

4

ČERVEN

REVUE

NAPĚTÍ A HUMOR

ROČNÍK

KONFRONTACE

REVUE
NAPĚTÍ
A HUMORU

R

4. číslo
15. červenec 1979
Ročník I
Curych
Řídí Vladimír Škutina

OBSAH

Trestní oznámení
ve věci Ivana Krause
str. 2

IVAN KRAUS
Jak nám uletěly třísky
str. 4 až 108

VILÉM HEJL
Havárie mýdlové bubliny
str. 110 až 127

JAROSLAV GILLAR
Divadlo Járy Cimrmana
str. 130

LOV NEBOLI SNY IVANŮ
str. 129 až 155

INSCENACE JAROSLAVA GILLARA
/Cekání na Godota/
- divadelní festival Helsinky 78
str. 156 až 160

IVAN STEIGER
Zanedbatelné poruchy
cartoons v celé revui

C by Ivan Kraus, West Germany
C by Vilém Hejl, Austria
C by Jaroslav Gillar, Switzerland
I by Ivan Steiger, West Germany

Trestní oznámení ve věci Ivana Krause.

Já, níže podepsaný Vladimír Škutina, podávám tímto trestní oznámení na Ivana Krause, že totiž sepsal a vydal klauniádu „Jak nám uletěly třísky“, čímž způsobil /pr/ůjmu mého zdraví a to tím, že mě při četbě jeho díla rozbolelo břicho, několikrát za sebou jsem se silně pomočil a hýkal jsem tak silně, že na mne švýcarští sousedé povolali kantonální policii, jelikož byli rušeni při sledování svého populárního televizního seriálu „Švýcarsandahumor“. Za druhé způsobil trvalý tik na mé psýše, a to tím, že vzpomenu-li si ve veřejném sdělovacím /opravuji - dopravním/ prostředku na některé pasáže z jeho „Jak nám uletěly třísky“, začnu se bezdůvodně smát a tak vzbuzuji podezření curyšských pasažérů, čtoucích soustředěně svůj Blick. Žádám tudíž, aby bylo Ivanu Krausovi zakázáno dělat do humoru anebo alespoň, aby mně bylo soudně zakázáno jeho humoristická díla číst.

Vladimír Škutina,
t.č. pacient psychiatrického oddělení
nakladatelství Konfrontace

Podáno :

Zatím ještě NAD hladinou Curyšského jezera,
šestý měsíc po začátku roku 1979 nového letopočtu,
za svobodna před Kristem.

* * *

IVAN KRAUS

Jak
Nám uletěly
Třísky

IVAN ŠTEJGER

Tak Vám teda píšu. Jsem tady v obci nejstarší, ale říkají, že mám pěkný rukopis a taky nechodím na pole, takže mám dost času. My tu žijeme v horách, trochu stranou, tak se ne-
divte, když dopis dostanete až zjara. Ale tak stranou zase
nejsme, aby k nám neproniknul tenhle ten duch socialismu.
Právě o úspěších toho socialismu Vám chci podat zprávu.

Žije nás tu celkem dvacet - to je sto procent.

A teď k té životní úrovni.

Doprava se zlepšila o padesát procent. On si totiž mladý
Hrma koupil koně a tak si ho půjčujeme.

Důchody jsou taky lepší, to se musí nechat. Stouply
nám o 5 procent. Mladý Blažek posílá totiž matce každý
měsíc sto korun, a to se rozumí že nám to pěkně zvyšuje
průměr.

Nejvíce u nás stoupla tahle ta kultura, protože nám přiby-
la dvě radia, z toho jedno koupil Novák a jedno jsme našli.
Tak to je stoprocentní pokrok.

Taky čistota, jakož i hygiena se lepší. Fáberovic si po-
řídili nový splachovací záchod, a hned jsme na tom o pade-
sát procent líp.

Pojištěný nejsme nikdo, tak to je sto procent.

Co se bytů týče na dvacet lidí tu je pět stavení, před
tím to bylo pět stavení na dvaadvacet lidí. Dva nás opustili
a zvýšili nám, poctivci, bytovou úroveň o devět procent.

A když jsme u toho, musíme se taky zmínit o zdravot-
nictví, protože po pohřbu těch dvou máme sto procent
zdravých lidí. To je přeci taky úspěch.

Pokud jde o jiné záliby, ty nám jedině klesly, když
Vávrovi uletěly včely.

Ale jak je vidět, i my tady, v horách, jdeme nahoru. Nor-
málně to, bůhvíproč, není moc vidět, ale tahle ta statistika
hovoří přece docela jasně. Naši lidi tomu taky nejdřív ne-
chtěli věřit a kroutili hlavama, ale sotva jsem jim ukázal čís-
la, ztichli.

Na závěr bych rád upozornil, že se naše celková životní
úroveň zvýšila o 400 procent a to oproti roku 1620.

S pozdravem Za lepší pozítří!

Matěj Sklenář, kronikář, v.r

HAMLET

„Žijeme ve vzrušené době,” řekl ředitel hned na začátku porady.

„V tom s tebou zcela souhlasím,” pravila zasloužilá herečka.

„Já fakt děcka nevím, co s tím textem udělat” - povzdychl si režisér, který byl kdysi učitelem.

Všichni se podívali na dramaturga. Dopil právě svou třetí kávu.

„Dělat dnes tuhle hru, to není žádná legrace” řekl.

„Právě!” souhlasil ředitel. „Kdo nám zaručí, že se mezi publikem neobjeví provokatéři, kteří zneužijí představení?”

„Četli jste to?”

Režisér i dramaturg přikývli.

„Ale já mám diváka stejně ráda!” pravila náhle herečka, kladouc důraz na poslední slovo.

„Jenže je divák a divák -“ poznamenal dramaturg poněkud mazlivě.

„Já myslím samozřejmě našeho diváka -“ ohradila se hned herečka.

„Ježíši, děcka... pozítří máme mít první čtenou!“ zasténal režisér.

„Tak k věci“ pravil ředitel.

Dramaturg otevřel svůj text, proškrtaný hustě červenou tužkou a začal vysvětlovat,-

„...tak tady říká Hamlet... zvláště prvního herce jsem s radostí očekával, neb před léty jsem ho poznal, deklamátora tehdy výtečného kusu. Tehdá však ta hra propadla u publika. A teď pozor -“ řekl dramaturg, vztyčiv ukazovák - „pro tu lúzu to byl kaviár!“

„To musí pryč!“ řekl ředitel.

„Kvůli té lúze?“ ptala se herečka.

„Kvůli té lúze“ pravil dramaturg, „a hlavně kvůli tomu kaviáru, protože to je přece jasná urážka!“

Všichni se pustili do škrtání.

„Teď tady“ - pokračoval dramaturg - „strýc je teď v Dánsku králem, a ti kteří se na něho dříve uškříbali, dávají teď dvacet, třicet, čtyřicet i padesát, ba i sto dukátů...“

„Sto dukátů za Juana“ zasmála se herečka.

„Neruš -“ zasyčel ředitel.

„...dávají teď i sto dukátů za jeho podobiznu!“ dokončil dramaturg.

„Já nevím, ale tady se přece mluví jasně o Dánsku, ne?“ zeptal se ředitel nejistě.

„Celá hra se odehrává v Dánsku, ale má místa, která si lze vyložit všelijak i u nás,“ vysvětloval dramaturg.

Ředitel, který kdysi včas nevyměnil jakousi fotografii a byl pak za to nucen nést následky, přikývl.

„Pokračujeme“ pravil dramaturg, škrtaje další část textu, „tady na té stránce dole - o zkaženém víru světa, kde zločin může často rukou zlacenou odstraňovat právo a lupič často, právě za svou kořist si zákon koupí.“

„No to je přímo nebezpečný -“ zvolal ředitel.

„Dále škrtneme - o této době, jež vymknuta ze svých kloubů šílí, o Dánsku jež je vězením, s bezpočtem temnic, kobek a hladomoren!“

„Nemohli bychom se spojit s dánským kulturním attaché?“ zeptala se herečka.

„Ježišmarja, o to přece nejde!“ zasténal ředitel.

„Copak nechápeš, k čemu by mohlo na představení dojít?“ divil se režisér.

„Moment! Tady je to!“ vykřikl dramaturg. „...- slyšel jsem, že prý kdysi duše provinilé v obecnstvu jen pouhý výkon herců tak řal do živého, že prostřed kusů se veřejně vyznali ze svých ohavností.- Tak prosím to říká sám Hamlet!“

„Škrtnout!“ zavolal sám ředitel, vrhaje se sám na text.

„Já si to musím všechno nechat maličko projít hlavou.“ řekla herečka, upravujíc si účes.

„- šašci - smějící se sobě- to musí taky pryč!“ pravil dramaturg.

„-myjí si ruce- škrtnout!“

„-v Dánsku, které je vězením- také škrtnout!“

„A co -být nebo nebýt?“ zeptal se ředitel.

„To je taky velice nebezpečný text-“ odhadl dramaturg. „A hlavně ten konec, protože pomineme-li už tu váhavost, neměli bychom divákovi nabízet alternativu, ale jasné a programové být!“

„Právě“ přisvědčil ředitel.

„Hele tady -zda je ducha důstojnější snášet střely,“ citoval dramaturg.

„Škrtnám-“ hlásil ředitel.

„-.. a šípy rozkacené sudby, či proti moři béd se chopit zbraně a skoncovat je vzpourou!“

„No to je přece jasná protistátní výzva“ zděsil se režisér.

„Právě proto musí text taky pryč-“ pravil dramaturg.

„No jo, ale jak pak mám tu hru vyložit, děcka?“ pozdychl si režisér.

„Nějak to už vyložíš“ řekl ředitel.

Na konci porady se ukázalo, že ze hry zůstala sotva polovina. Ředitele to mrzelo kvůli vstupnému. Režisér navrhl

promítat diapositivy z přírody a natáhnout přestávku.

Herečka se ochotně nabídla, že by se, za účelem prodloužení představení, vyznala ze své lásky k rodnému Pelhřimovsku, ale nikoho to nenadchlo.

Pak přišel režisér na to, že z textu byl vyškrtnut jakýsi bod, o který chtěl původně celé představení opřít a že tím nyní jeho celý záměr padá.

Ředitel navrhl, aby se hrála jeho dramatisace Červené Karkulky, ale nikdo nebyl pro. Už kvůli názvu.

Nakonec to vyřešil dramaturg, přece jen ze všech nejzkušenější.

„Zkusíme Mladou gardu, ta se hodí vždycky!”

Tentokrát byli všichni pro.

Hrob neznámého vojína

bývá pokryt věnci známých generálů.

...

Být zářným příkladem, ale ne na hranici!

PROHLÁŠENÍ

Já, vlk doznávám sebekriticky, že jsem se částečně dopustil chyb. Bylo to ovšem v dobách neustálých zvrátů a v dobách, kdy naše smečka hledala tu nejlepší cestu pro všechny obyvatele lesa. Museli jsme se prokousávat kupředu, sami, bez zkušeností. Tehdy šlo o to, jak řešit problémy, které před námi stály. Jelikož jednoho dne přede mnou znenadání stála Karkulka, pozřel jsem ji, protože jsem věřil tomu, co se říkalo. Tvrdilo se, že se vyvyšuje nad ostatní a že chce navíc nechutným a nedůstojným způsobem oslavovat babičku, jako bychom si nebyli všichni v lese rovni. Důkazem toho byl plný košík sladkostí, který Karkulka ve zmíněný den skutečně babičce nesla. Babičku jsem pozřel krátce před Karkulkou, neboť jsem věřil že je rozvratným a podvratným živlem a nečinil jsem tedy nic jiného, než svou povinnost.

Byl jsem pak napaden a zraněn myslivcem, který mi rozřízl břicho a byl za to po zásluze odsouzen smečkou k nepodmíněnému roztrhání. Pokud jde o jeho osud, je známo, že vystupoval jako oportunista a střílel v lese zcela libovolně takzvanou „škodnou“.

Jsem si ovšem vědom, že jsem částečně vůči babičce a Karkulce provinil, ale nejsem za tento čin odpovědný, neboť jsem tehdy opravdu věřil a učinil jsem to jen pro dobro lesní říše.

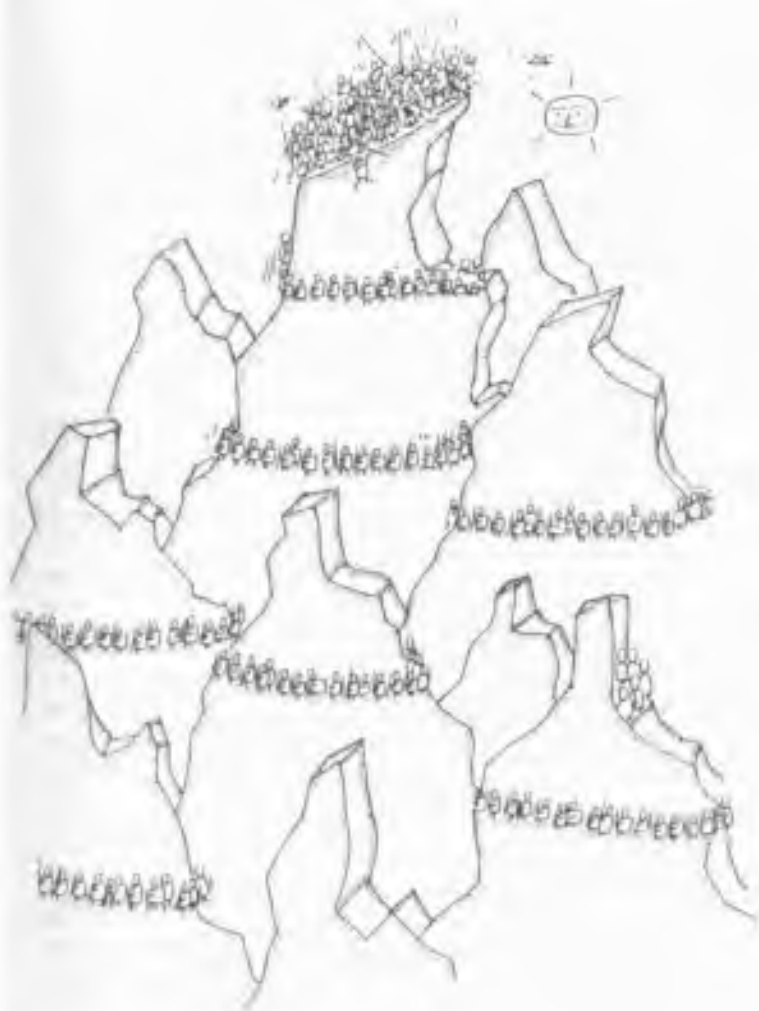
Musím také přiznat, že mne babička i Karkulka pořádně tížily. Prohlašuji na svou čest, že babička a Karkulka smějí do lesa a že jsou zproštěny obžaloby, která na ně byla uvalena. Mohou se tak stát rovnoprávními obyvatelem našeho milého lesa, naší společnosti a já je touto cestou vítám zpátky, mezi nás.

Ať žijí Karkulka a babička!

Ať žije náš les!

Ať žije smečka!

S pozdravem, - „když se kácí les - létají třísky“ -

Byl zosobněním pečlivosti a důkladnosti. Pracoval svědomitě v oddělení N Úřadu pro snížení administrativy. Psal dopisy, třídil korespondenci, telefonoval, zařizoval a vyřizoval. Úřad byl pro něho vším. Vcházel do něho ráno, s úsměvem a opouštěl ho o něco později, než ostatní, pln spokojenosti a sebevědomí. Jeho denní rozvrh byl naplněn prací a pokud mu zbylo trochu času na koníčky, využíval ho jako nikdo jiný, k přesčasovým hodinám.

O patro níže, v oddělení M - téhož úřadu pracovala ona. I ona byla vzorem všem ostatním a zlí jazykové tvrdili, že s lety, strávenými v kanceláři nabývá až čítankového zjevu.

Celá léta žili každý po svém, a přece oba stejně. Neznali se. Až se jednoho dne setkali na zvláštním shromáždění, na němž byli oba veřejně pochváleni a získali diplomy za svou práci. Shromáždění je odměnilo potleskem a oni se oba začervenali. Od tohoto okamžiku se obou zmocňovaly stavy nezkrotné radosti, která jim ovšem nebránila v ještě dokonalejším pracovním úsilí.

Nicméně netrvalo to dlouho a přišel jí dopis tohoto znění
Vážená soudružko, -

s radostí vzpomínám Vašeho vyznamenání vedením podniku. Váš úsměv byl projevem radosti z tohoto ocenění. Potvrzuji tímto souhlasné pocity u příležitosti svého vyznamenání a doufám ve vzájemné vyměňování zkušeností.

Čest práci!

Druhého dne dostal odpověď.

Vážený soudruhu, -

odpovídám na váš milý dopis ze dne... V souvislosti s Vaším povšimnutím si mého úsměvu Vás mohu ujistit, že i Váš úsměv byl projevem stejné radosti z uvedené události. Potvrzuji tímto podobné pocity a doufám ve včasné vyměňování zkušeností.

Práci čest!

Ano, byla to láska. Čistá, nevinná, jako kancelářský papír a těžko by se našla podobná kopie.

Dopisy pak rychle následovaly.

Milá soudružko, -

odpovídám na váš dopis značky „Váš úsměv“ a sděluji Vám, že i já ukládám kopíráky do třetího šuplete vlevo. Výhodnost tohoto uložení je ověřena vyhláškou ze dne... V souvislosti s Vámi uvedenou otázkou o spotřebě kancelářských papírů, podal, jsem návrh na zlepšení.

Spolupráci zdar!

Milý soudruhu, -

Potvrzuji tímto příjem Vašeho milého dopisu ze dne... V souvislosti s Vámi předneseným názorem na rozptylování se květinami odstranila jsem Koniklec jarní a v minulé zprávě uvedenou Mučanku vonnou.

Milá soudružko,

V souvislosti s vzájemným setkáním v závodní jídelně Vám oznamuji potvrzení příjmu Vašeho úsměvu a konstatuji stav rostoucí touhy po Vašem pohlazení mé ruky ze dne...

Milý soudruhu,

odpovídám na Váš dopis ze dne... a sděluji Vám tímto, že Vámi uvedené pohlazení bylo dodržením termínu mého poblouznění v souvislosti s naším vzájemným okouzlením.

Milá soudružko,

sděluji Vám tímto, že společné strávení noci bylo mnou zařazeno do čtvrtletního plánu a zároveň Vám oznamuji, že bude vehementně počítáno s urychlením tohoto výše uvedeného bodu.

Milý soudruhu,

potvrzuji strávení noci s Vámi v souvislosti se známostí, navázanou dne... prostřednictvím našeho vyznamenání. Zároveň tímto žádám o sdělení termínu svatby/ženitby.

P.S. Žádám o povšimnutí si modrého nebe a ustálené formy počasí.

Milá soudružko,
v odpovědi na Váš dopis značky Styk/Intim. Vám sděluji,
že souhlasím se svatebním obřadem typu „veselý rodinný“,
jak bylo Vámi již uvedeno a zároveň si Vám dovoluji ozná-
mit naplánování včasného termínu otěhotnění, na první
pololetí příštího roku...

A protože to byla láska nejen čistá, ale i uvědomělá, při-
jali zanedlouho spolupracovníci tuto zprávu -

Oznamujeme Vám tímto narození svého potomka, ho-
cha/chlapce a podotýkáme, že doba porodu byla dodržena
oproti plánu na sto procent.

Zavazujeme se, že i náš chlapec bude uvědomělým čle-
nem naší společnosti a že se v brzké době zapojí do společen-
ského procesu.

OBJEV

My, pracovníci výzkumného ústavu Savcotechna, prohlašujeme odpovědně, že se nám podařilo vytvořit uměle nový druh zvířete, takzvanou ŽIRAFU českou /Bohemiae/. Žirafa je určena pro zoologické zahrady krajských a okresních měst, kde ustájena bude sloužit vzdělávání žáků obecných a středních škol a jedenáctileté. Žirafa česká /Bohemiae/ - výr. číslo 001 je zatímním prototypem a bude v nejbližších dnech dána do výroby.

Prohlašujeme odpovědně dále, že jsme se při výrobě Žirafy drželi vlastních výzkumů a že jsme nekopírovali osvědčené vzory. Účelem bylo dosáhnout výsledku, který by plně nahradil draze dovážené živočichy, potřebné pro naše zoologické zahrady, za které jsme až donedávna byli nuceni platit cenné valuty.

My, pracovníci výzkumného ústavu Savcotechna prohlašujeme, že zvíře je samice, zdravá, strakatě hnědá /nebo šedá z nepromokavého materiálu/ stabilní a odolná vůči jakémukoli počasí.

Výrobu zvířete jsme zkrátili proti plánu o půl roku.

Ušetřili jsme zároveň více jak půl milionu korun na vlastních nákladech.

Náš prototyp je svými vlastnostmi i konstrukcí podstatně lepší, než dosud dovážený exponát a proto lze očekávat, že se při dobré propagaci bude vyvážet do řady socialistických, eventuelně i nesocialistických států.

Nově vyrobený produkt má též výhodu v tom, že odpadá složitá doprava a náklady s ní spojené. Zvíře je skládací, a bude se sestavovat z dílů přímo na místě, kde bude vystaveno.

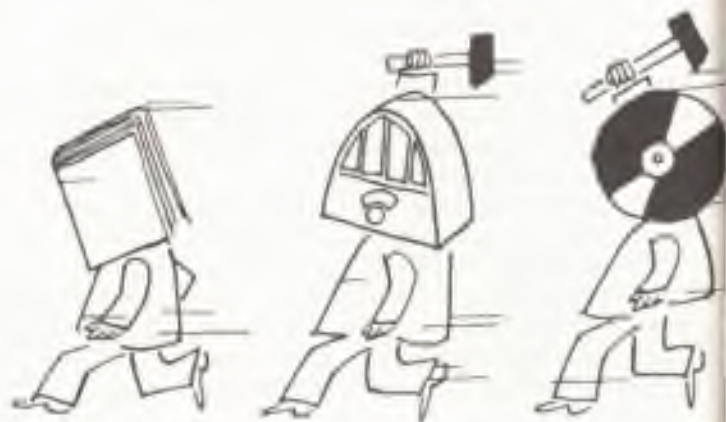
Zoologické zahrady ušetří na potravě, zvíře je poháněno diesellovým čtyřtaktním motorem o výkonu 60 HP.

Zvíře bude řízeno pomocí zařízení umístěného na kontrolním panelu takže ošetřovatel bude moci živočicha předvádět na dálku.

Zvíře je opatřeno dvoukruhovým brzdovým okruhem a bez-

pečnostním zařízením proti nárazu. Palivová nádrž je umístěna ze stejných důvodů pod ocasem, který je pro večerní provoz opatřen zadním červeným světlem.

Závěrem chceme zdůraznit, že vyrobení zvířete je dalším úspěchem práce našeho ústavu a potvrzením důležitosti jeho existence v současném období složitého vývoje socialistického procesu.

„BYL TO DOBRÝ ČLOVĚK”

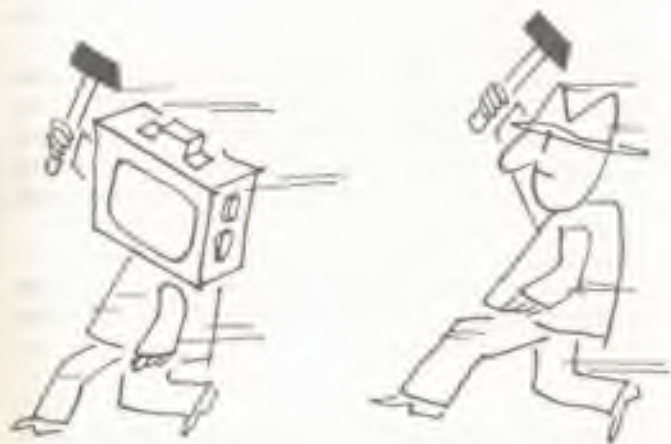
pravil kanibal.

...

**„Dejte si na mne pozor!
Znám se s různýma lidma!”**

vyhrožoval

ČLOVĚK.

5. července

Dostal jsem telegram. Milý hochu stop strýc odjel na rok stop do spojených států amerických stop byt volný stop tva teta Kveta stop

Rozhodl jsem se, že se přestěhuji do Prahy. I se psem, samozřejmě.

8. července

Byt je docela pěkný, až na to, že je panelový. Jinak jsem spokojen - pes rovněž.

Objevila se domovnice. Ptala se mne, jak se mi tu líbí. Pak mi sdělila, že byla se strýcem v přátelském poměru, tedy jen a jen v přátelském. A že by si ráda na tento rok vypůjčila ledničku mého strýce. Neuvážil jsem plně dosah své záporné odpovědi.

10. července

Domovnice přišla jen na chvíli. Prý jsme všichni lidé, dokonce i já, ale ten pes nemůže být v domě, protože jsou stížnosti, že je pes v domě.

Odešla a zase se vrátila. Prý měla něco v hlavě, ale zapomněla to a tak se ke mně vrací, protože si na to vzpomene jen tam, kde to zapomněla. Vzpomněla si. Paní Nováková si stěžovala, že pes musí už každou chvíli štěknout, čehož se ona hrozně lekne a tak čeká, kdy pes štěkne a má z toho nervy pryč.

11. července

Domovnice - „jen na okamžik“. Prý nic ve zlém, jsme přece přátelé, jestli jsem si to nerozmyslel s tou ledničkou. Náhodou... Řekl jsem, že ne.

12. července

Přišli družstevníci, protože dům je družstevní. Omlouvali

se, že nemohli přijít všichni. Bylo jich devět. Všichni jsme se vzájemně představili a podali jsme si ruce. Já sám dokonce málem sám se sebou.

Slova se ujal starší pán. Chvilí ho hledal, pak ho ztratil. Potom promluvil družstevník, který se představil jako ředitel Připouštěcí stanice. Připustil, že psy je chovat v domě dovoleno, jen tehdy, je-li to dovoleno a to jen tehdy, jestliže nikdo z družstevníků nemá námitky, aby to dovoleno bylo.

13. července

Když jsem šel se psem na procházku, potkal jsem paní Novákovou s Venouškem.

„Vidíš Venoušku, tohle je ten pán a tohle je ten pes, co má blechy!“ vysvětlovala paní Nováková chlapci. Pak dodala, že blechy skáčou a to na lidi i jiná zvířata a podívala se na mne.

14. července

Navštívil mne ředitel Připouštěcí stanice a ještě jeden družstevník, inženýr chemie. Tvrdili, že hovořili s místním hygienikem, který je názoru, že jsou-li v domě děti, nemá být v domě pes.

Poděkoval jsem oběma družstevníkům za informaci. Inženýr řekl, že by uvítal, kdyby se to už nějak vyřešilo, nejlépe prý na rovinu a jasně. Odpoledne se stavila domovnice. Všiml jsem si jejího podivného úsměvu na levé tváři a sotva odešla rozbalil jsem balíček, v němž měly být zbytky od oběda pro psa. Byly to rybí kosti s ostrými hroty.

Večer přišla paní Nováková. „Na chvíličku!“ Prý našla v rodinném albu fotografii, která mne jistě bude zajímat. to snímek foxteriera přejetého nákladním autem. Paní Nováková tvrdila, že to byl pěkný pejsek, že ho viděla ještě předtím, než se to stalo.

15. července

Ředitel Připouštěcí stanice. Přinesl inserát. Na pasáky ovčí. Za Prahou. Podmínky - neukončené školní vzdělání a vlastní ovčácký pes.

VZÁCNÝ PTÁK. /vědecká studie/

Lebduška /lebdus čechoslovakias/, je ptákem, který se ží-
ví prakticky ničím. Vyskytuje se pouze u nás. V létě, spolu
s ostatním ptactvem, odlétá na jih, pak se nenápadně oddělí
a letí na východ.

Odlétá ve čtyřstupech, nebo šestistupech.

Na jaře se ti, kteří přežili, vrací.

Lebduška samička je malá, má větší hlavu a větší křídlo.
Naproti tomu sameček má větší křídlo a menší hlavu. Sa-
mička po velice rychlém oplodnění snáší vejce, která postup-
ně odnáší. Podle pozorování profesora docenta Schelldor-
fera z Kolína nad Rýnem, byla viděna samička Lebdušky,
jak odnesla vajíčka do Západního Německa, kde je výhodně
prodala a výtěžek odnesla v zobáčku na Národní výbor do
Sušic.

Většina Lebdušků se množí dělením a to tak, že nejprve
se ptáček rozdělí na čtyři nožičky /vždy levá a pravá/ a jed-
nu hlavičku a jindy zase na čtyři hlavičky a jednu nožičku
/vždy buď pravá nebo levá/. Tito ptáci jdou velice rychle ku-
předu.

Většinu vajíček, které snese samička, sameček rozsedne.
Zbytek rozsedne obvykle samička.

Tělo lebdušky je jedovaté zejména pro kočku domácí,
která po požití tohoto ptáčka hyne na otravu nikotinem.
Výskyt nikotinu je potvrzen už barvou zobáčku, který je
žlutý.

Českoslovenští ptáci jsou proti západním ptákům toho-
to druhu vybaveni nejen co do zpěvu, ale i naopak.

Na 4. mezinárodní voliče byli naši ptáci milým překva-
pením, co do užítkovosti, jako t a ž n í ptáci.

ARANŽÉŘI:

Tenkrát se stal pan Sulta, ten co po dlouhá léta zbavoval třídního nepřítele přebyčného ovoce a zeleniny, předsedou národního výboru a celé dny provolával pouličním rozhlasem, že teď bude už vše jiné.

Jednoruký pan Augustin zahájil slavnost přejmenování Masarykovy ulice na Třidu generalissima Stalina plamenným projevem a opět připomněl, že o ruku přišel v boji s německými okupanty. Děda ale vyprávěl, že pan Augustin přišel o ruku, když ho, opilého, přejel sovětský tank.

Babička nerada slyšela, když děda něco takového povídal a hned se křížovala a říkala bože, bože. Ale děda jí vždycky připomněl, že pánbu už má dávno dovolenou a tak už babička raději mlčela. Prý to byl také pan Augustin, kdo přišel s tím nápadem a kdo nechal vyklidit obchod pana Řezníčka pro živé noviny. Nejdřív tam lepili všelijaké obrázky nepřátel lidu, které maloval hlavně akademický malíř Bulejko, ten co uměl namalovat Kunětickou horu jedním tahem a co si založil školu pro mladé talenty, kteří pak také malovali Kunětickou horu jedním tahem. Nepřátelé byli různí, jednou tam byl například jeden nepřítel, který držel v ruce pytel zrní, z kterého nechtěl nikomu nic dát a nad ním byla velká chlupatá ruka, která ho držela za hlavu. Chodili jsme se s klukama na tenhle obrázek dívat, vždycky po škole a pokaždé jsme byli zvědaví, jestli je obrázek ještě na místě, nebo jestli je tam už něco nového. Později tam byl obrázek sedláků, kteří vypadali jako brouci, měli tykadla i krovky a nějaký pán v modrém je zasypával práškem proti hmyzu. Ti brouci - sedláci se strašně šklebili a ten pán v modrákách se divoce a radostně usmíval. Obrázky se pak pravidelně střídaly a vždycky stál před výkladem hlouček lidí, který si obrázky prohlížel. Pamatuji se, že tam byl taky jednou obrázek fronty. Docela vepředu stál pan Stalin, za ním řada mužských a ženských s všelijakými nástroji, jako třeba srpem a docela

nakonci zástupu byl nějaký černoš, který však neměl nic v ruce a vypadal, jako by se připojil k zástupu až na poslední chvíli. Všichni ti lidé se dívali někam do dáli a pan Hanousek, co míval kdysi trafikku tam taky jednou stál a říkal, že ti lidé stojí s největší pravděpodobností frontu na maso.

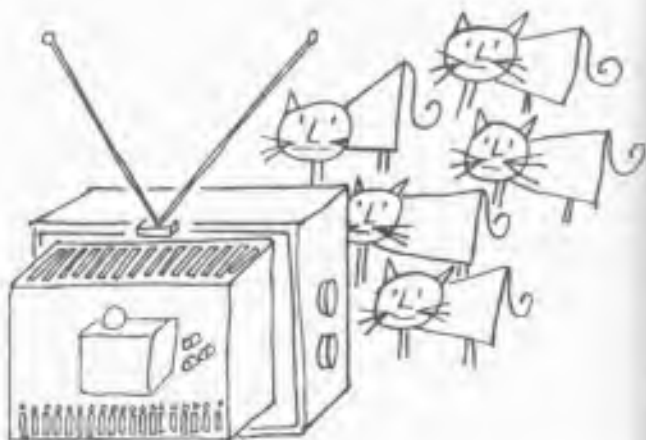
Tenkrát jsem šel zrovna ze školy a už z dálky jsem viděl, že je před výkladem sposta lidí, mnohem víc než jindy a tak jsem si říkal, že tam tentokrát bude asi nějaký moc zajímavý obrázek. Ale nebyl tam obrázek, nýbrž pan Ryšánek, co míval továrnu na mýdlo. Za výkladem byl taky pan Augustin a zrovna s nějakými jinými pány potahovali panu Ryšánkovi židli červeným sukrem a pak pan Augustin přinesl nápis JSEM NEPŘÍTEL LIDU a pověsil ten nápis panu Ryšánkovi na krk. Potom pana Ryšánka posadili na židli a pan Augustin ustoupil kousek dozadu a díval se, jak pan Ryšánek působí, ale nebyl asi moc spokojen, protože pan Ryšánek musel zase vstát a přinesli jinou židli, na kterou ho posadili. Jeden pán pak upevnil dozadu velkou rudou látku a pan Augustin se na to šel podívat zepředu a pak narovnal panu Ryšánkovi nápis JSEM NEPŘÍTEL LIDU a hovořil chvíli s tím pánem, co upevňoval tu látku a o něčem se dohadovali. Nakonec šel i ten druhý pán ven a řekl - „Ještě zdůraznit pozadí“ a přinesl zelené závěsy a rozvěsil je kolem pana Ryšánka. To už se před krámem objevil pan Wurst a když uviděl pana Ryšánka tak si uplivil a řekl, že to snad není možné a obrátil se k lidem na chodníku a řekl, že tohle snad nemůžou potomci Žižky dopustit. Pak přišli dva páni v nepromokavých kabátech a pan Wurst si jich všiml a řekl, že raději zas půjde. Jenom pan Balovský, který prý byl kdysi v Rusku, kde ho chtěli dvakrát zastřelit a který pokaždé na jaře odjížděl s cirkusem hrát na flétnu, ten se zastavil, když šel kolem a vyndal si zápisník a tužku a něci si poznamenával. Jeden z těch pánů v nepromokavých kabátech šel k němu a požádal ho o průkaz. Pan Balovský mu ho ukázal a zeptal se toho pána na oplátku, kolikátého je a ten člověk mu řekl datum a pak se zeptal co si pan Balovský píše. Načež mu pan Balovský ukázal zápisník, v kterém měl nakreslenou země-

kouli, která vypadala jako splasklý míč a u toho bylo datum. Ten pán se zeptal pana Balovského, co to má znamenat pan Balovský mu zdvořile odpověděl, že je to splasklá zeměkoule. Ten pán se na pana Balovského díval dost nechápavě, ale pak se přitočil jeho kolega a ukázal na pana Balovského a několikrát se tkl do čela a ten pán řekl - aha - a dal panu Balovskému zápisník zpátky.

To už přijel autem sám pan Sulta a hned si podal ruku s panem Augustinem a něčemu se smáli.

Teprve teď jsem si všiml pana Ryšánka. Seděl, hlavu sklopenou, díval se před sebe, přes ten nápis a když jsem se pozorně zadíval, všiml jsem si, že pláče.

Podíval jsem se kolem sebe, protože jsem měl strach, aby si toho nevšimli lidi, ale ty slzy, co panu Ryšánkovi klouzaly po tvářích byly na štěstí tak malé, že jim nikdo z kolemjdoucích nevěnoval pozornost.

Přijmeme nočního zvědače na nové sbořeniště. Značka Ihned.

Příslušník inteligence hledá místo v kolaboratoři, nebo jiném vadném pracovišti.

Bývalý člen závodní ráže hledá místo nočního klímače.

Zavměstnání vhodné, hledá zkušená kancelářská sfla, znalá těsnopisu a spaní na stroji.

Větší počet soudružníků, či frézařů hledá ministerstvo Těžkého úmyslu.

Přimeme okamžitě jednoho rošťáka. Poštovní novinová tužba.

Několik číšních vrchníků - za slušných platových pobídek, na dopolední i odpolední měnu. Značka Restaurace.

Si lážuji na počkání. Drobný zemělezec. Značka Státní zmatek.

Gardobierka hledá práci ve filmovém studiu. Značka dobré sténáře.

Větší počet rozhodčích hledají Popravní podniky hlavního města Prahy.

Sekretářku přijmeme ihned. Značka Ministerstvo Státních Vrah a železnic.

Uklízečku pro kancelář návměstka ministerstva Textilního nesmyslu hledáme.

Dočetl jsem se v denním tisku, že hledáte herce pro svou novou satirickou scénu. Proto vám taky píšu.

Narodil jsem se v malé obci - Úholičky, hned za řekou. Abyste tomu rozuměli, řeka je hned za obcí, ačkoliv předseda našeho výboru už několik let podává návrh na kanál, který by procházel středem vesnice.

Můj otec nebyl kulak. Jsem sirotek. Matka sloužila na jednom velkostatku, kam za ní často docházel fořt ze zdejšího lesa. Nevzala si ho však z rodinných důvodů.

Dědeček cvičil v Orlu, později přestoupil do Sokola. Krátce na to zemřel. Babička dosud žije. Na požádání vypravuje redaktorům okresního tisku lidovou poudačku O Krutibrkovi, která se udržela v našem rodě ústním podáním. Doma je s námi taky strýc Michal, který dává republice ročně o tři telata navíc. Za to má pravidelně delší dovolenou. Všichni tedy pracují v kultuře. Doma mi neustále říkájí, abych se dal ke komediantům, protože je se mnou legrace. Na podzim, když soused Jíra oral pole a uvolnila se mu předradlička, zakřičel jsem na jeho koně hůj, takže koně couvli a on upadl do jílu. Všichni se tomu u nás smáli a dlouho si to vyprávěli. V létě se oblékám jako ženská - do prostěradla a straším okolo hřbitova. Všichni mě už znají, ale stejně se tomu smějí. Také rád rybažím. Jiné záliby, ani praxi nemám. Jen v roce 1899 jsem se zúčastnil vzpěračské soutěže na počest baráčnické jednoty Skorouhev a výkonem patnáct kilogramů jsem se umístil jako čtyřicátýprvý. Odebírám denní tisk a jsem častým návštěvníkem pojízdné knihovny. Naposled jsem přečetl Babičku od Aloise Jiráska, kteroužto spisovatelku mám nejraději.

Těším se na Vaši odpověď a slibuju, že budu dobrým a čestným komikem! Štefan Věchet, Úholičky 1.

Rozhodl se všemi hlasy pro.

...

Rehabilitovat anděla je po čertech těžká práce.

...

Bude se při vstupu do komunismu vybírat vstupné?

...

Dějiny dělají národy - ty VELKÉ!

**Odvahu krotitelovu oceníme nejvíc poté,
kdy ho sežral lev.**

**Politik, který začne mluvit pravdu -
musí rychle do nebe.**

**Když už tu nezanecháme nic nového,
mělo by tu zůstat alespoň to, co tu bylo,
než jsme přišli.**

„To přece nemyslíš vážně!“ řekla žena.

„Myslím“ odpověděl stroze. Jak to říkal Vonásek? Udělat pořádek i ve vlastní rodině. Nedá se nic dělat, je to nutné. Vonásek si možná taky občas myslí své, proč by si, konec konců své nemyslel, je to jeho věc, ale tohle řekl vážně, docela vážně. A Vonásek ví, co říká.

„Jak říkám, klukovi je třeba vysvětlit, že Ježíšek je smyšlená postava jejíž... jejíž...“ Jak to říkal Vonásek? ... „jejíž původ je čistě náboženský a jako takový tedy tmářský!“ Přistihl se, že opakuje přesně to, co slyšel na schůzi, ale ani mu to nevadilo. Žena na něho zírala udivenýma očima.

„Ty jsi se zbláznil!“ vykřikla najednou.

„Nezbláznil. Petr se musí dozvědět, že dostává dárky od nás, tedy od pracujících, za poctivě vydělanou mzdu...“
28 dál se nedostal. Slovo mzda mu znělo cize. Vždycky říkal

peníze, nebo prachy, ale tohle řekl poprvé.

„Vždyť je to dítě...” bránila se žena.

„Právě proto. Vím co říkám. Nebo snad chceš, abych měl nepříjemnosti?” Nepříjemnosti? Teď se žena zarazila. Že by mu to poradil Vonásek? To je možné. Žena nevěděla co říci. Pak se zeptala „A kdo tedy vlastně přinese Pětovi letos dárky? Kdo, když ne Ježíšek?”

„No to je jedno...” řekl, ačkoli ho nic nenapadlo.

„Třeba... třeba klokan!”

„Klokan?” opakovala po něm. „Ty chceš, aby naše dítě mělo dojem, že mu dárky přinesl klokan?” zeptala se znovu kladouc důraz na slovo naše.

Dostal vztek.

„A proč ne? Proč by náš Petr nebyl spokojen s klokanem? Navíc to má logiku. Klokan má co - ? Kapsu!”

„A v té přinese našemu klukovi šlapací auto, ne? Ne, to nedovolím!”

„A co ti na tom vadí?” rozkřičel se, protože měl pocit, že je směšný.

„Že je to nevkusné!” pravila žena.

Pak chvíli mlčeli. Nakonec řekla žena, trochu mírněji, že musí najít jinou bytost, když už je to takhle a je to tak nedůležité, ale že to musí být každopádně někdo milý a sympatický, kdo by mohl Ježíška nahradit.

„To jsem pro” řekl a oddychl si, ale v zápětí si uvědomil, že to nebude asi tak jednoduché, jak si myslel.

„Co Karkulka?” navrhl jen tak, aby dal najevo snahu.

Žena zavrtěla hlavou.

„Nosí přece dárky babičce...” argumentoval.

„Ale to ještě neznamená, že je ponese našemu Pětovi!” řekla žena a zamyslela se.

„Škrhola?” řekl nejistě.

„Vyloučeno.”

„Kašpárek?”

„Taky ne.”

Zase chvíli přemýšleli, až mu najednou vyklouzlo -

„Jodha?”

„Prosím? ” zeptala se žena udiveně.

„Jodha” opakoval.

„Fuj!” řekla žena a otřásla se. „Co je to? ”

„Můj známý” řekl vztekle a rozhodl se, že nebude žádnou postavu vymýšlet.

„Ferda Mravenec” pravila žena.

„Nikdy!” řekl resolutně.

Pak se začali střídat. Jeden podal návrh, druhý řekl své mínění.

„Námořník Pepek? ”

„Ne!”

„A co, co třeba Amundsen? ”

„V žádném případě? ”

„Vinnetou? ”

„Hloupost!”

„Werich? ”

„Ne!”

„Kulihrášek? ”

„Ne!”

„Žižka? ”

„To tak!”

„Edison? ”

„Pitomost!”

„Smolíček? ”

„Ne.”

„Masaryk? ”

„Zbláznila ses? Ne!”

Ještě dlouho navrhovali Ježíškova zástupce. Návrhů bylo hodně. Hurvínek, Svatý Petr, Liška Bystrouška, baba Jaga, Hloupý Honza i Chytrá horáhně, příslušník VB a další.

Teprve k ránu se konečně shodli.

O několik dnů později je třídní učitelka zavolala do školy. Prý chlapec tvrdil, že dostane k Jánošíkovi brusle a na Jana Sladkého-Kozinu šlapací auto.

Bylo rozhodnuto svolat konferenci pedagogů a věnovat dítěti zvláštní péči.

naše děcko

/příručka pro ženy./

Děcko počneme zásadně s partnerem dělnického původu, aby mělo dobrou krev. K početí se doporučuje zejména období kolem prvního máje. Děcko nosíme devět měsíců, avšak ukáže-li se, že strana potřebuje naléhavě nového člena, pokusíme se splnit závazek a porodit rychleji /vhodné je zejména období oslav Velké říjnové revoluce/. Jedince rodíme uvědoměle a s plnou odpovědností ženy, který rodí do výrobního procesu.

Je třeba si uvědomit důležitou věc, -že totiž naše mateřství je také druhořadým, neboť jedinou a skutečnou matkou je strana, která je také jedine schopna svého budoucího člena odkojit. Strana, tato kojná, bude dbát toho, aby jedinec pil z levého prsu a nedošlo tak k pravičáckým tendencím.

S děckem budeme chodit na procházky, nejlépe mezi lid, aby budoucí funkcionář k němu měl blízko. Během předškolní výchovy budeme dítěti vyprávět pohádky a to zejména ty, které ukazují motiv dobra a zla - příklad O dobrém chudákovi a zlém boháčovi, nikoli obráceně.

Svému děcku budeme také zpívat, nikoli však ukolébavky, nýbrž právě naopak, písně revoluční a to od nejstarších - na příklad Kdo jste boží bojovníci, přes mezinárodní - Internacionála, až po současné - Píseň práce, či Píseň tajgy.

Když náš jedinec dosáhne patřičného věku stane se členem dělnické třídy a začne se učit, učit, učit.

Jaká bude jeho výuka?

V hodinách matematiky se naučí počítat s třídním nepřítel. V tělocviku - jak s ním zacvičit a jak zdolávat překážky na dráze k socialismu. Branným cvičením pak získá speciální výcvik pro boj za mír zblízka. Hudební výchova ho naučí hudbě socialistické budoucnosti, zatímco zeměpis ho poučí o rozdělení světa. Hodiny biologie přiblíží našemu posluchači způsob, jímž se rodí noví lidé. Významné

budou hodiny chemie, kde se našemu děcku dostane poučení o zásadách strany, ale také o reakci a jejích metodách, jak stranu rozleptávat a to vně i zevnitř. Co se dozví v hodinách fyziky? Především jak vhodně sestavit stranický aparát a jak zabránit jeho rozložení. Dále, jak se zapojit bez přerušení elektrického proudu. Zoologie poskytne vysvětlení o významu stranické buňky a současně o diluviálním počínání třídního nepřítel. V hodinách botaniky vysvětlí pedagogové našemu děcku původ zahnívajícího imperialismu, jakož i možnosti, jak takového kompostu využít. Později přistoupí další obory, zejména deskriptiva, kde jádrem předmětu bude řada cvičení na téma, jak promítnout teorii do praxe a kde se náš žák setká s praktickým rýsováním budoucnosti na kladívkových a srpových čtvrtkách. Přibude i geologie, která poučí o tom, jak těžit ze zkušeností dělnické třídy. Mineralogie - nauka o základních kamenech socialistické společnosti, architektura, s podrobným nácvikem stavby socialistického bloku a konečně i astronomie - v níž budou žáci vytvářet novou, pěticípou mapu oblohy. Závěrem přijde literarura, v jejíchž hodinách půjde především o to, aby se naše mláď dozvědělo o nových spisovatelích, kteří jsou slouhy lidu.

Je přirozené, samozřejmé a historicky zdůvodněné, že naše škola nevede děti k náboženství. Avšak základní význam budou mít vždy hodiny marxismu - leninismu, osvětlující teorii a praxi sebekritiky /nahrazují kdysi nedokonalou zpověď/. A jak se zachovat, dojde-li ke kardinálnímu omylu.

Hodiny marxismu vyvrchlí pak přijímáním.

Do strany.

Knihu „Podíl práce na polidštění opilce“ hledáme.
Zn. Státní vydavatelství.

Proletáři všech zemí - smějte se! Zn. Ústř. Výběr Komunistické strany Těžkoslovenska.

Ministerstvo nitra přijme jednoho sovětského papaché.
Zn. Ihned.

Státy varšavské nehody hledají partnery. Zn. Ministerstvo zahraničního obchodu.

Bývalý zmalomocněný velvyslanec hledá místo u Soubo-
ru písní a ranců.

Národní podráždění hledá vhodné poslance. Zn. Aukční
výbor národní fronty.

Svazček čs. mládeže naváže družbu s Akademií béd.
Zn. Co nejdříve.

Svaz čs. popisovatelů přijme předsedu.

Vaše dělo opravíme. Značka - Ministerstvo národní obrny

Čs. Disharmonie hledá sólisty na dva oboje. Děkujeme.

Tajemníka hledáme. Zn. Svaz nových nářků a Resoluční
odporové hnutí.

Přátelský večer s členy němohry a opery Národního di-
vadla pořádá Svaz profetistiistických bojovníků.

Melodii komunistické Imbecionály zahvízdám na počkání
Zn. Domovní uderník.

Začalo to jednoho docela obyčejného dne, kdy buď přšlo, nebo svítlo slunce, kdy se děti ve škole učily nějakou báseň o míru a kdy většina obyvatelstva, včetně hrobníků - uzavírala závazky na počest velkého prvního máje, či ještě většího října.

Toho dne se také sešli příslušníci jednoho oddělení státní bezpečnosti, včetně šéfa, což nebyl sice žádný Maigret, ale zato na slovo vzatý odborník na protistátní činnost.

Šlo zrovna o docela nový případ a šéf, maje střídavě plná ústa brněnského salámu a třídního nepřítele, vysvětloval, oč půjde. Jednalo se o jednoho inženýra. Šéf inženýry, stejně tak jako doktory a podobné živly nesnášel, protože byl přesvědčen, že tahleta inteligence nabyla jaksi nepřiměřeného až nebezpečného vzdělání a to za peníze dělnické třídy, ke které se taky sám počítal. Proto sdělil svým chlapcům bez obalu, že tato záležitost musí být dotažena až do konce, aby s tím chlápkiem bylo možno náležitě pohnout, neboli zatočit, či zamávat.

„No jo, ale jak na to půjdeme?“ zeptal se jeden mladý hoch od Šumavy, který neměl ještě moc zkušeností a vynikal pouze dobrou vůlí a jistou oddaností nadříczenému.

Šéf se otcovsky usmál /ach ti mladí hoši, chuť do práce mají, ale zkušenost jim chybí,-/ a řekl, že by se tomu člověku mohl třeba „opravit telefon“, načež se chlapci srdečně zasmáli, ale pak si šéf uvědomil, že inženýr bude asi mazaný a že by ho tím jen upozornili na to, že se něco chystá a opět zvážněl, takže se chlapci také přestali usmívat. Hledali jiné řešení, třeba prohlídku bytu o dovolené - tak zvanou „kontrolu vodovodního potrubí“, ale šéf opět zavrtěl hlavou, a řekl, že tohle by bylo na hovno, takže se chlapci opět srdečně zasmáli -/s šéfem je fakt sranda-/ a přemýšleli dál jak na to. Až se najednou jeden mladý poručík podíval do papírů toho inženýra a povídá - „A co ta holka?“

Poručík obdivoval Belmonda. Viděl všechny filmy, něk-

teré dokonce několikrát. Naučil se ležérně pohybovat, klátit rukama, jako on, zvedal ledabyle telefon, nosil cigaretu v koutku úst, prostě to na něho hrál. V Paříži, kde byl jako řidič a sledoval jednoho kulturního radu, si koupil za ušetřené diety koženou, frajerskou bundu, aby se svému hrdinovi ještě víc podobal.

„Co s tou holkou?“ zeptal se šéf a poručík se jen lišácky zazubil /-Muž z Ria/ a řekl že by to třeba zkusil a lišácky na šéfa /100 000 dolarů na slunci-/ mrkl. Jenže šéf nebyl žádný Jean Gabin, čili Maigret a tak mu to musel vysvětlit.

Šéfovi se nápad líbil. Řekl Belmondovi, aby to zkusil a ten se hned dal do práce. Ukázalo se však, že to nebude zdaleka tak snadné, jak to bývá ve filmu, protože na Belmonda každá vždycky letí od prvního momentu, kdežto tady to bylo těžší. Chvillemi to dokonce vypadalo beznadějně a šéf se mračil a pořád říkal tak se člověče snažte, do prčic a Belmondo se tedy snažil, ale holka stále nic až jednou přiběhl Belmondo do šéfovy kanceláře a předložil mu na stůl účet.

Jedna kytice tulipánů - stálo na účtě a Belmondo se usmíval /Muž z Honkongu/ a šéf taky a od té doby se na stole objevovaly stále nové a nové účty, jeden za druhým. Biograf /Muž z Ria/, růže, čokoládové bonbony, voňavka, gramofonová deska, výlet parníkem, karafiáty, museum, biograf /U konce s dechem/, červené víno, punčochy, šefík, prstýnek.....

Po posledním účtě přišel Belmondo za šéfem. Holka se chce vdávat. Vdávat? Podivil se šéf, který zřejmě s něčím takovým také nepočítal.

Vdávat - řekl Belmondo, hledě tupě před sebe. Potíž spočívala v tom, že toho Belmondo zatím moc nezjistil. Inženýra párkrát viděl, hráli spolu dokonce karty, ale ten chlap byl asi opravdu mazaný, protože vůbec nemluvil o politice a dokonce to vypadalo, že uzavřel nějaký závazek, což označil šéf za skutečnou rafinovanost.

Šéf se zamyslel nad celkovou situací a pak rozhodl, že celá věc musí výš, protože tohleto si on sám nemůže vzít na

zodpovědnost, tady jsou už určitá rizika a tak se bude muset rozhodnout nahoře, jak dál postupovat. /Aby se to nepřetáplalo - nebo nějak nezvoralo -/ Belmondo měl zatím hrát na čas, což ovšem nebylo nijak jednoduché, protože holka naléhala.

Jednoho dne zavolal šéf Belmonda do kanceláře, k rozhovoru mezi čtyřma očima a oznámil mu, že se bude ženit. Belmondo se musel posadit, protože mu tahle zpráva vzala dech. Šéf vysvětloval, že tak rozhodli soudruzi výš, ba dokonce, to má čistě z druhé ruky, tedy důvěrně, ještě výš, takže ovšem nic nehrozí, nemůže se nic stát, je to jasné. Belmondovi to ovšem příliš jasné nebylo, s tímhle nepočítal, to bylo jaksi mimo film, tedy jak si to představoval on. Začal tedy uhýbat a vysvětlovat, že tohle by nebylo vhodné, protože on se ženit nechce, ani tak ani služebně, protože se na takovou věc ještě necítí, nehodí, protože by ho to jaksi zatěžovalo a když viděl šéfov obličej, začal ze zoufalství nabízet protislužbu, že by tedy raději odešel do výroby, což samo o sobě znamenalo pro něho ohromné sebezapření, neboť bylo všeobecně známo, že práci nesnáší.

Ale šéf se jen dobrácky, tátovsky usmál, jako vždycky a začal rozebírat zvolna situaci, že tohleto vlastně není jen tak, protože tady nám vyvstává jaksi úkol a to úkol stranický a postavil to tak nějak politicky. Také připomněl, že jde o zvláštní úkol a tím pádem o zvláštní pověření, kterého se Belmondovi dostává, protože ho tu posílá vlastně za třídním nepřítelem, ale nejen on, nebo snad jeho nadřízení, nýbrž vlastně strana taky lid, tedy vlastně rodiče a ty přece nelze zklamat.

Šéf nebyl ovšem žádný začátečník /dostal sakra z lidí už jiné věci - / a tak dobře věděl, že celé věci jen prospěje, když na soudruha zapůsobí i z té druhé stránky a naznačil cosi o možném povýšení a eventuelním vyznamenání. Belmondo snil samozřejmě o tom, že by byl nadporučíkem, nejen kvůli hvězdičce, ale hlavně kvůli platu, protože plat nadporučíka je přiměřeně vyšší proti platu poručíka a už to není tak daleko ke kapitánovi a tak nakonec řekl, že to tedy pro stranu

udělá, protože tak nějak cítí, že ho strana potřebuje a to je samozřejmě jiná.

Šéf nebyl ovšem žádný začátečník /dostal sakra z lidí už jiné věci/ a tak dobře věděl, že celé věci jen prospěje, když na soudruha zapůsobí i z té druhé stránky a označil cosi o možném povýšení a eventuelním vyznamenání. Belmondo snil samozřejmě o tom, že by byl nadporučíkem, nejen kvůli hvězdičce, ale hlavně kvůli platu, protože plat nadporučíka je přiměřeně vyšší proti platu poručíka a už to není tak daleko ke kapitánovi a tak nakonec řekl, že to tedy pro stranu udělá, protože tak nějak cítí, že ho strana potřebuje a to je samozřejmě jiná.

Všechno proběhlo docela hladce, jen při svatebním obřadu se Belmondo zarazil, když se ho oddávající úředník ptal, zda si přítomnou bere dobrovolně, protože se mu do úst dralo známé - provedu. Ve svatební sni byl dokonce i šéf a kolegové, docela vzadu, nenápadně, jako z n á m í, aby Belmondo náhodou neztratil sebevědomí v nevhodný okamžik. Samozřejmě, že nikdo, kromě Belmonda netušil, že jsou to lidé od bezpečnosti, protože všichni, včetně šéfa, byli převlečeni za normální lidi.

Ani po svatbě to nebylo tak zlé, dokonce to bylo i příjemné. Belmondo dostával od šéfa instrukce a doma ho měli za zástupce jakési exportní firmy. Svatební noc ušla a tu přišlo Belmondovi legrační, že k té noci přišel vlastně díky straně a byl za to straně vděčný. Jen někdy mu přišlo divné, že pracuje vlastně doma, protože tchán i tchyně chodili do práce a on chodil do práce vlastně domů. Samozřejmě, že myslel na to povýšení a tak pracoval svědomitě, pátral, sledoval poštu, spojení, kontakty, a sem tam provedl namátkovou prohlídku. Ale tchán byl docela sympatický, a Belmondo to sdělil šéfovi a dodal, že nebýt toho, že je ten člověk podezřelý, připadal by mu docela fajn.

„Jen se hochu nenech zmást - řekl šéf a vysvětlil Belmondovi, že nepřítel je právě sympatický, a v tom to právě je, že se člověk nesmí nechat rozhodně nijak ukolébat, protože jde o to vyhmátnout tu pravou o d v r á c e n o u tvář nepřítel.

Kolegové Belmondovi celkem právem záviděli, že si žije a ještě si k tomu užije, čímž mysleli všelijaké ty s l u ž e b n í r o z k o š e. A někdy se Belmonda ptali jak plní ty úkoly toho l e ž í c í h o s t ř e l c e /tomu se smáli nejvíc/ protože to bylo doopravdy originelní a tak je zval na pivo, aby neřekli. On sám si uvědomoval, že se má doopravdy dobře, když se to tak vezme, protože nemusel, jako kamarádi stát kolikrát v dešti, nebo na mraze a dávat na někoho pozor, kdy přijde a kdy odejde, nebo prolézat kanály před prvním májem na Václavském náměstí a zjišťovat v ý s k y t a t e n t á t n í k ů.

Jenže žádný film není věčný a jednoho dne se Belmondův film přetrhl. Přišlo to rázně a zcela nečekaně, žena našla Belmondovo telefonní číslo, ne to fingované, ale to pravé, to co se neměla nikdy dozvědět a zatelefonovala mu. Ozval se některý kolega, který neměl tušení, že je to Belmondova žena a tím to všechno prasklo.

Hned druhého dne byl Belmondo o d v e l e n z rodiny a honem se připravoval rozvod a bylo velké štěstí, že ona nebyla v tom, protože to by pak musela bezpečnost platit alimenty.

Smůla ovšem byla, že Belmondo nic podstatného nezjistil a proto nemohl být ani povýšen, ani vyznamenán, naopak dostal ještě důtku, za to, že nebyl dostatečně bdělý a ostražitý. Celý případ byl urychleně zlikvidován, inženýrova rodina musela narychlo podepsat prohlášení, že to celé zůstane v tajnosti, protože jinak by se jednalo vlastně o prozrazení služebního tajemství, což je, jak známo, trestné.

Tenkrát byl už socialismus na dálnici ke komunismu a ke konečnému vítězství, /jak to stálo na nástěnce v šéfově pracovně/ a byl tak nějak k nezastavení.

A tak byl zase první máj, zase přšelo, nebo svítilo slunce, zase se děti učily nějakou báseň o míru a lidé uzavírali závazky k máji, či k říjnu a byl průvod a v něm šel taky Belmondo a nesl nad hlavou nápis - AŤ ŽIJE SOCIALISTICKÁ RODINA - a chvílemi křičel hurá, nebo sláva.

PROLETÁŘI VŠECH ZEMÍ - SMĚJTE SE!

**JAKMILE ZAČNE DĚLNICKÁ TŘÍDA UČIT
propadá INTELLIGENCE**

**Jsou dva druhy komunistů.
Ti, kteří VĚŘÍ, a ti, kteří jim to NEVĚŘÍ.**

**SLOUŽIT LIDU JEŠTĚ NEZNAMENÁ,
ŽE SE STANEME**

40 JEHO SLOUHY

POPIS OBRÁZKU MIKOLÁŠE ALŠE SLUNEČKO ZACHÁZÍ ZA HORY

/slohové cvičení/

Mikoláš Aleš vyšel z lidu. Ve svých kresbách ho opěval, ve strastech i slastech.

Obrázek k písničce Slunečko zachází za hory, pasácci pečou brambory zachycuje podzim. V pozadí vidíme hory, za které zapadá slunce.

Pracovní doba byla tehdy dlouhá. Děti pracovaly až dvanáct hodin denně. Na pravé straně obrázku je kus lesa. Je to les jehličnatý a na kraji prořídlý, vykácený od pánů. Tenkrát si páni káceli, jak chtěli.

Za to chudí nesměli sbírat ani klestí, ani jinak. Také se nesměli sami vdávat, nebo ženit.

Dále vidíme na obrázku několi krav. Tyto krávy jsou hubené, protože jsou špatně živené. Nejsou to panské krávy, které by byly tlusté, ale krávy chudých. Silážování prospívá chovu krav. Silážování zavedli v Sovětském svazu a odtud přišlo k nám do jednotných zemědělských družstev. Největší úspěchy v pěstování krav mají v sovětském sovchoze Suchoje, na Krymu. Kdyby se silážovalo už dříve, museli by to dělat chudí pro bohaté. Chudí by si sami silážovat nesměli.

V popředí obrázku je venkovský chlapec. Vyznačuje se pláštěnkou, kterou si proti dešti udělal. Pláštěnka je udělána z pytle. V tehdejších dobách nosili chudí pytle proti dešti, zatímco bohatí byli dobře oblečeni, nebo vůbec nevycházeli, když nechtěli zmoknout. Chlapec stojí nad šesti bramborami a vyznačuje se hladem. Tento chlapec nedostal žádné maso, které obsahuje bílkoviny, protože maso, které obsahuje bílkoviny jedli jen bohatí a jejich děti. Tento chlapec nemá tedy bílkoviny a má asi křivici, neboť stojí nakřivo.

Další chlapi jsou v pozadí u lesa u ohně, u kterého si taky pečou brambory. Za nimi je prořídlý les. Dnes by to byl

větrolam a půda by byla úrodnější. Tenkrát páni větrolamy neznali. Kdyby je znali, měli by půdu ještě úrodnější a byli by ještě bohatší, ale chudé děti by bílkoviny neměli. Vzadu pod horami je vidět stavení. Je to panské stavení, statek, protože k němu patří celé velké pole s kravami i les. Mikoláš Aleš namaloval stavení malé, že není skoro vidět, aby moc nevynikalo. Tím ukazuje, že měl rád chudé a nenáviděl bohaté. To dokazuje navíc kouř, který stavení, i když je v dálce, zakrývá. Mikoláš Aleš mohl namalovat stavení větší, ale neudělal to. Vyšel sám z lidu a kreslil svoje obrázky pro lid. Byl sám skromný, protože se podepsal jen M. A. a to nenápadně do kouře ohníčku v popředí obrázku.

Chlapec na obrázku v popředí je smutný. Možná, že je to proto, že nemá bílkoviny a že ví, že je nedostane. Brambory jsou rozděleny. Dvě jsou v popelu, čtyři leží stranou a tři jsou na další hromádce. Chlapec brambory rozdělil asi proto, že má ještě sourozence a rodiče. Chlapec se také u ohníčku ohřívá, aby mu nebylo tak zima.

Z obrázku Mikoláše Aleše - Slunečko zachází za hory vidíme neradostné mládí, jaké u nás měli dřív chudí.

Také vidíme blahobyť, jaký měli bohatí. Bohatí jsou v dálce pod horami ve stavení a jedí maso.

Obrázek Mikoláše Aleše --Slunečko zachází za hory je proto poučný.

Díváme-li se na obrázek uvědomíme si, že máme pěkné, radostné mládí a dostatek bílkovin.

A protože spějeme do komunismu, čeká nás mládí ještě radostnější a ještě více bílkovin.

větrolam a půda by byla úrodnější. Tenkrát páni větrolamy neznali. Kdyby je znali, měli by půdu ještě úrodnější a byli by ještě bohatší, ale chudé děti by bílkoviny neměli. Vzadu pod horami je vidět stavení. Je to panské stavení, statek, protože k němu patří celé velké pole s kravami i les. Mikoláš Aleš namaloval stavení malé, že není skoro vidět, aby moc nevynikalo. Tím ukazuje, že měl rád chudé a nenáviděl bohaté. To dokazuje navíc kouř, který stavení, i když je v dálce, zakrývá. Mikoláš Aleš mohl namalovat stavení větší, ale neudělal to. Vyšel sám z lidu a kreslil svoje obrázky pro lid. Byl sám skromný, protože se podepsal jen M. A. a to nenápadně do kouře ohníčku v popředí obrázku.

Chlapec na obrázku v popředí je smutný. Možná, že je to proto, že nemá bílkoviny a že ví, že je nedostane. Brambory jsou rozděleny. Dvě jsou v popelu, čtyři leží stranou a tři jsou na další hromádce. Chlapec brambory rozdělil asi proto, že má ještě sourozence a rodiče. Chlapec se také u ohníčku ohřívá, aby mu nebylo tak zima.

Z obrázku Mikoláše Aleš - Slunečko zachází za hory vidíme neradostné mládí, jaké u nás měli dřív chudí.

Také vidíme blahobyt, jaký měli bohatí. Bohatí jsou v dálce pod horami ve stavení a jedí maso.

Obrázek Mikoláše Aleš --Slunečko zachází za hory je proto poučný.

Díváme-li se na obrázek uvědomíme si, že máme pěkné, radostné mládí a dostatek bílkovin.

A protože spějeme do komunismu, čeká nás mládí ještě radostnější a ještě více bílkovin.

**Potlesk byl tak bouřlivý,
že se řečník lekl a začal říkat,
co si doopravdy myslí.**

**Lid si ani nedovede představit,
kolik má představitelů.**

**Někteří by rádi položili i život.
Toho DRUHÉHO.**

Kontraevoluce.

Nikdy jsem neměl pořádná ramena. Měl jsem kvůli tomu také hodně nepříjemností. Vzpomínám si jak třeba jednou ve škole přišel inspektor a zeptal se - „Co je to první máj?“ Zatímco mí spolužáci tvrdili, že tento den je prvním v měsíci květnu, řekl jsem, když došla řada na mne, že tento den je svátkem pracujících. Ředitel školy, který tehdy inspektora doprovázel, přistoupil s úsměvem ke mně, chtěje mne poplácat po ramenu. Poplácal však rameno mého spolužáka, jehož kariéra se tím dnem začala slibně vyvíjet. Tehdy jsem vidělo co přicházím. Jak mi to bylo líto! A což teprve navojně...

Jednoho dne jsme cvičili. Náš velitel, věčně rozesmátý chlapec ze Šumavy, předvedl komíhání rameny. Pak jsme komíhali my - totiž ostatní. Já se také pokoušel splnit úkol, který mi byl svěřen, neboť jsem byl poučen, že je to právě komíhání, které vede k ozdravení těla, ale ať jsem se snažil sebevíc, komíhání to nebylo. Spíš to bylo jakési vrtění. Když mne uviděl náš velitel, ten věčně rozesmátý /srazil se kdysi v autě s motocyklem/ zavelel, abych vystoupil z řady.

Pak velel - „Komíhejte!“

„Komíhám,“ řekl jsem skromně.

„Vy že komíháte? Tohle má být nějaké komíhání? Komu to chcete namluvit? Podívejte se na mně, jak se komíhá,“ křičel a pak mi cvik ukázal. Zkusil jsem to po něm. Velitel ke mně pak přistoupil a chvíli si mne se zájmem prohlížel tam, kde lidé mívají ramena. Pak se zeptal, zda jsem to hlásil. Přiznal jsem, že ne.

Vtom šel kolem jiný velitel, vyšší k našemu veliteli, i když asi o deset centimetrů nižší, ale co do hodnosti rozhodně vyšší.

Vzal našeho velitele stranou, něco se ho zeptal a pak se dívali na mne. Potom ke mně přišel náš velitel, ten nižší, ale jinak, co do postavy vyšší, a řekl mi, že bylo právě rozhodnuto, abych byl po dobu rozvíček zařazen mimořádně do ku-

chyně, kde pod vedením jiného velitele budu zdvihát hrnec s marmeládou do výše obočí. Později jsme cvičili na louce se zbraní.

Šlo mi to opravdu dobře, tak dobře, že jsem se dokonce rozhodl, že o tom napíšu příbuzným a pochlubím se, ale naale najednou velitel zavelel - „na ramena zbraň!“ Měl jsem smůlu. Určitě. Protože jinak by ta puška mohla na hlavě klidně zůstat. Jenže jsem na sebe nějak moc upozornil. Velitel si mne prohlédl a pak vyslechl mého nadřízeného, který mu vysvětlil, že nemám ramena.

Velitel chvílku přemýšlel a pak řekl, že je to se mnou těžké, protože kdybych neměl, řekněme, řekněme... no třeba čelo, tak to by nevadilo, protože čelo celkem voják základní služby nepotřebuje, protože taky neexistuje povel na čelo zbraň a pokud on, velitel, bude u armády, tak takový povel nebude zaveden. Stejně by nevadilo /vtom celý útvar vybuchl smíchem/ - velitel potěšeně pokračoval... stejně by nevadilo, kdybych neměl hlavu, protože povel na hlavu zbraň rovněž neexistuje.

Krátce poté jsem byl přeložen do SOPV - speciálního oddílu postižených vojáků. Bylo mi vysvětleno, že se mi dostalo velké cti, neboť já a moji kolegové budeme mít velký význam během války.

Brzy se mi také dostalo vysvětlení od jednoho přítele, který byl u speciálního oddílu již déle. „Tak třeba já -“ vysvětloval, „já mám hrozně dlouhé ruce a krátké tělo. Ale když se takhle opřu o zem tak vypadám jako nějaký kulomet“ řekl a ukázal mi kdy tak vypadá. „Toho lze fantasticky využít, protože to může zmást nepřítele. Nebo támhle ten“ - ukázal na dalšího vojáka speciálního útvaru. „Ten když se dá dohromady ještě s dvěma jinými tloušťky, tak vypadají dohromady jako malé dělo!“

Potom mi přítel vysvětlil, jaký bude můj úkol v případě války. Budu prý jednoduše dávat zbraň na rameno, což bude na dálku vypadat, jako bych zbraň vlastně odhazoval a dával se na útěk a tím zmatu nepřátelské jednotky a pozorovatele. Pochopil jsem důležitost svého poslání a musím říci,

že mi to dodalo sebevědomí. Po vojně jsem se oženil.

Nešťastně.

Skončilo to přirozeně rozvodem, protože se stěžovala, že nejsem ten, kterému je možno položit hlavu na rameno a vyplakat se. Marně jsem ji žádal, aby se šla vyplakat k mému příteli, zápasníkovi, marně můj advokát upozorňoval na řadu jiných, naprosto nevyužitých možností, například na hlavu, hrud, kolena, záda a podobně, trvala na svém a na jediném, na ramenou.

Smlínil jsem se zvolna se svým osudem. Lecos jsem zatím pochopil, mnohé domyslel. Ale jedno mi vadilo. Že prožiju kvůli ramenům pravděpodobně fádňí život. Že ničeho nedosáhnu, nestanu se jedním z mála, nýbrž jedním z mnoha.

Ale jednoho dne to všechno začalo. Toho dne jsem si koupil nové sako. Nijak moderní, ani zvláštní, docela obyčejné, protože jsem předem věděl, že díky mé staré vadě stejně sako nepadne, že bude padat. Tušil jsem to. Sako mi skutečně padalo. Začal jsem tedy hledat způsob, jak sako nosit, aby drželo. Věnoval jsem tomu, přiznám se, hodně času. Celé dny jsem trávil před zrcadlem, oblékal se, svlékal, zkoušel všechno možné i nemožné. A pak jsem přišel na zvláštní věc. Zjistil jsem, že když držím ruku lehce nad hlavou, nevysoko, jen tak, jako kdybych jel tramvají a držel se držadla, sako drží. Trochu se sice zkrabatilo, ale to bylo zcela zanedbatelné. Hlavně, že drželo. Začal jsem tedy jezdit tramvají. Ale jezdit tramvají celé dny, to nebylo možné. Tak jsem to zkusil s máváním. Stačilo vlastně jen občas, docela nenápadně zamávat. Jen tak pokynout. Pozdravit zdviženou rukou. Začal jsem tedy mávat. Nejdřív z okna kanceláře, pak i na ulici, na kolemdoucí. Sako sedělo znamenitě. Lidé se trochu divili, ale neprotestovali. Na konec jim to bylo milé, když jsem zamával. Chodil jsem po ulicích a bylo mi báječně. Brzy jsem si lidí, kterým jsem mával, ani nevšímal. Ale pak jsem zpozoroval, že mi odpovídají. Že mi taky mávají, a dokonce, že to dělají i sami od sebe. Brzy mi mávali všude, kam jsem přišel. To už bylo sako ošoupané a já si chtěl koupit nové. Ale dali mi ho

darem! A ještě mi zamávali! Potom jsem dostal sekretářku,
služební auto, úřad, pak další...

A když dnes tak sedím tady na tribuně a vidím ty tisíce,
desetitisíce lidí, kteří mi mávají... kdepak, říkám si, to je
omyšl. Kdepak... nejsou to jen ramena, čeho je zapotřebí...

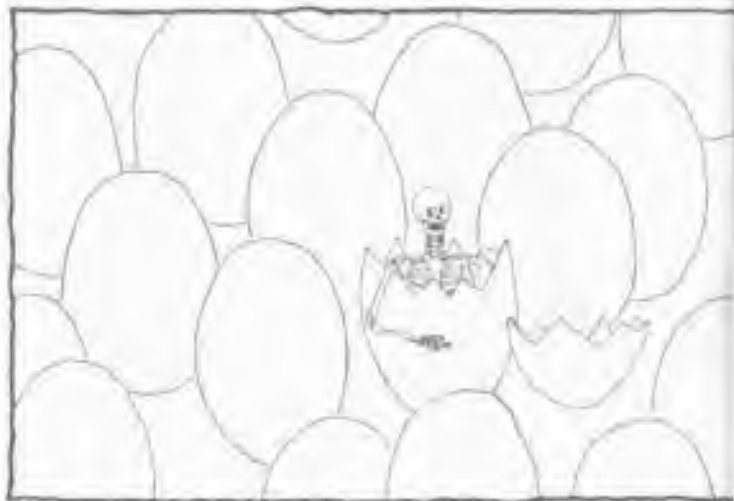

Chceš-li bojovat za dobrou věc - zůstaň civilistou!

Největší hluk působí pád VLÁDY.

**Jenom diktátor dokáže
psát autobiografii celému národu.**

**Rozdíl mezi člověkem a velbloudem spočívá v tom,
že prvý se hrbí DOBROVOLNĚ.**

Z DENÍKU FOTBALISTY

Na přátelský zápas jsem se těšil. Hosté přijeli v nové, poněkud neobvyklé sestavě, s velkým počtem náhradníků. Zápas začal zostra a zdálo se, že to bude velmi vyrovnaný boj.

Avšak hosté hráli surově a faulovali naše hráče. Soudce, který je měl potrestat, napomínal naše mužstvo a dokonce proti nám nařídil pokutový kop.

Žádali jsme svého trenéra, aby zápas ukončil, ale nechtěl o tom ani slyšet.

„Zbláznili jste se?“ křičel. „Je to přece přátelský zápas! To nemůžeme hostům udělat!“ vysvětloval.

Ve dvacáté minutě jsme dali branku, která nebyla uznána, protože náš hráč byl rozcuchaný. Kapitán našeho mužstva protestoval proti tak nezvyklým pravidlům, ale major soupeřů prosadil své. V pětadvacáté minutě jsme dostali branku. Protestovali jsme, protože byla porušena pravidla, když bylo branky dosaženo druhým míčem, který nebyl ve hře. Ale branka byla uznána, s vysvětlením, že druhý míč nám hosté přivezli darem a nelze tudíž ani míč, ani dosaženou branku odmítnout.

Ve třicáté minutě se nám podařilo dát gól, ale opět nebyl uznán, s odůvodněním, že ve třicáté minutě branka nikdy neplatí.

Do čtyřicáté minuty bylo zraněno pět našich hráčů. Náhradníci nebyli povoleni. Dostali jsme čtyři branky.

Po poločase to bylo ještě horší.

Soupeř proti nám kopal několik desítek, dvě osmičky a dokonce jednu trojku. Naše protesty, že něco takového v kopané neexistuje, rozhodčí nepřijal.

Pak se stalo cosi nepochopitelného. Někteří mí spoluhráči začali náhle útočit na naši vlastní branku. Brzy se jim podařilo zvýšit soupeřův náskok o šest branek.

Znovu jsme my, zbylí, chtěli opustit hřiště, ale marně.

Ve dvacáté minutě povolal soupeř na hřiště další hráče ze zálohy a mužstvo hrálo už ve třiceti lidech!

Náš zoufalý protest soudce, zjevně stranící soupeřin zamítl. Dostali jsme sedm gólů. Hráli jsme vlastně jen v šesti.

V pětadvacáté minutě povolal soupeř, jednomyslně /vyžádali si u soudce volno na pětiminutovku/, šest dalších brankářů.

Ve třicáté minutě zrušili naši hosté svou branku, takže nebylo kam útočit.

Ve třicáté osmé minutě oznámil soudce, že minuta v tomto zápase má třicet vteřin a to nepodmíněně.

Soupeř zvítězil třicet tři - nula.

Když na závěr volali hosté - „Sláva vítězům - čest práci poraženým,“ věděli jsme, že se nevrací domů, ale že u nás zůstanou.

Na neurčito.

Aby nás učili své zvláštní hře, které říkají přátelská.

DOTAZNÍK

1. Jíš rád jižní ovoce?
2. Od kdy? /Uveď rok/
3. Proč?
4. Kolik sníš tohoto ovoce za týden, měsíc, rok?
5. Jíš toto ovoce sám?
6. S manželkou?
7. Uveď jiné osoby, s nimiž se stýkáš při konzumování jižního ovoce!
8. Nakresli banán z profilu.
9. Po kterých druzích již. ovoce je ti nevolno?
10. Popiš své stavy při pohledu na pomeranč!
11. Popiš jiné své stavy!
12. Víš o tom, že lze vypěstovat pomeranč v květináči?
13. Víš kolik stojí jižní ovoce náš stát ročně?
14. Chtěl bys kvůli tomuto ovoci emigrovat?
15. Víš o někom ze svých známých, kdo by to udělal /jméno, adresa!/?
16. Přesvědčuješ chamtivce, že nakupují příliš jižního ovoce?
17. Dokázal bys kvůli již. ovoci volit určitou politickou stranu?
18. Jakou?
19. Domníváš se, že by již. ovoce mělo být na příděl?
20. Domníváš se, že by již. ovoce mělo být odměnou nejlepším jednotlivcům / kolektivům?
21. Jak bys odpověděl na dotaz záp. žurnalisty - zda je u nás dostatek již. ovoce?
22. Jak by odpověděla tvá rodina? /známí!/?
23. Byl jsi trestán pro rozkrádání již. ovoce? Před rokem 1939?
24. Po roce 39?
25. Jedl jsi již. ovoce v roce 1948?
26. Proč si myslíš, že je u nás příliš jižního ovoce?
27. Uveď proč dáváš přednost jablku/hrušce/třešni/jahodě?
28. Máš příbuzné na západě, kteří ti posílají jižní ovoce?
29. Kolik - a/ ovoce? b/ příbuzných?
30. Jíš toto ovoce a/ rukou? b/ nožem? c/ vůbec?
31. Sloužil někdo z tvých příbuzných, kdo rád již. ovoce, v záp. armádě?
32. Sloužil někdo z tvých příbuzných, kdo nerad již. ovoce, v záp. armádě?
33. Máš rád již. ovoce, nebo SSSR?
34. Víš o tom, že je to především tvá poctivá práce, která přináší ovoce našemu státu?
35. Napiš proč si myslíš, že toto ovoce je nejdůležitější a přiož svůj životopis!

Lež je daleko nejpravděpodobnější.

Může se vězeň chovat nenuceně?

Rameno spravedlnosti trpí často revmatismem.

**Nuly jsou samy o sobě neškodné, ale běda,
když se před ně někdo postaví!**

KONEČNÁ

Někdo by rád celou věc zlehčil, nebo dokonce zesměšnil, ale takových se najde vždycky dost.

Jedno je jisté. V hlavách našich lidí je stále ještě hodně nevědomosti. Toho využívají reakční síly a dobrodruzi. Ale dobrá věc se prosadí sama, jak řekl náměstek. Vyrůstal ve velice skromných poměrech. My, kteří ho známe, víme velmi dobře, že je to náš člověk. Konec konců prožil pěkně neradostné dětství. Je přece známo, že se poprvé v životě zasmál až ve čtyřiceti letech, když pohřbívali jeho třídního nepřítele, nějakého Hanouska. A byl to právě on, kdo stál za celou věcí - od počátku až do slavnostního zastavení.

„Naši pracující, kteří se dopravují po železnici“, říkal, „potřebují mít pocit naprostého bezpečí. Proto musí být trať místní dráhy zcela bezpečně ukončena!“

Když se ozvaly hlasy několika horkých hlav, že přece stačí jedna konečná, vystoupil a prohlásil bez obalu, že takový názor je nesmysl a vysvětlil proč. Poukázal na to, že je třeba vědět, kde začíná konec. Že je nutno se vždy včas orientovat, a proto je třeba drohou konečnou budovat, abychom nakonec nezajeli příliš daleko.

Nezapomenutelným okamžikem byl ten, kdy na jedné schůzi řekl, že železniční trať, to je vlastně dráha socialismu, dráha po které jdou lidé vstříc novým cílům a úkolům. Tehdy se zastavil u plačící výhybářky, jež dojata jeho lidsky krásným přístupem k člověku prohlásila, že se na takovou práci nehodí. Že hodně hřešila a dokonce i pila slivovici ve službě.

Jenže lidé ztrácí nadšení. Pravda, slavnostní zastavení se nevydařilo docela tak, jak mělo. Kterýsi pitomec se spletl a při tradičním uvítání dal k chlebu místo soli pepř. Pan ministr plakal a místní písálek si myslel, že to bylo dojetím. Taky se neví proč přichystali tak tlustou pionýrku, že ji ani náměstek, ani pan ministr - nemohli uzdvihnout, když ji

chtěli políbit. A už těžko místní lidé vysvětlí, zejména ti zodpovědní, proč se objevil místní blázen právě v okamžiku, kdy měl pan ministr projev o významu druhých konečných, a proč tento pomatenec křičel cosi o druhé lokomotivě, druhém lístku a prvním pitomci. To všechno by nebylo tak zlé. Horší bylo, že strojvůdce slavnostně nezastavil, že dokonce přejel, a nejen to, že nakonec vlak vykolejil do polí. Nejdřív se myslelo, že je to sabotáž, ale ukázalo se, že to bylo alkoholem. Ten nezodpovědný notorik se pak přiznal, že se prý opil proto, aby, když už jsou dvě konečné viděl všechno dvakrát. Pro náměstka to bylo všechno velmi kruté. Vždyť to byl jeho kraj! Tady byl organisátorem stávek - i stávkokazem! Proto si přál, aby první druhá konečná v republice byla právě tady. A když mu ministr v rozrušení řekl, že by příště mohl chtít dvojitý tunel, bylo vidět, jak se ho to dotklo. Nejvíc ho bolelo, že se to stalo v jeho domovině. V jeho dělnické kolébce, jak sám říkal. V místě, kam nechal zavést telefon a dokonce i vodovod, a to jen proto, že se tu narodil, že tu strávil své proletářské dětství.

Snad proto se s námi večer opil, jako dříve, jako před lety. A zas to byl ten horní chlapec, ogařísko. Kamarád. Když jsme tak vzpomínali, jak jsme za mlada přeskakovali ohně na horách, neváhal a hned nechal zapálit šestsettrojku!

K ránu se ke mně přitočil, spiklenecky zamrkal a pak řekl - „Neboj se, stejně tu napřesrok postavíme elektrárnu!“ A znovu zamrkal. Teprve později jsem si všiml, že to dělal nevědomky. Byl to nervový tik.

Když jsem se toho večera doslechl, že přišel do budovy ministerstva v kroji, a že vynášel sekretářku z místnosti, domnívaje se, že je to Morena, bylo mi ho opravdu líto.

Prý se ani nebránil.

Dokonce se usmíval na lidi kolem a pak, ještě ze sanitky, zamával. Šťastný to muž!!!

Protože choreograf příliš pil, vyhodili ho z divadla. Všude byl dostatek baletních mistrů i choreografů a tak si musel hledat jiné zaměstnání.

Našel ho v lese. Uvedl, že má vztah k zvířatům, protože choreograficky spolupracoval na Lišce Bystroušce. Vedení lesů se polekalo, dospělo k názoru, že jim schválně poslali nějaké velké „zvíře“ na kontrolu a tak byl choreograf okamžitě přijat.

Stal se hajným v jednom spořádaném jehličnatém lese. Na zvířata si brzy zvykl, a pokud šlo o pití, bylo to lepší než dříve. Mohl pít kolik chtěl. Jen po baletu se mu občas zastesklo, protože balet je balet. A tak se pokusil ochočit lišky a kuřata. Netrvalo to dlouho a zjistil s úžasem, že s nimi může cvičit, jako s baletkami, dokonce ještě lépe, díky tomu, že žádná z lišek nevyžadovala mateřskou dovolenou. Secvičil s nimi Labutí jezero a pozval nadřízené na představení.

Vedení lesů bylo mile překvapeno. Začalo se šuškat o tom, že ten nový ukazuje jak na to, a kdo je chytrý, ten že ho co nejdříve napodobí. A tak byli ve všech lesích propuštěni hajní a byli přijati choreografové. V divadlech se objevilo nařízení o lesnické praxi pro taneční odborníky. Když však mistři baletu zjistili, že to v lese není zdaleka tak, jako v divadle, začali se hromadně opíjet. Zatím byli už lesníci pověřeni vedením baletu v divadlech. Protože toužili po lese, pili časem taky a navíc, občas, ze zvyku, zastřelili nějakou baletku.

Baletní školy se začaly rozšiřovat. Mohly teď přijmout daleko více uchazeček.

Ale nedávno vyhodili z jednoho orchestru prvního houslistu. Prý je už v lese.

Někdo říkal, že choreografové půjdou zpátky do divadel. Ale neví se co bude s hajnými. Ačkoli... tvrdí se, že prý katastrofální nedostatek chirurgů....

„DÁTE MI ZA PRAVDU???”
„Ale kolik?”

**„MÝLITI SE
JE LIDSKÉ”**
šeptal soudce.

DOZNÁNÍ

Jste si vědom toho, že jste se provinil proti zákonu tohoto státu svým stykem s Venezuelcem? zeptal se soudce přísně.

Chtěl jsem znovu celou věc vysvětlit a pokusit se soudce přimět k tomu, aby konečně pochopil, že mé styky s venezuelským filatelistou nikterak neodporovaly zákonu, ale můj obhájce mne zarazil.

Řekněte, že ano - šeptal mi nahlas.

Ale...

Povídám, řekněte, že ano!

Přece nebudu mluvit proti sobě, pane doktore...

Poslechněte mne! A zapomeňte co jsem vám řekl na začátku!

Když soud začal, řekl mi pan doktor, že mu musím plně důvěřovat, jediné tak že se nám povede zapůsobit na soud tím nejlepším způsobem. Líbilo se mi, že říkal nám. Dodávalo mi to jakési sebedůvěry a naděje zároveň.

Obžalovaný, žádám vás, abyste na mou otázku odpověděl. Odpovězte jen ano, nebo ne! Žádal soudce.

Jsme si plně vědomi toho, že jsme se provinili, - řekl rychle pan doktor a pokračoval -

Nejen to. My nyní hluboce litujeme toho, že vůbec došlo k pochybeným stykům s venezuelským individuem, a to ještě v době, kdy v zájmu našeho státu bylo přerušit veškeré styky s cizinou. My si uvědomujeme dosah svého činu, vlastně zločinu a připouštíme i možnost poštovní špionáže.

Okamžik - řekl soudce panu doktorovi a obrátiv se k zapisovateli - pravil - Zapište to!

Pane doktore.....

Obhájce mlaskl a podíval se na mne tak, jak se dívá moudrý otec na nepolepšitelného syna, darebáka.

Prosím, pokračujte, - řekl soudce, kterému zřejmě nevadilo ani v nejmenším, že místo mne hovoří stále pan doktor.

Pan prokurátor zde použil před chvílí termínu zrady. Při

vší úctě k němu a k jeho zkušenostem, nemůžeme já, ani můj klient s tímto termínem souhlasit. My jsme si plně vědomi toho, že jsme se nedopustili zrady, nýbrž velezrady! řekl obhájce zvýšeným hlasem. Prokurátor otevřel ústa. Předseda soudu se obrátil k jedné přísedící a něco jí šeptal. Pokusil jsem se zatahat pana doktora za kabát, ale pleskl mne přes ruku a pak opět pokračoval -

Je totiž naší, dovoďte abych řekl, devisou, - tady se pan doktor trošku zarazil a pohlédl významně na soudce, - že přistupujeme k tomuto líčení naprosto bez předsudků a s tím vědomím, že jsme povinni plně nést odpovědnost za činy, které jsme spáchali. Jsme toho názoru, že jak pan předseda, tak senát i pan prokurátor znají ze své bohaté soudní praxe celou řadu případů, kdy se obhájce s klientem snaží uvést jakoukoli, byť i sebemenší polehčující okolnost, maličkost, cokoli, ve snaze zlehčit svůj přečin před soudem. Nikoli však my! Vypovídáme zde otevřeně a upřímně a šel bych tak daleko, prosím, že bych řekl, že jsme proti sobě až nemilosrdní. Dovoďte nyní, pane předsedo, abychom vám sdělili naše mínění na zločin, jehož jsme se...jehož jsme se dopustili. My si uvědomujeme plně, že jsme členy této společnosti, či lépe řečeno, že je nám dovoleno jimi dosud být a jako tací jsme této společnosti za své činy plně zodpovědní. Jak prosím, táži se sám sebe, k tomu společnost přijde, aby nás mezi sebou trpěla, jsouc, a to se prosím nebojím říci naplno, poškozována? Jsme vůbec této společnosti hodní? Máme právo se k ní počítat?

Pan doktor udělal pauzu a podíval se na senát. Jedna přísedící zjevně znervózňela a začala se kolem sebe rozhlížet, jako zkoušená žákyně. Pokusil jsem se pana doktora nějak zmírnit, ale vůbec mi nevěnoval pozornost. Náhle se chytil za hlavu a dal se do křiku - Jak trapné! Jak hluboce nevděčné, zachovat se takto ke společnosti, z níž jsme vyšli, k té, jež nás, dovoďte ono upřímné, teplé lidské slovo - zrodila a jež nás odkojila!

Na tváři přísedící se objevily slzy.

My jsme sprznili to nejčistší! Zasténal pan doktor na pro-

kurátora, který si posunul židli lehce ke dveřím.

My jsme plivli na oltář nás všech! Zapisovatelka se impulzivně zaklonila.

Dovolte, abychom vám řekli, co k sobě vlastně cítíme! Dovolte nám to! My se hanbíme! My se sami sebe štítíme! My jsme si odporní! Promiňte prosím, ale nám se z nás dělá špatně. Ano my se sami sebe nemůžeme dotknout, abychom nepocítili ten hrozný odpor. Nás hryže.... svědomí! Hanba nám! A trest! Spravedlivý a odstrašující, o který nežádáme, ale prosíme, ve jménu záchranu této společnosti a na její věčnou ochranu.

Amen, - zašeptal někdo omylem.

Pak bylo ticho.

Dojatý soudce přečetl rozsudek, podstatně vyšší, než jaký jsem čekal. Prokurátor, s vlhkýma očima, zahleděn kamsi do dále se odvolal. Řekl, že je to málo.

Zničil jste mne! řekl jsem doktorovi vztekle. Podíval se na mne nechápavě a zavrtěl hlavou.

Copak to doopravdy nechápete? zeptal se dívaje se na mne. O rozsudek tu přece nejde!

A o co tedy?

O to, co cítíme uvnitř.... řekl doktor tichounce, ukazuje si kamsi na slepé střevo.

Všechno se modernisuje. Už i křeslo je na elektriku

Nepředbíhat dobu! Hezky do FRONTY!

**Socialismus potřebuje pevné základy.
Nejlépe kapitalistické.**

MEJDLO

Stáli jsme na dvoře, před nízkými, dřevěnými baráky. Byl podzim, padalo listí a vítr z něho dělal kornouty.

Staršina držel v ruce dopisy, chodil kolem první řady, sem a tam a kázal.

Rozlitá voda na záchodě, nekázeň, nesplněný Fučíkův odznak, rozházené skříňky, nepřístel, který bdí, kapavka.

Někdo se zasmál a staršina se hned vrhl tím směrem, aby zjistil, kdo to byl. Nikdo se nepřiznal. Staršina se rozkřičel, až sípal. Jeho hlas se sladil s houkáním lokálky, projíždějící lesem. Staršina řval, že nás přejde smích, on s námi zamává, zatočí, pohne, udělá z nás vojáky, lidi a my mu za to ještě budeme vděční.

Přihrál jsem kamínek Honzovi. Přisunul k němu botu, odhadl vzdálenost a pak ho poslal Zdeňkovi. Ten ho nahrál mně. Poslal jsem mu ho zas zpátky, ale Zdeněk nastavil botu ještě v letu, takže se odrazil a dopadl přímo před staršinu. Nevšiml si toho. Sledoval desátníka rozdělujícího mýdlo. Bylo jádrové, pro každého kostka na týden.

Pak začal staršina vyvolávat jména a rozdávat poštu. Městecký, tlustý jako soudeček, dostal tři dopisy a měl z toho takovou radost, že se omylem špatně zařadil. Mez-sároš nedostal nic a tak zasse, jak každý den, zaklel.

Staršina nás obešel, zastavil se uprostřed, před první řadou, ukázal Debnárovi na rozepnutý knoflík a pak se, jako vždy, zeptal -

„Má někdo ještě nějaký dotaz?“

Cítil jsem, jak se to žene do krku, jak mi to otvírá ústa, překvapilo mne to, ale rozhodl jsem se neklást žádný odpor, přesto, že to v tu chvíli bylo ještě možné. Jen těsně před tím, než se to dostalo ke rtům, mne napadlo, že bude lépe, když to trochu ztlumím. Pak jsem zaslechl vlastní zakňourání - Méeéjdlóóóóó...”

Zdalo se, že se staršina usmívá. Ale bylo to jenom zdání.

„Mýdlo jste právě dostali“ řekl, ale to už se mračil a přejížděl očima jednu řadu po druhé. Honza mne lehce kopl. Podíval jsem se na něho. Díval se před sebe a šklebil se. Zadržoval smích.

Staršina se nezeptal kdo to udělal. Rozhodl se demonstrovat sílu. „Má ještě někdo nějaký dotaz?“ zeptal se pomalu, dívaje se kamsi do středu skupiny. Teď se doopravdy usmíval. Bylo to mnohem snazší, než jsem si myslel. A taky čistší, jakoby rozhodnější a odhodlanější.

„Méééjdlóóó“... zasténal jsem, skloniv přitom hlavu.

Zdeněk se dusil. Někdo vyprskl. A pak kdosi vybuchl v naší řadě, hned na kraji. Jasný, ryčný smích.

Staršina přešlápl a podíval se na oblohu, jakoby odtamtud očekával povel. Pak se podíval na boty.

„Kdo to udělal?“

Zaskřípal písek, někdo přešlápl. V lese se ozval výstřel. Pak nastalo ticho.

„Dobrá -“ řekl staršina, na kterém bylo vidět, jak se těší. V zápětí jsem se ocitl na zemi. Povel byl rychlý jako výstřel. K zemi! Vztyk! K zemi! Vztyk! Krajně počítal. Deset, patnáct, dvacet, pětadvacet, třicet, čtyřicet, padesát.

Staršina dal pohov a řekl, že doufá, že nikdo nemá žádný dotaz.

Nadechnul jsem se, ale Mezsároš byl rychlejší.

„Mýýýjdlóóó...“ zakvílel jako poraněné zvíře.

Teď se smích zozšířil jako nemoc. I ti, kteří se ho snažili zdržet v jakémsi posledním zoufalém pudu sebezáchovy, v touze zabránit blížící se pohromě, či hromadnému neštěstí, i ti podlehli.

„Bojový poplach“ zařval staršina a my se hnali ke skříňkám. Padaly helmy, lopatky, někdo nadával do sviní.

Za několik minut jsme stáli před barákem s pinou polní. Staršina zavelel poklusem klus, dal si sám ruce předpisově na prsa a vyrazil. Běželi jsme kolem dvora, chlívku s prasaty, kinosálu, pak dolů, k překážkové dráze. Když poslední voják dokončil poslední překážku, drátěný plot, natažený těsně nad zemí, kde bylo třeba se plazit, bylo už šero. K ubi-

kacím jsme šli pochodem a vypadalo to na důstojný závěr, ale někdo dostal záchvat smíchu a tak jsme museli oběhnout baráky a pak se plížit. U stožáru jsme se seřadili.

„Teď už jistě nikdo žádný dotaz nemá, že?“ řekl staršina jedovatě.

Snad, kdyby to byl řekl normálně, snad by se to bylo nestalo, ale ten tón, ten pohled, prozrazující nadřazenost a vítězné sebevědomí, to všechno uvolnilo kdesi v druhé řadě slušné, táhlé mručivé mejdlo, až staršina otevřel překvapením ústa. Několik vteřin, možná jen desetiny vteřiny na nás zíral, jakoby nás viděl všechny poprvé. Pak zařval několik si vzájemně odporujících povelů za sebou - opravil se a zařval jiné, které už dávaly smysl a jejichž výsledkem bylo, že jsme měli náhle na obličeji masky a běželi jsme po dvoře, tentokrát ke kuchyni a odtamtud jsme se přískoky dostali až ke skladišti, pak kolem něho vzhůru, až k bráně. Od brány jsme pokračovali plazením. Bylo slyšet sípění, ucházející vzduch, pískot, chrčení i klení.

Špinaví, zpocení a zablácení jsme stáli znovu před staršinou. Tentokrát neměl, chudinka, ani čas, zeptat se na dotaz, či přání, protože pracovala telepatie. Došlo k nádhernému, bujarému, nejméně trojitému zamečení. Staršina sebou trhl a taky zamečel. Hnal nás k bráně a pak ven, dál, do polí. Byl už večer, svítily hvězdy, když jsme lezli po čtyřech oranicích až k lesu a pak přes kopeček ke statku a v tu chvíli jsem náhle chytil druhý dech. Lezl jsem poctivě, zarýval jsem ruce do hlíny a radostně, hystericky pištěl, jako v opojení. O kus dál jsem rozeznal Mezsároše který volal na někoho vzadu, ať se nebojí. U lesa přilezl Honza, hlínu v ústech, v obličeji a smál se, jako idiot, jako dítě. Skučel, protože se mu najednou nedostávalo vzduchu a chvílemi vypadal jako bez rozumu, jako drogovaný, protože se musel smát znovu a znovu. Následoval kačecí pochod, chůze v podřepu. Staršina pobíhal sem a tam, od jednoho k druhému. Byla už tma a když vyšel měsíc, který vypadal, že se taky chechtá, bylo vidět jen jakési tmavé fleky, při zemi, které se smějí, skučí a chvílemi klejí.

„Vztyk - ” zaslechl jsem říci něžně staršinu u brány a málem jsem upadl, nohy byly najednou vratké a slabé. Seřadili jsme se. Staršina si nás sebevědomě prohlížel, ale bylo vidět, že se trochu bojí vlastní otázky. Nějak se mu do ní nechtělo. Obcházel nás a oddaloval ten okamžik, jak nejdéle mohl. Pak se otočil, napadlo mne, že možná počítal v duchu do tří, a řekl -

„Doufám, že vás už roupy přešly a že máte dost. Zítra jdete do služby. Teď se vás znovu zeptám a varuju vás, říkám vám rovnou, jestli se stane to, co předtím, dostanu vás! Kdybyste tu měli lítat do rána!”.

Nadých se, ustoupil o krok a zařval -

„Nějaký dotaz? ”

Jak ubohé se mi zdálo mé sólo teď, když nás zaječelo asi deset, nebo patnáct najednou. Vypadalo to jako nějaký pěvecký sbor továrny na mýdlo. Basy, barytony, tenory, snad i nějaký soprán se ozval. Staršina tichounce, jako rusalka, která láká na dalekou cestu do bažin, zašeptal povel a v tu chvíli bylo jasné, že propadá zvolna hysterii a jakémusi pomatení, jako chlapeček, kterému někdo nařezal, nebo vzal vláček. V lese jsme se zakopali, pak si zaskotačili v maskách, udělali nové okopy, po silnici jsme se doplázili k poli a tam, pod hvězdnatým nebem si hráli na krtky. Z pole jsme to vzali přes potok, jako husy, však taky někdo vzadu zakvával a pak na rotu, na překážkovou a plížením zpátky ke stožáru. Při plazení se rozplakal vojín Městecský. Debnár a Szabó ho popadli a vlekli za sebou. Když jsme stáli před staršinou, který také těžce oddychoval, ukázal najednou na Městecského a povídá - „Přece nechcete uštvat svého kamaráda? ”

Měl jsem strach, co Městecský řekne, ale zachoval se krásně, jako hrdina.

„Mně už je dobře - ” procedil mezi zuby, ačkoli to určitě nebylo pravda, protože byl celý rudý a těžce dýchal. V tu chvíli jsme na něho byli všichni pyšní a připadla nám jako nějaký mučedník, nebo tlustý Ježíšek.

Potom někdo vykřikl, že nechceme sakra nic jiného, než to mejdlo a v tu chvíli jsme se rozchechtali jako čerti.

„Mejdlííčkóóó“ pištěl někdo vzadu. „Mejdýlkóóó“ zaslechl jsem Zdeňka, „mýdélkóó“ křičel Honza a staršina, pěsti zařáté, vzal dětičky, za to, že byly tak hodné, znova trošku proběhnout a opět do polí, na vzduch a dětičky se vracely, jedno po druhém, hotoví imbecílkové, augusti, cvrlikající, žebrající opět o kousek mýdla, jen o ždíbeček, o kousíček.

Staršinka to ovšem nemohl vystát a tak zahučel povel a hopsa hejsa zase k lesíku a tralala dělat díry lopatičkami, mýtina je veliká, písečku je habaděj. Ale dětičky si chtěly ještě hrát a tak si řekly o mejdlíčko a začal karneval, v maskách, u lesíčka, jako v blbé pohádce bez konce.

A když se vrátily, řekl zamračený staršina, dívaje se kamsi k lešu - kouzelné slovo - „R o z c h o d !”

Ruce v kapsách, beze slova, hlavu skloněnou, šel rychle pryč. Svítalo.

Cvilku jsme, trosky, stáli a dřvali se za ním. Pak na sebe, jeden na druhého. Byli jsme bláto, hlína, někteří i od krve. Potom hodil Mezsároš pušku na zem, někdo masku, jiný helmu a Mezsároš, zuby vyceněné, úsměv od koutku ke koutku, začal tančit čardáš. Debnár začal tleskat do rytmu, přidali se další. Pak Rusíni, Kapič, Kelemann, s rukama nad hlavou, podupávajíce do rytmu, tančili svůj tanec radosti, volajíce - oj oj oj... A pak jsme se začali objímat, řvát hurá, prdel a sláva a snad i líbat.

Neboť válka skončila a my slavili velké vítězství.

Hloupé je,

když kvůli bolavé hlavě státu

bere prášky

NÁROD.

ČLOVĚČE NEZLOB SE!

/pravidla společenské hry/

- a/ Hra začíná rozdáním figurek. Každý hráč dostane figurky jedné barvy. V případě hrajičích kolektivů získá příslušné figurky vedoucí kolektivu hráčů.
- b/ Všichni hráči hází tak dlouho, až každému z nich padne šestka.
- c/ Výjimku tvoří členové významenaných kolektivů, kteří mohou na start ihned.
- d/ Hráči, kteří byli trestáni po únoru 1948, kostkou vůbec nehází. Tito hráči hází obvykle lopatou.
- e/ Hráči, kteří mají příbuzné v zahraničí musí hodit devadesátšedm.
- f/ Všichni hráči hází vždy jen jednou, v případě, že docílí šestky, opakují hod.
- g/ Hráči, kteří jsou více jak deset let ve straně opakují hod i v případě, že jim šestka nepadne.
- h/ Hráči začínají u pole s nápisem start.
- gh/ Hráči, zastávající významnou funkci ve straně začínají u čísla dvacet.
- i/ Hráči hází jeden po druhém - nikoli obráceně, v libovolném pořadí, ale tak, že zpravidla hází nejprve významní členové strany, dále kandidáti, bezpartajní a konečně ostatní hráči.
- j/ účelem této zábavné hry je dosáhnout co nejdříve cíle s nápisem Socialismus.
- k/ Hráč, který dosáhne jako prvý tohoto pole - vítězí. Ostatní hráči nevíteží.
- l/ Hráči vrhají kostku na stůl a vyčkají, až tato dokončí svou dráhu.
- m Hráči vrhají kostku před sebe a v žádném případě vzhůru, dolů, nebo do stran.
- n/ Žádný hráč nesmí kostku držet a neházet. Výjimku tvoří někteří členové strany, pokud požádají čas na rozmyšlenou.
- o/ Hry se mohou zúčastnit též hráči bratrských socialistických zemí a odboráři a členové pokrokových stran nesocialistických zemí.

- p/ Hráči Albánské lidové republiky a Čínské lidové republiky mohou také hrát tuto hru, ale v žádném případě spolu s československými občany.
- q/ Hráči Ghany, Mali a další hráči mohou hrát hru se slonovinou, nebo s kamínky, pokud jsou na tyto předměty zvyklí.
- r/ Občané - invalidé hrají hru se sociální hrací pracovníci.
- s/ Soubory lidové umělecké tvořivosti a pracovníci kulturních domů hrají hru v krojích.
- t/ Příslušníci čs. armády, SNB a lidových milic hrají hru ve vycházkových stejnokrojích a hází olovenou kostkou.

Pravidla k jednotlivým číslům :

- 13 Nezapojil jsi se. Třikrát neházíš.
- 19 Byl jsi zvolen do úředního výboru. Jestliže znáš text i ná-
pěv Internacionály, postupuješ na číslo 23. V opačném
případě jednou neházíš. Členové strany hází dvakrát.
- 23 Stal jsi se členem agitační dvojice a musíš počkat na to-
ho člena strany, který je nejbližší tvému poli.
- 27 Nesplnil jsi normu ve sběru odpadových hmot - je ti ode-
brána kostka na jedno kolo.
- 29 Pole je vyhrazeno těm, kteří se zasloužili o budování so-
cialismu. Nestraníci nehází desetkrát, nebo pětkrát, ale
to jen tehdy, jestliže dobrovolně posunují figury členů
strany k cíli.
- 33 Na tomto poli nabídnou členové strany nestraníkům
členství ve straně. Ti, kteří vstoupí hází normálně, ti
kteří nevstoupí hází třikrát, ale postupují zpátky.
- 36 Hráč který nezná z paměti alespoň jeden úryvek z Repor-
táže psané na oprátce se vrací na start a nesmí házet až
do okamžiku, kdy zná úryvek. Členové strany postupují
na číslo 40.
- 40 Členové strany obdrží na tomto poli Vyznamenání za
zásluhy. Ostatní hráči nehází jedno kolo.
- 41 Hráč s nejnižším číslem obč. průkazu nehází jedno kolo.
Je-li hráčem člen strany, nebo vyznamenaný angažovaný
nestraník hází dvakrát.

- 43 Na tomto poli se stanou členové strany kandidáty Ústředního výboru a hází nepřetržitě deset minut kostkou. Nestranníci se dopustili trestného činu a nehází pět let.
- 46 Členové strany zaplatí příspěvky a to tak, že bezpartajní zaplatí pokutu za rychlou jízdu. Bezpartajní nesmí do konce hry jíst, pít, ani kouřit. Bezpartajní nekuřáci musí naopak vykouřit pět cigaret.
- 47 Brigáda - hráč který dospěl na toto pole, se odebere na brigádu, kde může ve hře pokračovat.
- 49 Spartakiáda - hráči zacvičí s kuželi, nebo s hranoly, eventuelně s válci, nebo šestibokými jehlany.
- 50 Amnestie - nevztahuje se na ty hráče, kteří nejsou členy strany a byli už dříve, to jest před vyhlášením amnestie trestáni.
- 53 Soukromé pole - hráč, který dospěl na toto pole je povinen založit kulturní soubor do 24 hodin po vrhu.
- 60 CÍL - do tohoto pole dospěje nejdříve ten hráč, který sem dostane svou figurku, avšak hráči, kteří nejsou členy strany musí hodit nejprve šestku, aby prokázali svou uvědomělost.

V cíli se figurky seřadí do zástupu, vedoucí hry předstoupí před hráče a ohlásí výsledky hry. Výsledky jsou zaznamenány zapisovatelem. Hráč, který se během hry dopustí hrubých výroků, nebo urážek členů strany, či lidově demokratického zřízení, je ze hry neprodleně vyloučen a předán příslušným orgánům.

Zábavná hra Člověče nezlob se, v novém vydání - „Občane raduj se!“, slouží k zábavě a potěšení socialistického občana.

Hra je nepovinná, avšak doporučuje se stoprocentní účast. Proti výsledkům hry se lze písemně odvolat do tří dnů.

**KDYKOLI PRASATA DĚLAJÍ POLITIKU,
NABÍZEJÍ HOVĚZÍ, TELECÍ, SKOPOVÉ,
NEBO KONINU.**

...

Bijí se za práva lidu. Ale do PRSOU.

...

Se SSSR na věčnost!

...

PRAVDA VÍTĚZÍ. NEBO remisuje.

NEPŘÍTEL Z MLÁDÍ

Josef, můj starý dobrý nepřítel z mládí, se zase ozval. Poslal mi jako obvykle letecký pohled na naši studentskou kolej a stručně připsal - přijed se podívat. Kdybys náhodou nepřišel, tak jistě pochopíš... Tvůj nepřítel Josef. Uschoval jsem letecký pohled do psacího stolu, plného leteckých pohledů a vydal jsem se hned na cestu. V autobuse jsem přemýšlel nad tím, jak ten čas letí. Kolikrát jsme se už sešli od studentských dob, kolikrát jsme už vzpomněli všech našich společných přátel, sledujících se zájmem naše dokonalé nepřátelství...

Už z dálky jsem zahlédl Josefa, stojícího na zápraží své nové vily. Stál tam s rukama v kapsách, s hrdě vztyčenou hlavou. Sledoval každý můj krok.

Najednou jsem si všiml řady lidí, stojících vedle sebe kolem celé zahrady. Stáli čelem k Josefovi, drželi se za ruce. Napadlo mne, zda to není fata morgána, ale hned jsem tu myšlenku zavrhl, protože fata morgána se občas objevuje jen na poušti a poušť tu nikde není. Taky mne napadlo, zda netrpím halucinacemi, ale ani to mne neuspokojilo, protože halucinacemi opravdu netrpím. Za chvíli jsem dorazil až k vile a zjistil jsem, že jsou to opravdu lidé. Prošel jsem hezkou brankou tvořenou mužem v železničářské uniformě a tlustým pánem v pumpkách.

Josef se na mne mile zamračil. Nepodali jsme si ruce. Prostě jako obvykle.

Jsem rád, že jsi přijel, - řekl. Něco tu pro tebe mám.

Něco pro mne? - podivil jsem se. Snad ne obsílku k soudu?

Pobaveně se zasmál. No dovo!, - řekl, přece bych si nepokazil takové hezké nepřátelství. Mám tu něco jiného. Něco zajímavého. Ovšem, divím se, že sis toho nevšiml už dříve... Podívej se po zahradě!

Ohlédl jsem se po řadě lidí stojících kolem zahrady.

Co tu dělají? zeptal jsem se a ukázal na zástup před sebou.

To je to, proč jsem tě zval. Můj dlouholetý sen se konečně uskutečnil. Mám, co jsem chtěl. Ano to je můj ž i v ý p l o t, zdůraznil Josef.

Ž i v ý p l o t? , zeptal jsem se.

Ano, plot. Živý. Žádná rostlinná stylisace. Tupé a bezvýznamné dřevo. Skutečně živý plot tvořený živými lidmi.

Trochu jsem se zpotil. Současně mne napadlo, zda to není nějaká lest. Třeba jsou to jen šikovně rozestavení svědci, které Josef potřebuje, aby mne už konečně vyřídil. Josef si všiml mého udiveného obličejce a dal se do vysvětlování.

...tak, abys rozuměl, to je tak. Jsou tu zastoupena všechna povolání. To je součást mého systému při vysazování živého plotu. Inženýra sázím vedle instalátéra a filosofa mezi dva řezníky. Tak dosáhnu toho, že jsou vlastně na přeskáčku a vzájemně spolu nemluví. Vytvořit takovýhle živý plot, to znamená vytvořit si napřed systém.

Haló, pane inženýre, narovnejte se trochu, ano... a pan Holeček... pan Holeček bude tak laskav a vyrovná se pěkně na pana majora, že? Živý plot se zavlnil. Železničář kýchl a provinile se podíval na svého pěstitele.

Zeptal jsem se nesměle, zda těm lidem nevadí, že tu stojí. Josef se zasmál.

Budeš se asi divit, ale oni tu stojí dobrovolně.

Dobrovolně? Sami od sebe? To nechápu.

Josef mi vše vysvětlil.

...samozřejmě, jsou tu rádi. Já totiž na každého z nich něco vím. Oni zase vědí, co na ně vím. Peníze, nevěra, krádeže... a jiné věci. A tak tu stojí docela s chutí. Je v tom něco hezkého - taková nějaká vzájemnost mezi nimi a mnou... Konečně, pojď si plot prohlédnout, vyzval mne Josef a vedl mne kolem zahrady.

Vyprávěl mi o každém z těch lidí. Před každým z nich jsme se na chvíli zastavili, než mi řekl, jak ho získal. Bylo mi tak nějak divně, ale pak jsem si zvykl. Než jsme zahradu obešli, začal jsem se sám vyptávat. A když jsme došli k řece, kde zahrada končila, připadal jsem si jako druhý zahradník.

72 Zastavili jsme se u maličkého človíčka v brýlích. Měl ode-

vzdaný výraz a potouchlý úsměv. Když uviděl Josefa, radostně zamrkal.

Tohle - řekl mi Josef, - je pan Kadeřávek. Řekl bych, vzorný keř mého plotu. Pak se obrátil k mužíčkoví.

Něco nového? Něco pro mne?

Mužíček radostně zamrkal.

Josef se k němu sklonil a on mu něco pošeptal. Celý se přitom radostí vrtěl.

Zase? Tak doktor Helcelet v noci seděl? rozzlobil se Josef Dobře. Bude mít, co chtěl.

Toho si nevsímej - obrátil se na mne. Aby byl plot dobrý, musí se občas stříhat, pěstovat, víš?

Přisvědčil jsem.

Je v tom stejmně něco víc, pokračoval můj nepřítel. Jsem obklopen lidmi. Kolektiv se drží za ruce a dívá se mi do očí. A vůbec... Vzal mne za rameno a podíval se před sebe.

Sledoval jsem jeho pohled.

Chvíli jsme tak stáli a dívali se na to místo před námi, hned vedle mužička v brýlích. Celou tu dobu jsme mlčeli. Slyšel jsem vlastní dech. Najednou jsem pocítil předběžnou bolest v zádech a kolenou. Představil jsem si deště, sněh a letní vedra. Pak, najedou, sám od sebe, zcela dobrovolně, jsem udělal dva kroky a postavil se tam. V tu chvíli celý plot vzdychl.

Několik dní jsem sice pociťoval únavu, ale později jsem si zvykl. Bylo jaro a já cítil, jak klidně a tiše zapouštím kořeny...

„NEŠAŠKUJTE!”

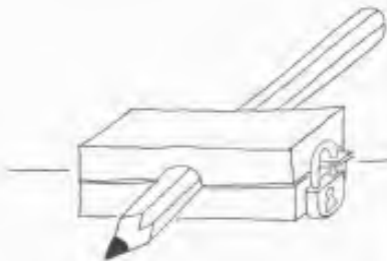
radil královi klaun.

...

**„RÁD BYCH
VYKŘIČEL**

PLNOU PRAVDU!”

psal na zeď němý.

JAZYKOVÝ KOUTEK

Dnes si povíme o vlastních jménech, zejména o vlastních jménech bratrských národů a o skloňování těchto vlastních jmen.

Nedávno se mne zeptal jeden známý, který má přítele Burjata, jak má přítele oslovovat, zejména jak na něho má volat v pátém pádě. Vysvětlil jsem známému, že by bylo gramaticky rozhodně nesprávné oslovovat přítele - t y B u r j a t , protože správný výraz zní m i l ý B u r j a t e . V plurálu jsou ovšem hned dvě možnosti. Byli u nás na návštěvě soudruzi B u r j a t é , ale také B u r j a t i . Nikdy ovšem neřekneme soudruzi Burjatové, to už raději použijeme zkratky a řekneme soudruzi z BASSR.

V jednom JZD jsem zaslechl soudruha, který použil výrazu E s t o n e c e . Musel jsem mu vysvětlit, že správný tvar je E s t o n c e , podle logické pomůcky - říkáme E s t o n s k o , nikoli E s t o n e c k o ! Podobně švec, ale ševce, nikoli švece. Nebo o b u v n í k a .

Uvedme jiný příklad. Soudruh K a z a c h - plurál K a z a š i , nikoli hojně nesprávně užívané - K a z a c h i , či dokonce K a z a c h y . Stejně mylný výraz je K a z a c h a n c o v é . Pochází-li kamarád z Uzbeké sovětské republiky je to U z b e k , který se v sedmém pádě mění - na U z b e k e m , či u z b e c k o u přítelkyní, rozhodně se vyhneme tvaru U z b e c k o u , či U z b e k a č k o u . Rozšířen je i pátý pád, nesprávný tvar, kdy mnozí volají U z b e k ! Zaslých jsem již dokonce tvary jako U z b e k či, U z b e k á či, nebo U z b e k o v e . Správně tedy soudruhu U z b e k u ! Nebo uzbecký soudruhu! Je to právě vokál, který působí často ve vlastních jménech potíže. Nezřídká se setkáme s výrazy - K i r g i z o , či K i r g i z u - správně voláme - K i r g i -

z i ! Stejně se dopustíme hrubé chyby, oslovíme-li soudruha z Azerbajdžanu - A z e r b a j d ž a n ě ! nebo dokonce A z e r b a j d ž o - což působí až lehce hanlivě. Správně by bylo soudruhu A z a r b a j d ž á n ě , ale raději řekneme azerbajdžánský soudruhu.

Na skupinu přátel z Tadžikistanu budeme volat soudruzi T a d ž i c i .

Půjde-li o soudruhy z Lotyšské republiky, můžeme je oslovit tvarem L o t y š i , rozhodně se vyhneme tvarům, které se rozšířily hojně v poslední době - na příklad L o t y š á c i , či L o t y š e v c i . /Nesrovnej s tvarem Lakatoš!/
Jak to bude se známými z Turkmenské republiky?

Je-li náš přítel Turkmen, jsou naši přátelé T u r k m e n i , nikoli ovšem T u r k o m a n i , či T u r k o m a n i o v é , nebo dokonce T u r k o m a n i a c i .

Zaslechl jsem v kavárně dokonce výraz T u r k m e n e , a T u r k m e t e . Také nepůjdeme na procházku s T u r k m n í k e m , ale se soudruhem T u r k m e n e m a budeme li o příteli vyprávět, nebudeme užívat chybných výrazů o T u r k a m e n o v i , či o T u r k a m e n i , nebo dokonce o T u r k a m n á ř i . Podobně Baškir, Baškiři, ale ne B a š k i ř e , či B a š k i ř ě ! Jiné spřátelené soudruhy oslovíme - Č u v a š i , K a l m y k u ! A na další budeme volat - M o r d v i n e ! T a t a r e ! U d m u r t e ! T u v i n e ! K a r e l e !

Může se také stát, že se náhle setkáme se soudruhy ze sovětských republik Severoosetínské, Nachičevanské, Hornokarabašské, Čečenoingušské, či Kabardinobalkarské.

V těchto případech je velmi nesnadné se vyhnout špatným tvarům. Proto na obyvatele těchto republik raději nebudeme volat.

Letošní rok přinesl řadu podnětných schůzek a konferencí celé řady mezinárodních organizací.

Především došlo k k dlouho očekávané schůzce států OPEC a OSD0 - států vyvážejících a dovážejících olej. Iniciativní roli tu sehrály především Sjednocené emiráty a Nezávislé šejcháty. OSN získalo konkurující organizaci ve slibně se rozvíjející ORZ /Organizace rozdělených států/. Členy této organizace byly až dosud severní a jižní Korea, turecký a řecký Kypr, východní a západní Pakistan, východní a západní Berlín, oba německé státy, oba libanonské státy, jakož i všechny tři Angoly. V roce 2000 byly dále za členy přijaty: holandské Molucko, holandské Holandsko, Baskická republika i quebecká Francie, dále Spojené státy kanadské, a několik saharských republik, včetně Pobřeží cínu, Mysu oleje a Zálivu olova.

Potěšující je rovněž první dohoda organizace států SVR /států vyvážejících rýži/ spolu s organizací států SPD /států dovážejících pšenici/. Iniciátory jednání byly předsednické státy - Čína a SSSR. Sovětský svaz předsedal také schůzím OSAB /státy s atomovou bombou/, jejímž cílem je především omezení zbrojení.

Také na půdě OSN došlo k několika významným událostem. Poprvé tu vystoupil a byl bouřlivě delegáty uvítán Vladimír Iljič Sanchez, předseda MSST /Mezinárodní svaz socialistických teroristů/, který je zároveň předsedou významně se rozšiřující organizace LPK /Liga proti kapitalismu/, se sídlem v neutrální Ženevě. OSN odsoudila většinou hlasů teroristické akty NFOI /Národní fronta za osvobození Izraele/ a SPSI /Svaz přátel samostatného Izraele/.

Novými členy OSN se staly Srbská, Slovinská, Chorvatská a Finská Sovětská socialistická republika.

Rovněž na kulturním poli došlo k celé řadě pozitivních

výsledků - Svaz černošských spisovatelů vyzval Svaz bělošských spisovatelů k vzájemnému setkání. Má k němu dojít v příštím roce pod záštitou organizace SZO /Státy se znečištěným ovzduším/, v Kalkuttě.

Americká pokroková organizace ONOB /Organizace na ochranu bělochů/ uspořádala svůj první kongres, a pozvala jako čestné hosty zástupce SPK /Spolek přátel Kurdů/ a LZE /Liga pro zachování Evropy/.

MSVP /Mezinárodní svaz politických vězňů/ podal v tomto roce svou již 98. protestní petici OSN. Dožaduje se v ní omezení zbrojení na Měsíci a žádá důrazně, aby byli propuštěni všichni političtí vězni, pracující v koncentračních táborech na této planetě. Svůj podpis připojil k petici i nově organizovaný SOL /Svaz ozbrojených liberálů/ a zástupci organizace SBAK /Státy bez atomových krytů./

Na konci roku došlo konečně k dlouho ohlašované události. V Moskvě se sešli zástupci dvou významných organizací - Společnosti pro zachování trestu smrti a Společnosti pro lidská práva. Protože obě společnosti mají za předsedy sovětské delegáty, lze očekávat, že i zde dojde k plodné spolupráci, která přispěje k politice dalšího uvolňování napětí a koexistence.

Už jako malý chlapec prozrazoval Vilém neobvyklý zájem o hudbu. Když mu bylo osm, usadil se v obchodě s hudebními nástroji na pianě a odmítl slézt. Tehdy rodiče pochopili po čem chlapec touží a dali ho na podobné piano k jednomu učiteli hudby. Odtud přešel později do basy. Ukázalo se, že chlapec netoužil tolik po hře na tyto nástroje. Daleko větší rozkoš mu působil pobyt uvnitř těchto nástrojů. Zejména spodními, hlubokými tóny vznikající vibrace v base dávala hochovi slast, takřka nepopsatelnou a to zvláště tehdy, když se mu podařilo přemluvit učitele, aby na basu hrál Sněň. Později začal vyhledávat vojenské kapely a velké lázeňské orchestry, v jejichž blízkosti se rád zdržoval.

Rozhodl se, že bude studovat konzervatoř. Zkušební komisi udivil svými vyjímečnými znalostmi a zejména svým objevem, že na hlavu jednoho občana státu nepřipadá více, než jedna desetimiliontina černé klávesy a jeden a půl desetimiliontina klávesy bílé, počítáno z jednoho nástroje. Díky tomuto zjištění byl Vilém na konzervatoř přednostně přijat. Studoval svědomitě. Už koncem prvního roku studií dospěl k novému, překvapivému zjištění, které vědecky zpracoval ve studii „Procentuální znalost hudby“. V této práci na příklad dokázal, že dříve znal průměrný občan sotva čtyřicet setin Tannhäusera, zatímco dnes zná již čtyřicet osm setin téhož a navíc pak část Slovanského, či jiného tance. Profesoři a pedagogové přestali Viléma brzy obtěžovat praktickými znalostmi a hrou na hudební nástroje, neboť správně pochopili jeho vyjímečný talent a zároveň cítili, že tento nenápadný student se stává odborníkem, hudební kapacitou.

Ještě během prvních let studií objevil Vilém největší naleziště mezzosopránů ve střední Evropě, v povodí řeky Donu a napsal vynikající a revoluční článek „O spotřebě vody v Labutím jezeře“, určený ředitelům operních divadel. Poz-

ději přišel s poznatkem, který doslova otřásl celým hudebním světem, že hudebník užívající nadměrně a neuvážlivě forte, může velice snadno poškodit omítku koncertní síně, včetně výzdoby, zatímco naopak svědomitý umělec, který si je vědom důvěry, jež v něho skládá lid a který užije jen části kláves, bude moci ušetřit jeden a půl haléře za koncert národnímu hospodářství.

Zanedlouho byla hudební veřejnost opět šokována. Ve svém díle „Drahá hudba“ upozornil Vilém na politováníhodnou skutečnost, když poukázal na to, že velká tělesa zaměstnávají příliš smyčců a utrácejí tak za žíně a prosazoval přeškolení těchto hráčů na nástroje dechové.

Nebylo tedy divu, že Vilém školu ukončil s vyznamenáním. Za zásluhy. Profesori mu začali tykat. Jeho slovo mělo váhu. Několik orchestrů, poučeno jeho objevy přestalo používat dirigenta. Vilém však neustrnul. Přednášel, publikoval, cestoval, radil. Byl jmenován doktorem hudebních věd za svou studii „Jak censurovat Hoffmannovy povídky“, stal se docentem, díky své vynikající knize „Uherské rapsodie a maďarská samostatnost“ a posléze profesorem, po vydání díla „Mistři pěvci norimberští a norimberský proces“. Avšak jeho stěžejním dílem zůstane navždy kniha „Car a tesař ve světle Velké říjnové revoluce“, ke které mu blahopřál sám ministr, když Viléma jmenoval do funkce ředitele státní filharmonie.

Proslýchá se, že tento orchestr bude rozdělen na kvarteta, tria, dua a sólisty, neboť Vilém zjistil, že to tak bude ekonomicky výhodnější.

Avšak celá hudební veřejnost očekává nyní výsledek posledního Vilémova pokusu, do něhož se s energií sobě vlastní pustil, - jak a kdy dokončí Schubertovu Nedokončenou.

**BĚDA KRÁLI,
KTERÝ
NEBERE
VÁŽNĚ
SVÉHO šaška!**

LIDOVÝ ZPĚVNÍČEK

Lidová z Humenného

Na tu svatú Katerinú
na tu sudú sobotú
vrbovali šohajička
s presčasovú robotú

Pražská národní

Na tom pražským mostě
fronta aut nám roste
a ten kdo tam jezdívává
ten tam povyroste

Národní, všeobecná

Kudy kudy kudy cestička
pro mého Janíčka
bude maturovat
nevím kam ho schovat

Znárodnělá, všeobecná

Hajej, dadej, můj andělku
hajej, dadej a spi
hajej, dadej, jsi bez místa
já jsem totiž ateista

Meteorologická

Kdes holubičko lítala
žeš své peříčko zrousala?
Lítala jsem já ve vzduchu
i přes frontální poruchu.

Větrovanská

Vyletěla holubička ze Scaly
probudila tam ze spaní Italy
kdyby byli ti Itali nespali
byli by tu holubičku dostali

Pražská lidová

Aby vás, boys
čerti vzali
že ste mě na dance session
nepozvali

Hradecká

Slunečko zachází
za hory
pasácci pouští
tranzistory

Od Karlštejna

Přeškoda nastokrát
že musím zanechat milování
začal jsem milovat
musím mašírovat
k doktoru bez meškání

Od Prešova

Hore háj, dole háj
hore hájom chodník
kebych nebol odborár
budem enem zbojník

Justiční, trenčanská

Na Kysuci pána není
čo by ma dal do vezení
já mám dobrý posudek
tak neprijmem rozsudok

Zbojnická

Utíkej kanče
utíkej
honí tě cizinec
divokej

Národní

Strejček Nimra
koupil Hillman
za patnáct set dolarů
přišel domů, popad ženu
dali se do bramborů.

Lidová koleda

Nesem vám noviny
poslouchejte
na čínské krajiny
pozor dejte

Stará národní

Slovan jsem
a Slovan budu
svý komplexy
míti budu

Malá pohraniční

Kalamajka mik mik mik
ať se hlásí
kdo má styk.

PERISKOP

kulturně politický magazín číslo 3.
nezodpovědný redaktor Ivan Kraus

Washington

Zpráva, že by americkému prezidentovi Carterovi byl čínskou vládou nabídnut rýžový nákyp výměnou za ostrov Taiwan se prý nezakládá na pravdě.

Jedná se zřejmě o dohodu zcela opačnou.

Paříž

V hlavním městě Francie došlo opět k nepokojům levice, protestující tak proti demonstracím pravice.

Na obrázku zleva doleva - příslušníci levice.

Řím

„Nic nového v Itálii“ informoval našeho redaktora telefonicky nový předák italské komunistické strany, páter Alfonso Piccolomini.

Peking

Podle dosud neověřených zpráv zemřel Mao-ce tung již v roce 1960. Osoba za něho vydávaná je prý jubilejní rolí známého čínského herce a imitátora pťactva Yang - fu.

Blahopřejeme.

Londýn

Ve své nové knize „Statistics and how I see it“ dospěl britský autor Carmichael k závěru, že lidský život nestojí z 99% za nic.

Dublin

Demonstranti, o nichž jsme nepsali v minulém čísle /pro nedostatek místa a o nichž píšeme tentokrát /pro dostatek téhož/ nebyli dojati, jak jsme chtěli původně napsat, ale plakali díky slznému plynu.

Bonn

„Chování některých mravenců za pražského jara“ - tak se jmenuje kniha prof. doktora Buchrle, která vychází v nakladatelství Habermann GmbH.

New York

V některých politických a žurnalistických kruzích v USA se hovoří o založení nové mezinárodní organizace. Jde o ONS /Organizace nespokojených národů/. Předběžně se prý přihlásilo již 62 států za členy.

Moskva

V Moskvě byla založena firma pro vývoz disidentů - Judo-export. Jde o podnik zahraničního obchodu, který má od příštího roku vyvázet židy a intelektuály a dovážet pšenici a barevné kovy.

Ze sportu

V přátelském tenisovém utkání zvítězil papež Wojtyla nad řeckým patriarchou Triarchosem ve dvou setech 6 : 4, 6 : 4. Papež zvítězil díky tvrdšímu podání a lepší tělesné kondici.

Praha

Při své krátké návštěvě Prahy navštívili zástupci palestinského osvobozeneckého hnutí také přátele - zaměstnance Osvobozené domácnosti. Zahraniční hosté setrvali s hostiteli v příjemném a dlouhotrvajícím.

Berlín

Za nejlépe oblečeného muže v záp. Německu označila většina obyvatelstva profesora Carstense. Na druhém místě se umístil Josef Neckermann, třetí místo bylo přičteno jistému Wolfgangovi H. z U.

Honduras

V Hondurasu se vytvořily tři partyzánské osvobozenecké skupiny. OFH /Organisation for free Honduras/, OFHF /Organisation for Honduras free/ a OFHEMF /Organisation for Honduras even more free/.

Frankfurt

„Hnědí holubi“ tak se má jmenovat nová hra dramatika Hochhutha zabývající se mládím bratrance France Josefa Strausse, který byl údajně členem holubářské nacistické organizace.

Očekává se, že tato hra bude mít rozhodný vliv na politickou posici bavorského ministerského předsedy.

víte, že...

- * mravenci žerou mšice také?
- * nejoblíbenějším jídlem v Německu není eintopf, nýbrž řada jiných?
- * Slováci si čistí v zahraničí více zuby, než Češi doma?
- * člověk napíše za život průměrně sto a půl doporučeného dopisu?
- * Sigmund Freud rád tančil tango?
- * včely se zúčastňují pravidelných sletů s přesným programem
- * většina tureckých cestujících cestuje s jedním malým kufrem?
- * švédský král začal mluvit až v jedenácti letech?
- * každou středu umře na světě jeden čapí samec?

...

Náš román na pokračování :

/část 37./

„Jakže ? ” podivila se hraběnka, spínajíc ruce nad hla.

/Pokrač. příšt./

SCIENCE - FICTION

Hlava státu si vyjela mezi lid. Byl to státník obvyklých názorů, v obyčejné voze, s běžným, neprůstředným sklem. Jede, dívá se kolem, něco se mu nelíbí.

„Kde je? ” ptá se svého sekretáře, který ho doprovází.

„Kdo prosím? ” nechápe sekretář.

„No lid přece, ” povídá státník, chmuře čelo.

Sekretář váhá. Po chvíli praví - „Lid je prosím dílem za mřížemi a dílem pryč... ”

„Ale... ” řekne hlava státu rozmrzele. Nejde jí to jaksi do hlavy. Několik lidí mává projíždějícímu vozu. Někdo dokonce zakřičí Sláva. Státníka to, přirozeně, potěší.

„Alespoň to - ” řekne.

„To jsou naši lidé, ” prizná sekretář nerad. Státník se roz-

zlobí. Nechápe, jak je možné, že jediní lidé, kteří se na něho přišli podívat, jsou tajní policisté, provokatéři a konfidenti. Nikdy před tím mu něco takového nepřišlo na mysl. Až teď.

„Opatříme si nový lid. Zdravý a lepší!“ řekne sekretáři a vrací se do paláce. Druhého dne si nechá sekretáře zavolat.

„Tak co?“ ptá se.

„Je... je mi líto...“ koktá sekretář.

„Cože? Co to má znamenat?“ křičí státník.

„Lid není k mání. Stoupl nějak v ceně,“ hlásí zděšený podřízený.

„Okamžitě mi seženete nový lid!“ Napřete do zahraničí. Budete kontaktovat sousední státy. Máme přece nádhernou zemi. Krásné počasí, chutná jídla, památky a solidní obyčej. Tak to nabídněte!“ křičí hlava státu.

Sekretář se dá do práce. Posílá dopisy, inseruje, dělá co umí.

Státy odpovídají.

„Vaši žádosti ze dne... nemůžeme bohužel vyhovět, neboť se nám lidu nedostává.“

„Máme lid, ale je velice nespolehlivý a nebezpečný.“

Jeden píše, že má lidu sotva na projevy.

„Máme vylidněno -“ zní další odpověď.

„Náš lid z větší části utekl do zahraničí.“

„Jsme neprodejní“ píše ze státu, kde právě vzal lid vládu do svých rukou.

Hlava státu pročítá dopisy. Pak dostane zoufalý vztek. Z bezmocnosti. Z toho, že nemůže jednoduše poručit a čekat, až bude rozkaz splněn. Zároveň se ho zmocní, poprvé za ta léta, jakási zvláštní nejistota. A ze vzteku ho nakonec raní mrtvice.

Pohřeb je samozřejmě velkolepý. Už ho nevezou za neprůstředným sklem. Už se nemusí bát.

A přece jsou najednou chodníky i ulice plné. Lid se objevil a zdá se, že vůbec nedbá smutečního obřadu.

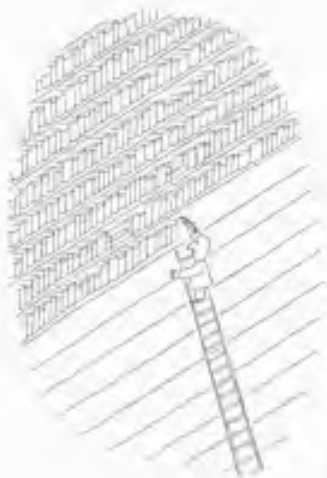
Ba naopak.

Usmívá se.

PROČ PÍŠU?

ABYCH DOSPĚL K HAPPY ENDU

ALESPŇ NA PAPIŘE!

MINISTR NITRA

Kancelář ministra. Ultrafialová lampa, elektrické křeslo, zrcadlové stěny. Knihovna černých knih a šekových knížek. Dveře nikam. Okno nikam. Zátíší s doživotím.

Ministr přechází sem a tam.

Po chvíli zapne automatické zaposlouchávací zařízení.

Ministr - Zpráva číslo 67 899 ke stavu škůdců a nepřátel státu, podávaná ministrem, k dnešnímu dni.

Nepřátelé lidu se dnes nevyskytlí. Bylo zahájeno složité pátrání typu „na vycházce“, 001.

Počet zatčených 0, počet ohrožujících 0, počet pobuřujících 0, počet zrazujících 0, počet porvokujících 0, počet...

/Ministr se zarazí, přestane na okamžik přecházet, pak se vzpamatuje a opět pokračuje v chůzi/

...počet lichých a liše smýšlejících 0, počet sudí 0, počet rozkradačů národního smýšlení 0, počet pasivně resistujících 0, počet individuí jinak smýšlejících 0, počet sabotujících optimismus 0, počet volně nihilisujících 0, počet ukládajících o cosi ke dni 0, počet flegmatisujících 0, počet rozsévajících zášť vůči 0, počet vtipkujících 0, počet pošklebujících se komu 0, počet demoralisujících to či ono 0...

/Ministr se zarazí, přestane na okamžik přecházet, pak se vzpamatuje a opět pokračuje v chůzi/

...počet odporujících 0, počet brzdících 0, počet opovrhujících čím 0, počet vyšinutých 0, počet nepohodlných 0, počet dopadených 0, počet přistižených 0, počet za-

znamenanych 0, počet ohlášených 0, počet ilegálních 0, počet nepřihlášených 0, počet nežádoucích 0, nežádoucí počet 0, počet uprchlých 0, počet uniklých 0, počet tajně se dorozumívajících 0, počet na sebe mrkajících 0, počet posunčících 0, počet znamení komu čemu dávajících 0, počet pomlouvajících 0, počet našeptávajících komu 0, počet odmítajících 0, počet nepřijímajících 0, počet přechovávačů koho čeho 0, počet skrytých u koho čeho 0, počet předávajících komu čemu co 0, počet hanlivě se o kom čem vyjadřujících 0, počet kým čím hrozících 0, počet předvedených 0, počet převedených 0, počet navedených 0, počet odvedených 0, počet uvedených 0, počet dovedených 0.

Letopočet... letopočet... datum...

/Ministr si dá hlavu do dlaní a přemýšlí.../

Letopočet?

/Ministr hluboce vzdychne/

Dne??

/Ministr nabírá/

Dne?????

Ministr se dáva do usedavého pláče, přičemž nevědomky usedá na elektrické křeslo.

Opona se cuká.

K o n e c.

Kapesní divadlo uvádí aktovku

ČESKÝ HONZA.

Scéna - vysoká pec, mimo provoz. Na ní leží Honza.

Honza - Mámo já musím do světa!

Matka - /Leze z půdy do světnice/ Chlapče!

Honza - /po chvíli/ Nezlobte se mámo. Já holt musím!

Matka - /přechází nervozně kolem/

Honza - /bere si uzlíček/

Matka - Jen na sebe buď opatrný chlapče!

Honza - /Objímá matku, která rychle usedá a dává se do
usedavého pláče./

Honza - Sbohem mámo!

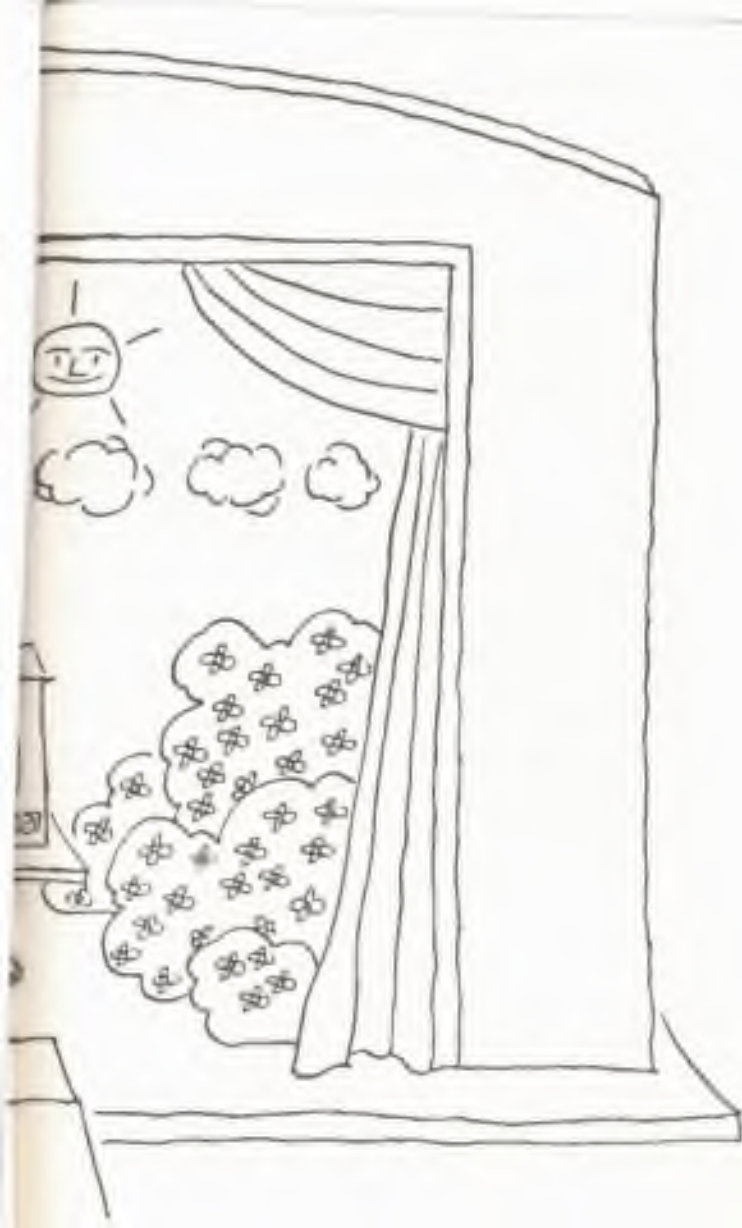
Honza udělá několi kroků. Vydá se na cestu.

Rozsvítí se reflektory a oslepí ho.

Houkání sirény, opona nabitá elektrickým proudem.

K o n e c.

Kapesní divadlo uvádí aktovku

STRIPTEASE.

Intimně osvětlené, lehce orosené jeviště.

Hudba - směsice lidových písní.

Tanečnice tančí.

Odhazuje čepici.

Něžnými pohyby odkládá holinky, nejprve levou, pak pravou.

Citlivě si jezdí po bocích.

Až nahmatá prasku a rozepne si kalhoty.

Něžně je odloží.

Vrcholem vystoupení je svlékání vatované kombinézy.

Nakonec se tanečnice skrývá jen za lopatou.

I tu odhodí.

Hudba dechová.

Tanečnice hledí před sebe.

Hymna.

Železná opona padá.

K o n e c.

Kapesní divadlo uvádí aktovku

HAMLET.

Scéna holá, čistá a vydesinfikovaná.

Hamlet, oblečený jako Hamlet - uprostřed jeviště.

Napověda v napovědní budouce.

Hamlet - Je cosi shnilého...

Napověda - Ve státě...

Hamlet - ve státě...

Napověda - dánském!

/Hamlet uvažuje./

Napověda - dánském!

Hamlet - Je cosi shnilého ve státě!

Napověda - /do mikrofonu/ Vážení diváci, jak se právě do-
zvídáme, je v dánské monarchii cosi shnilého!

Hudba.

Hamlet zvolna mizí v propadlišti.

K o n e c.

NA PROVÁZKU.

Pusté, neutěšené jeviště.

Zleva vejde loutkoherec.

V ruce má loutku, na provázcích.

Pohyby loutky doprovází loutkoherec skuhravým hlasem.

Loutkoherec - Dobrý den, lidičky! Jak se máte? Já jsem k vám přišel, aby vám nebylo smutno, hihih. A jestlipak víte, kdo vlastně jsem? Nevíte? To mně moc mrzí. Hihih. Tak to musíte tedy hádat, kdo jsem, protože já to jen tak neprozradím. Hihih.

Publikum hádá, ale neuhodne.

Loutkoherec odpovídá.

Loutkoherec /rozverně/ - I kdepak!

Co vás to napadá.

Podívejme se na něj!

Ani nápad.

Samá voda!

Omyl!

Povídali, že mu hráli.

Pěkně vedle.

Jako jedle...

a tak dále, až už nikdo nehádá a nastane trapné ticho.

Potom se loutkoherec nakloní k publiku a řekne

Loutkoherec - Tak já vám tedy lidičky řeknu! Já jsem přece v á š ě l o v ě k!!

Světlo, fanfáry!

Publikum vidí, že loutkoherec je také loutka, voděná čísi rukou.

K o n e c.

Kapesní divadlo uvádí aktovku

CENSOR:

Censor sedí na židli, nebo na dvou židlích.

Přichází tanečnice.

Na censorův pokyn se dává do tance.

Censor - Jen zvolna, slečno!

Tanečnice tančí.

Censor ji zarazí.

Censor - Co to je za pohyb? Ukažte mi to ještě jednou!

Tanečnice poslechne.

Censor - Tak to ne. To vypustíte!

Tanečnice opět tančí.

Censor - To ne. To vynechte!

Tanečnice tančí.

Censor - To se nepovoluje!

Tanečnice opět tančí.

Censor - Vypustit!

/po chvíli/ - Taky vypustit!

/po chvíli/ - Vynechat!

/po chvíli/ - Taky vynechat!

Tanečnice už netančí - chodí pouze po jevišti.

Censor - Tohle přece není žádný tanec! Copak neumíte tančit?

Tanečnice pokrčí bezradně rameny.

Censor - To taky nedělejte!

Opona klesá.

Censor - Okamžik!

Opona se tedy zastaví.

Censor - Jen žádné náznaky. Volněji, tak, ještě volněji, ještě volněji...

K o n e c.

SETKÁNÍ

Náznakové jeviště. Náznak odpoledne. Náznak jáso tu.
Náznak lidu.

Zleva přichází první státník.

Zprava stařenka v selském kroji, s pepřem a solí.

Státník ochutná pepř a sůl a zdvihne stařenku a políbí ji.

/Jeviště se rozzáří - hlediště oteplít!/
Zprava přichází druhý státník.

Oba státníci se obejmou a políbí.

Znovu se obejmou a políbí.

První státník líbe druhého na krk.

Druhý prvého na ucho.

Prvý sundá druhému sako.

Druhý prvému košili.

Prvý povoluje druhému opasek.

Druhý svléká prvému kalhoty.

Stmívá se, státníci se ve tmě šťastně chichotají.

Recitátor - do mikrofonu - přednáší verše o přátelství.

Zazní hymny.

Opona tentokrát, překvapivě, ze strany na stranu.

K o n e c .

Kapesní divadlo uvádí aktovku

KRÁL.

Scéna je prázdná.

Zleva vejde napověda.

Ukloní se a pak vleze do své budky.

Přichází vypravěč.

Ukloní se a začne -

Vypravěč - Byl jednou jeden...

Napověda - /šeptem/ Už není!

Vypravěč - Tak tedy, byl jednou jeden...

Vypravěč - Ale už není!

Vypravěč - Byl jednou jeden...

Napověda - Už není!

Vypravěč - Byl jednou jeden král... ale už není!

Opona, nebo zaplavit hlediště.

K o n e c.

CHROM, CÍN A NIKL.

Po jevišti kráčí všichni tři kamarádi, barevní kovové.

Chrom - Jak nám ubíhá vesele cesta!

Cín - I ba že, i ba že...

Nikl - Utíká to utíká...

Tři odpadoví hmožáčci dojdou k tetičce vysoké peci.

Chrom - Jsem tu teta!

Cín - Přišli jsme...

Nikl - Buď zdráva tetičko, vysoká peci!

Pec se zavrtí.

Chrom, cín a nikl skočí do vysoké pece a roztečou se.

Dětské publikum tleská na pokyn svých učitelů v pořadí
I A, I B, I C, II A, II B, II C, III A, III B, III C, IV A, IV B,
IV C, V A, V B, V C.

Opona tentokrát HAPÁ.

K o n e c

Kapesní divadlo uvádí aktovku

FÍGLOVAČKA

Jeviště ozdobené fábory, prapory a girlandami.

Na jeviště přichází první muž.

Přichází druhý muž.

Povídají si.

Zleva slepý mládenec.

Zůstane stát opodál.

Po chvíli odhodí hadry a brýle a ukáže se, že je to mládenec od policie.

Mládenec odvádí oba muže.

Hymna.

Opona se řítí.

K o n e c

LIST ČESKÉMU NÁRODU

Slavný národe, buď pozdraven od nás, rytířů, jež se Blanicými nazýváme. Zdravíme každého Tvého syna, jakož i dceru Tvou, neboť cítíme, že ona chvíle nadešla, kdy vědomí Tvé jest nám pozdvihnouti. Tímto listem také jsoucnost svou dotvrditi a hrubým lžím, či řečem nekalým, jež praví, že nás nikdy nebylo a není, navždy přetrž učiniti. Věz tedy, slavný národe, že nás bylo a dosud jest. Dlíme zde, na hoře Blaníku již po staletí a očekáváme chvíli, kdy Ti nejhůře bude, abychom medle na kůň vsedli a na pomoc Ti přispěchali.

Píšeme Ti dnes tento list, neboť také dnes jest Ti strádati a začasté jen bezmocné zuby skřípati. Jisto však, že tomu tak nebude na věky. Někteří malověrní Tvoji synové, či dcery takové nášky spustili, jakoby Ti nejhůře býti mělo. Není tomu tak. My, rytíři jsme té víry a přesvědčení, že jako už tolikrát, také nyní neštěstí pomine, a Ty se, slavný

národe znovu svých velkých dnů dožiješ, aniž bys krev musel prolévati. Také nám, rytířům, je podobné počínání cizí. Meče, ty hrubé nástroje pomsty jsme již před lety navždy odložili. Jeť přece vždy ducha a rozumu vhodnější a schůdnější cesta, kterou se lze ubíratí nežli síla hrubá. Jeť přece známa Tvoje silná zbraň. Vtipem, či žertem, taškařicí, tichou myšlénkou na lepší časy si vždy dovedeš pomoci a dodat síly, či nové naděje. Nevěť ponoukání a šepotu těch, kteří po unáhlených a zbrklých činech volají. Buď věren své zbrani. Jsi národem, jako jsme my malou družinou a věz, že malý může spíše šibalstvím, než jinak zápoliti.

„Ještě tak zle nebylo, aby hůře býti nemohlo“ praví jedno z Tvých úsloví, a to pravdou jest. Také „každé zlo na něco dobré jest“ skrývá v sobě staletou zkušenost.

Budiž však řečeno, co řečeno býti musí. Někteří Tvoji 107

synové a také dcery Tvé se nás zhusta v tyto chvíle dovolávají, tvrdíce unáhleně, že zemi nejhůře se vede. Cožpak se tak děje poprvé? A nezapomínají tito bláhovci na to, že nám, rytířům jest jen jednou, jedenkrát přijeti, ni vícekrát? Cožpak by zemi nějak prospělo, kdybychom skutečně na pomoc přišli a pak už, byť sebehůře bylo, přijeti nemohli? Taková oběť by přece byla marnou. Planou, ba zbytečnou. Neboť nám, rytířům jest neukvapovati se, trpělivě čekati, ba vyčkávat, byť se nám do země třeba stokrát vjeti chtělo, až naše doba přijde. Však také i mezi námi byli tací Jankové, nedočkavci, kteří už už vryziti chtěli, byť zdaleka ještě nebylo Ti nejhůře. Dávno, dávno již tomu, co léta Páně 1621 Vítězslav do boje burcoval, či roku 1939 Slavomír pěsti zatínal a poslechnouti nechtěl. 1948 Krutoslav zasáhnouti chtěl a 1968 Božetěch, ten divoch a zbrklec dokonce už na kůň vsednouti chtěl. Slezl však, když jsme vše cestou rozumu zvážili. Všichni naši zbojníci dali nám, časem, za pravdu. Jedině Hněvsa, jenž naše jméno neustále špinil, řka, že něčeho nečiníme, krom spánku, musel rytířského titulu zproštěn býti. Dbá nyní o naše koně. Jeho duch se zvrtačil, směje se a pro sebe si hovoří. Ale je mu s námi dobře.

Ještě něco máme na srdci. Mnozí Tví synové a dcery, jako už vícekrát, Tě opustili, slavný národe, řkouce, že v zemi české nyní žítí nemohou. Jejich volba nechť se naplní Budiž. Nechť však žádný z nich se nás a naši pomoci nedovolává. Neboť nám jest jen do české země vjeti, nikoli do zemí cizích, byť se takovému, či takové sebehůře vedlo. Mnozí z nich začasť se jistě rozpomenou, že všude dobře - avšak doma jistě nejlépe jest.

Slavný národe! Buď tisíckrát pozdraven! Jsme stále s Tebou. Nikdá Tě neopustíme. Avšak toho bohdá nebude, aby se rytíři Blaničtí ukvapených náfků zalekli a příliš brzo z hory utíkali. Sláva Ti, národe.

V míru a požehnání, Tvoji služebníci,
rytíři, řečení Blaničtí.

Vilém Hejl

HAVÁRIE MÝDLŮVÉ BUBLINY

Venku bylo mrazivé lednové šero, i přes poledne se muselo svítit. Vrána seděl v pracovně a častěji než do spisu, opatřeného poznámkami na okrajích, se přes sklenku koňaku díval na polena, ohořívající v krbu. Potom znenadání proniklo do pokoje tak ostré světlo, že oheň nebylo vidět. Zároveň si Vrána uvědomil, že už prve slyšel sílící svist, rušený drobnými explozemi, poněkud připomínajícími dvoutaktní motor. Podivil se, že slunce přece jenom nedokázalo proniknout hustou mlhou a proč dnes svítí namodrale jako svařovací oblouk. Potom se na stěnu vedle krbu promítl černý stín Vránovy postavy.

Ohlédl se k oknu. Viděl, že těsně nad magnolií uprostřed trávníku se vznáší kobaltově zářící koule, na první pohled ze všeho nejvíc připomínající obrovitou ozdobu na vánoční stromek. Muže v postavení, jaké zastával Vrána, neznámé věci spíš pobouří než zaujmou. Zvykově ještě ze všeho nejdříve otevřel trezorek ve zdi a hodil do něj spis, třebaže se o nic významného nejednalo. Teprve potom rozhrnul záclonu, aby si podivný předmět mohl lépe prohlédnout.

Podle Vránova odhadu měřila koule v průměru asi tři metry. Byla téměř průzračná, uvnitř rozeznával mladého muže v pomerančové letecké kombinéze, usazeného v křesle, jež mu připomínalo pilotní. Letec nervózně přejížděl prsty po klávesnici s páčkami, tlačítky a blikajícími různobarevnými kontrolními světly. Zřejmě svůj stroj dostatečně neovládal, protože se mu chvěl jako kulička z bezové duše na vodotrysku v pouťové střelnici. Po celém plášti koule nepravidelně vyšlehovaly krátké modré plamínky, oslnivé tolik, že Vrána přimhouřil oči. I do pokoje bylo pořád slyšet slabé syčení, nepravidelně střídané lehkými detonacemi. Potom všechny ohníčky v několika vteřinách pohasly a skleněná koule klesla právě do větví nejkrásnější magnolie v zahradě Vránovy vily.

Vránu kupodivu ani nenapadlo sáhnout po telefonu a zavolat ministra národní obrany nebo náčelníka generálního

štábu a povědět jim rovnou od plíc, co si myslí o jejich podřízených od letectva, vyžádat si omluvu a příslib náležitého odškodnění. Na téhle magnolii mu záleželo jako kdyby ji sám vysadil a ošetřoval. Bez dlouhého rozmýšlení vyběhl do zahrady ještě dřív, než se stačily usadit vločky sněhu, setřeseného s rozlámaných větví.

Posléze se Vrána přece jenom ovládl a stál na terase s významně založenýma rukama. Skleněná koule uvízla necelý metr nad zemí. Její přední strana se právě odklopila a pilot opatrně vystupoval. Zapletl se do křoví a Vránu snad hned ani neviděl, rozhodně mu nevěnoval mnoho pozornosti. Zato Vrána se odhodlaně dobrouzdal sněhem k poničené magnolii. Usoudil, že se ji nepodaří zachránit. Navíc až přijedou tenhle krám odvázet, bude ohrožen nenahraditelný kovaný železný plot a jeřáb mu zpusťoš púl zahrady.

„Dobrý den...“ zasalutoval pilot zcela nevojensky a přel si dlaněmi po pažích. Patrně už Vránu poznal a pokusil se alespoň předstírat, že se rozechvěl jenom mrazem.

„Dobrý, to opravdu,“ odpověděl Vrána nevídně. „Mám z vás radost, vy umělče! To jste s tím zatraceným vrtulníkem nemohl aspoň přistát na trávníku?!“

„Moc mě mrzí, že jsem vám tady nadělal takovou paseku,“ ohlédl se pilot po svém stroji. „Rozumějte, tohle není vrtulník...“

Vrána jenom zlostně trhnul rameny. Žádnou vrtuli sice na letounu neviděl, ale co mu bylo po tom, kde ji tenhle lajdák všivá ztratil?! Mít vrtuli v pořádku, nepřistál Vránovi na magnolii. Jinak nebylo nic zvláštního na kouli vidět, někde na veletrhu by si Vrána takové bubliny, hustě poseté drobnými lesklými výrůstky velikostí a tvaru žaludu, ani nevšiml.

„Promiňte, já teprve zalétávám prototyp,“ pokračoval pilot. „A byl to můj první start...“

„Budete se divit, ale taky mě to hned napadlo,“ prohlédl si Vrána pilota od hlavy k patě a pak se kaprálsky rozkřikl: „Jak dlouho jste na vojně? Aspoň představit byste se mohl, ne? Vás neučili se hlásit?“

Na pilota neudělal však valný dojem. S úsměvem, jaký by slušel tomu, kdo si je vědom své převahy, sňal letec přilbu a docela civilně natáhl k Vránovi pravici.

„Král. Inženýr František Král.”

Vrána nad tou opovážlivostí jenom ustrnul. Sám nechápal, proč vlastně chlapovi nakonec podal ruku. Překvapením však ještě neměl být konec. Inženýr civěl na Vránu, jako by něco čekal. A skutečně.

„Promiňte, já jsem Král... A vy jste prosím pan...?” řekl potom docela přirozeně, způsobem, vhodným možná pro seznámení s nějakým inženýrem u nich na letišti.

Vrána se musel nadýchnout. Je tohle možné, věřil by mi někdo v celé Praze, že se cosi podobného vůbec může přihodit?

„Cože? Vy se chcete tvářit, že mne neznáte? Spolehněte se, že tím si nepomůžete!”

„Bohužel...,” zavrtěl letec hlavou a prohlížel si bezděčného hostitele, přibližně padesátníka, nápadného leda kontrastem hubené, jako pomačkané tváře, a velikého pivního břicha.

„Tohle jste mysle vážně? ” vyštěkl Vrána.

„Ovšem,” přikývl pilot dosud bez všech rozpaků a zcela beze strachu. „Já...”

Celý výstup sledovali zezadu od garáže oba muži z Vránovy ostrahy. Stačí kývnout a začnou střílet, stačí slovo a odvedou Krále v železech. Vránu však situace začala bavit. Věděl přece, že nejsilnější kartu vynesete on sám. Gestem naznačil, že pomoc pistolníků nepotřebuje, vyfídí všechno sám. Inženýr Král musel oba muže vidět; Vránu znejistilo, že se ani teď pilotovo chování naprosto nezměnilo.

„Vy snad doopravdy nevíte, kdo já jsem? ”

„Skutečně ne,” odpověděl pilot pouze se společenským přízvukem politování. „Nevěděl jsem přesně, kde přistanu.”

„Vrána,” řekl hostitel a zalitoval, že se nejmenuje Skoček dopole, Bělohradský nebo Kolomazník, aby mohl sledovat účinek od slabiky ke slabice. „Ladislav Vrána,” dodal proto.

vědomí už dlouho neutrpělo tolik. Kdo se opovažuje takhle chovat k Ladislavovi Vránovi, musí mít za zády neobyčejně mocnou záštitu. Potom by mne ale nevyhnutelně musel znát nejméně podle jména, usoudil.

„Potřeboval bych se vás na některé údaje zeptat, pane Vráno,“ řekl letec.

Pane Vráno! Sousedské oslovení už Vrána nesnesl. Prudce se otočil k vile, beztak ho nesnesitelně zábly nohy.

„Půjdeme dovnitř a zavoláme k vám,“ prohlásil nesmlouvavě; i kdyby zapomněl na poničenou magnolii, nač má trpět, aby s ním někdo mluvil jako se zelináfem? Letec může být poručík, nadporučík, nanejvýš kapitán, proč se s ním tedy dlouho mazat.

Pilot zasunul otevřenou stěnu svého prapodivného letadla a bez odporu šel za Vránou do vily. Promluvil teprve tam, právě když chtěl Vrána vytočit přímou linku ministra národní obrany.

„Něco důležitého vám musím vysvětlit, pane Vráno,“ dokázal, že je buď nevychovaný nebo nenapravitelný. „Totiž.. pověděl byste mi laskavě, kde jsem vlastně přistál? “

Vrána usoudil, že neuškodí, když potom ministroví poví ještě pár podrobností. Položil telefon zase do vidlice.

„V Pětidomí,“ odpověděl. „Je to jedna taková krátká ulička v Praze. V Bubenči. Budete chtít ještě popisné číslo, anebo vystačíte s touhle informací? “

Vrána zjistil, že jeho drtivý tón na pilota pořád neúčinkuje. A ve dveřích pokoje, zařízeného nábytkem z knížecího zámku, se jenom letmo, bez zájmu rozhlédl.

„Místo přistání pro mne není ani tolik důležité, pane Vráno,“ říkal letec. „Mně záleží hlavně na datu. Který je dneska den, měsíc a rok, prosím vás? “

„Šestého ledna devatenáct set sedmdesát pět,“ odpověděl Vrána zcela mechanicky dřív, než si uvědomil absurdnost pilotovy otázky.

„Devatenáct set sedmdesát pět? “ opakoval letec znepokojeně. „To přece není možné!“

Blázen, napadlo Vrána. Přece jenom jsem to měl přene- 113

chat mládencům z ostrahy. Významně ukázal na kalendář u telefonu. Pilot si jej prohlížel užasle a bezradně.

„Vy u vás smíte dokonce pít před startem?“ vrátilo se Vránovi vědomí převahy. „Všechno má svoje meze, dneska jste letěl naposled!“

Pilot hrábl do kapsy své kombinézy a vylovil jakousi počítačku. Přestal si Vrány všimnout a chvílku cosi počítal. Z výsledků musel být stále rozpačitější, protože nakonec se ohlédl zase po kalendáři a dokonce se na něj podíval zblízka.

„Abyste mi správně rozuměl...“ řekl pak sklíčeně, hlasem skoro selhávajícím „Víte vy vlastně, pane Vráno, co je ten můj stroj venku?“

„Mladý muži,“ radoval se Vrána z konečně získané převahy, „mne na vrtulníku nezajímají technické detaily, jenom operační použití.“

„Vy nevidíte,“ přerušil ho Král, „že to není žádný vrtulník? Vy jste přece už letos... tedy v roce sedmdesát pět... musel aspoň něco slyšet o stroji času, o stroji, kterým jde létat do minulosti i do budoucnosti!“

Vrána, čtenář sobotní přílohy v nejčtenějším deníku, suverénně mávl rukou: „Se strojem času na mě nechoďte, člověče! Naprostá volovina.“

„Prozatím ano,“ kývl Král, „tedy ve vaší době. My s ním ostatně nejsme ještě také hotovi. A co můžete čekat od prvního startu s prototypem? Já opravdu nejsem v roce šedesát pět?“

„Máte zatracenou smůlu,“ bavil se Vrána jako už dávno ne, „nejste. Odkud jste spadnul?“

Pilot ještě cosi počítal na svém aparátku; asi mu vyšlo, nač ho přijdou jeho drzosti, protože odpovídal docela schliple.

„Startoval jsem z výzkumného ústavu historického v Praze ve Veleslavíně...“

„Historický ústav není ve Veleslavíně,“ vpadl Vrána. „Jestli jste byl už někdy v Praze, musíte vědět, že tam máme naši straniclou vysokou školu. A ostatně jste mne musel loni v červenci vidět v televizi, když jsem předával diplomy.“

Letec už zase opovážlivě přerušil Vrána.

„Škola je teď na Maninách. Ve Veleslavíně bývala, můj tchán tam ještě promoval. Jenomže, pane Vráno, pochopte už jednou, že já nežiju ve vašich časech! Odstartoval jsem o osmadvacet roků později, přesně šestého ledna roku dva tisíce tři.“

Vrána uleknutě zatěkal pohledem po pokoji. Pilot, o řadu let mladší a nebezpečně urostlý, stál mezi ním a telefonem. Nezbude než s ním jednat raději opatrně.

„Co...? Cože...?“ zakoktal jenom.

Král zřejmě porozuměl. Vytáhl z kapsy služební průkazku a kapesní kalendář, na jehož deskách se zlatě leskly číslice nepravděpodobného, neuvěřitelného letopočtu.

„Podívejte se na tohle... Přesvědčíte se sám...“

Vrána se zastyděl za svoje rozechvěné ruce.

„Ukažte to!“ nařídil hlasem strážmistra, který se nenechá jen tak vodit za nos.

„Prosím... Jmenuji se František Král,“ říkal letec, „narodil jsem se třináctého listopadu devatenáct set sedmdesát šest v Brodku u Olomouce...“

Vrána si přečetl v Králově průkazu sice přesně totéž, ale stejně na letce vytřeštil oči.

„Vy jste se narodil...“ zaspěl a poprvé nyní zapochyboval, zda tady nezešílel vlastně on, ne ten návštěvník, „vy se tedy narodíte až napřesrok... Vy byste se podle toho narodil teprve až ode dneška za dvaadvacet měsíců? !“

Pilot kývl s úsměvem, shovívavým, že to přece není zase tolik složité a nepochopitelné.

„Ano. Za dvaadvacet měsíců a sedmnáct dní.“

Vrána byl zvyklý důvěřovat víc dokladům než výpovědím. Pokud to mohl posoudit, pilotův průkaz byl pravý. Rozpomenu se ovšem na odborníky, kteří dovedou zhotovit třeba Zlatou bullu sicilskou, měl jich mezi svými podřízenými dost.

„Král, člověče, o dokumentech já toho vím mnohem víc, než si vy jenom pomyslíte. A lidský zdravý rozum není občas také docela k zahoení,“ nutil se do osvědčené hrozivé

intonace, aby nebylo poznat, že se ho nezadržitelně zmocňuje strach. „Nevybral jste si správnou adresu. Protože jestli na to přijde, začnete už za půl hodiny své drzosti moc a moc litovat... Jenomže pak bude pozdě.”

Pilot snad vůbec nevzal na vědomí Vránovu hrozbu. Prohrabával se v kapsách, na stolek před krbem položil krabičku cigaret značky, kterou Vrána neznal, a zapalovač nepovědomé konstrukce.

„U nás myslí,” říkal přitom, „že služební průkaz bude každému v roce šedesát pět stačit. Čím jenom ještě bych vám dokázal...” Přebíral se nyní v kalendáři a pak podal Vránovi malý lístek. „Nic jiného už nemám.”

Vrána držel v ruce podací lístek z pražské pošty číslo 57, jméno a adresa souhlasilo s údaji v Králově průkazu a podle prezentačního razítka odeslal pilot jakýsi doporučený dopis 20. prosince roku 2002.

„Promluvit si konečně můžeme,” ukázal Královi na křeslo před krbem a nalil potom koňak do obou sklenek, sám jej už moc potřeboval. „Vyprávějte mi něco o sobě...Třeba... kam jste chodil do školy? ”

„V Grygově, maturoval jsem v Olomouci,” odpověděl letec okamžitě. „Po maturitě vojenská technika v Brně a loni jsem dokončil postgraduální kurs historie na Karlově univerzitě.”

„Vy jste tedy historik? ” ožil Vrána, zaklonil se v křesle, pozorně si letce prohlížel a uvažoval o dalších otázkách. „Tak mi tedy povězte, Král... kdo to byl...,” udělal pauzu a pak vyrazil jméno osobnosti, jejíž osudy podrobně znal, „Jan Mydlář? ”

„Pražský kat,” vychrlil pilot ihned, „rodák z Chrudimi, původně magistr medicíny. Žil na přelomu šestnáctého a sedmnáctého století, popravil mimo jiné...”

„Stačí,” mávl blahosklonně rukou, spokojen ovšem dosud nebyl. „Ve kterém roce byla založena naše strana? ”

„V květnu dvacet jedna na ustavujícím sjezdu...,” spustil Král.

116 „Dost,” přerušil ho Vrána. „A ještě do třetice... Kdo

napsal Komunistický manifest? ”

„Marx a Engels v roce...”

Vrána ho znovu umlčel. Napil se a podíval se přes sklenku na pilota. Pozapomněl už na magnolii a host mu nebyl tolik nesympatický jako prve. Zbývalo však objasnit to nejdůležitější.

„V pořádku, v pořádku... Jenom jedno jste mi nevysvětlil, jenom v jednom ohledu nevím, co vlastně sledujete... Jestliže se tak vyznáte v dějepisu,” zadíval se ostře na Krále, „proč se od začátku tváříte, jako byste vůbec neznal mne? ”

Otázka podle očekávání pilota zaskočila. Poposedl v křesle a k Vránovu uspokojení nejprve naprázdno polkl.

„Pane Vráno, když já si ani při nejlepší vůli ne a ne vzpomenout... Pochopitelně to nic neznamená. protože já jsem přece hlavně technik, pilot, a v našem kurzu jsme studovali

všehovšudy politické a trochu kulturní dějiny, chápete? ” říkal celý nešťastný. „ Proším vás, a jaký byl... Tedy jaký vlastně je váš obor? ”

Vrána se potřeboval trochu vzpamatovat. Podobnou odpověď čekal ze všeho nejméně. Musel nejprve sáhnout po koňaku a promluvil až po odmlice.

„Vyznáte se trochu v Praze, Král? ”

„Ovšem, ” přikývl letec. „Bydlím tu už třetí rok. ”

„Pak tedy jistě víte, kde je v Praze Vránova třída. Jak se ona vlastně jmenovala dřív? ”

Letec zavrtěl pomalu hlavou.

„Vránova třída? V Praze? ”

„Samozřejmě, ” potlačil nával nelibosti Vrána. „Případně třída Ladislava Vrány. V tom vašem roce jsou možná někde v Praze také Závody Ladislava Vrány. Anebo náměstí generála Vrány. ”

Pilot zaváhal, ovšem ze zcela jiných pohnutek, než Vrána doufal. Král si totiž nebyl jist, zda by nebylo moudré vstát do příkladného pozoru.

„Vy jste voják... generál, soudruhu Vráno? ” ujišťoval se předem.

„Náměstek ministra vnitra, prozatím, ” řekl Vrána. „Generálem sice ještě nejsem, do důchodu mám ovšem jak vidíte dost daleko. ”

Vrána mohl vzít s uspokojením na vědomí, že pilot konečně upadl do hlubokých rozpaků. Alespoň něco, řekl si.

„Soudruhu náměstků, ” nalezl Král přece jenom správný tón, takový, na jaký byl Vrána zvyklý, „Já jsem opravdu neměl to nejmenší tušení... ”

„Pohov, Král, ” kývl milostivě náměstek ministra, „to nic.. A teď chci už slyšet, kde je ve vaší Praze Vránova třída. Protože ten Vrána, o kterém jste se učil v dějepisu už v osmiletce, to jsem právě já. Nezůstanu přece pořád jenom náměškem ministra. Vy přece musíte vědět líp než já, kam to ještě přivedu... tedy podle vás kam až jsem to přivedl. ”

„Soudruhu Vráno, ” poposedal Král na křesle nešťastněji než u všech zkoušek, co jich jenom v životě skládal, „nedo-

vedu si to nijak vysvětlit, ale já jsem o vás do dneška nikdy neslyšel ani slovíčko...”

„Chcete mi tvrdit,” naklonil se Vrána hrozivě kupředu, „že jste nejen chodil za školu, ale ani si nepamatujete hlavní pražské ulice?”

„Je vyloučeno,” zalovil Král v kapse, protože mu na čele naskočily krůpěje potu, „je opravdu vyloučeno, abych zapomněl tak docela... Snad,” otřel se kapesníkem a žmoulal jej pak v dlani, „snad leda... Není Vrána jenom vaše krycí jméno, soudruhu náměstku?”

Náměstek ministra vnitra pocítil dosud nepoznaný smutek. Pamatoval i neúspěchy, dosud však nikdy mu nezavanul do tváře takový chlad prázdnoty jako nyní.

„Škoda, Král,” zavrtěl pomalu hlavou, rozhodnut přece jenom nedoznat utrpenou porážku. „Mohli za mnou místo vás poslat někoho trochu s přehledem. Vaše chyba...”

Podivnou indukci se smutek přenesl i na pilota. A Král se jím nepokoušel příliš tajit.

„Moje chyba...?” opakoval pohasle. „Stačí, že jsem nedokázal přistát v předepsaném roce.”

Vrána se napil koňaku. Splachoval hořkost a trochu se mu ulevilo i proto, že pilotovi bylo asi ještě hůř.

„Král, je to velký malér?”

Letec vzhlédl, ruce pořád pomačkávaly kapesník.

„Bohužel ano.”

Vrána dosud nebyl generálem, uměl však promýšlet složité situace několik tahů dopředu. Myšlenka, která ho právě napadla, se mu zdála docela slibná.

„Možná bych pro vás mohl i něco udělat,” prohlásil uvážlivě.

„Mně nic nepomůže,” zavrtěl Král hlavou a ohlédl se oknem do zahrady, kde ve větvích magnolie visel jeho stroj. „Mohu se všehovšudy vrátit a to je málo. Měl jsem totiž defekt, tohle bylo nouzové přistání. Já jsem přece dostal příkaz doletět docela jinam. A teď už toho kromě návratu víc nedokážu.”

Vránovi se vracelo sebevědomí. Ještě chvíli a rozehraje 119

nejzdařilejší partii svého života. Pilotova havárie se mu ještě bude tuze hodit.

„To nic, Král! Vy hlavně buďte rád, že jste se ke všemu nepomrzal. Já tak mít vaše léta, člověče...!“

„Soudruhu Vráno,“ vzdechl ztěžka pilot, „ono mládí není zdaleka všechno! Neuražte se, soudruhu náměstku,“ pokračoval po krátkém zaváhání, „ale vy to určitě pochopíte... Já jsem letěl jako první, mimo pořadí, třebaže stroj ještě nebyl na sto procent v pořádku, ale odstartoval jsem se vsí parádou, jistě si to dovedete představit. On mi to totiž zařídil můj tchán... On má přece jenom vliv.“

Vrána k tomu jenom kývl. Všehovšudy se divil, že i na začátku třetího tisíciletí, kde se toho proměnilo ode dneška tak málo, nikde nemají třídu Ladislava Vrány. Prozatím mlčel a jen povzbudivě kývl na letce, ať mluví dál.

„Moje manželka, víte,“ promluvil podle očekávání letec, ona je rozená Trundová, chápete?“ dodal skoro šeptem.

Trundovo jméno neříkalo Vránovi pranic. Samozřejmě to nepřiznal a jenom souhlasně kývl.

„Tak vy jste si vzal Trundovu dceru...?“ vyznělo to jako pochvala a blahopřání.

„Právě,“ řekl Král. „Jenomže po dnešku budu asi stejně vyřízený jednou provždy.“

„I když se vrátíte v pořádku?“ zamyslel se Vrána znovu nad svou partii.

„Pravděpodobně ano. Měl jsem opatřit nějaký materiál pro výzkumné účely, hlavně ale šlo o důkaz, že náš stroj lze přesně řídit a přistát s ním ve zvoleném místě a čase. Poslali nakonec díky mému tchánovi právě mne, v roce pětadesát jsem měl s někým navázat styk a vrátit se s dokladem o skutečném letu. Jenomže vidíte jak to se mnou dopadlo...!“

S odpovědí Vrána nespěchal. Potřeboval si ještě sám urovnat myšlenky a vůbec neškodilo trochu podusit Krále, bude pak jistě poddajnější.

„Lidi se mohou vždycky domluvit,“ řekl nejprve mnohoznačně a chvíli se pak díval na polena v krbu, jež se už jedom rozpadala na popel, podobný nadějším na třídu La-

dislava Vrány v příštím tisíciletí. Král se náměstka ministerstva vnitra neopovažoval rušit.

„Takže vy jste tedy Trundův zeť, ano?“ ozval se Vrána až za chvíli. „Čili Trunda bude řekněme o takových pětadvacet roků starší než vy? Kolik mu může být dneska? Pravděpodobně něco ke třiceti? Rozumíte, Král, já bych se po něm mohl porozhlédnout a pak časem někde ztratit slovo, jednou na nábřeží, podruhé ve Strakovce nebo na Hradě, u nás přirozeně taky... Protože ono slovo Ladislava Vrány v našich časech něco váží, víte?“

Král přikývl. Nevyjadřoval tím pouze souhlas, ale také skutečné porozumění.

„Hochu,“ zadíval se Vrána přes hostovu hlavu do druhého rohu pokoje ke svému psacímu stolu, rozlehlému jako letiště, „o mně ti ještě Trunda bude moc a moc vypravovat, vzpomeneš si. Ostatně, hned dneska večer se můžeš tchána zeptat, rád ti poví, jak mu pomohl Ladislav Vrána... Hlavu vzhůru, člověče. Když se dáme dohromady, potom dva nejvýznamnější muži roku dva tisíce tři budou právě Ladislav Vrána a František Král, co bys mohl chtít víc?! Rozumíš mi jak to myslím?“

Zapátral v pilotově tváři. Připadalo mu, že Trunda neměl se svým zetěm zrovna největší štěstí. Traktorista by z tebe snad byl, pilote, poručíku nebo co jsi zač, ale chápeš už konečně, na jakou partii chci rozestavět figury?!

„Ovšem...“ řekl už raději srozumitelnou řečí: „Něco za něco, ano?“

Letec ožil, zřejmě se alespoň od tchána už něčemu přiučil.

„Já vám přirozeně nezůstanu nic dlužen, soudruhu náměstku... Proč jenom mne neposlali do vašeho roku, pak by z vás byla v mém hlášení ta nejvýznamnější osobnost vaší doby. Když ale...“

Bulík, bulík, pokrčil v duchu Vrána nad pilotem rameny, ještě pořád nic nechápe. Sám ale vstal a cítil se náhle plný elánu a sebedůvěry. Procházel se po pokoji, sledován mlčky přihlížejícím letcem. Posléze se zastavil u knihovny a přejížděl očima po hřbetech. Král sotva dýchal. I on porozuměl,

že právě nyní vrcholí Vránova inspirace. A skutečně, za okamžik vytáhl náměstek ministra vnitra jeden svazek z řady a šel s ním k psacímu stolu.

„Král,” oslovil ho až když se pohodlně usadil a rozšrouboval pero, „ve kterém roce jsi to měl správně přistát?”

„Šestého ledna šedesát pět,” zvedl se i Král a skoro po špičkách přistoupil k Vránovu stolu.

Vrána po krátkém zamyšlení vepsal do knihy dedikaci a podal svazek Královi.

Soudruhovi Františkovi Královi a celému jeho kolektivu ve třetím tisíciletí v upomínku na soudružské setkání připisuje Ladislav Vrána,

četl Král a celý se rozzářil. Bylo tu všechno, i vzácné datum,
V Praze dne 6. ledna 1965.

Teprve pak pilota napadlo se podívat na obálku; nad snímkem vyrovnaných řad cvičenců četl Vránovo jméno a titul knihy - Do boje za další rozvoj naší socialistické tělovýchovy.

„Vy jste tenkrát ještě nesloužil u bezpečnosti, soudruhu náměstku?”

„Ne, kolem pětadesátého jsem zrovna dělal u tělovýchovy,” rozpomínal se Vrána. „Pak jsem byl nějakou dobu ředitelem divadla, potom přechodně v diplomacii, ač mě strana zase znova potřebovala tady na vnitru.”

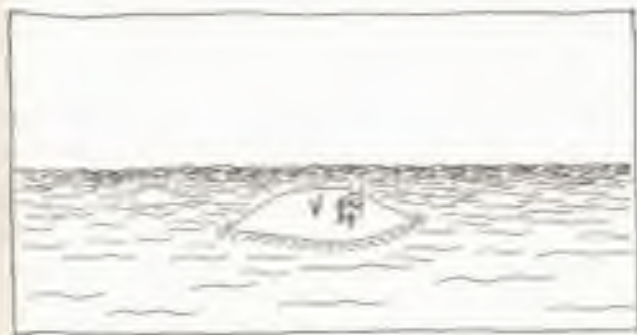
„Ano, s mým tchánem to bylo podobné,” kývl Král s porozuměním, jež Vránovi naznačilo, že z toho mládence přece jenom něco nadějného vyroste. Pilot pečlivě uložil knihu do kapsy své kombinézy a zatáhl zips. „Soudruhu Vráno, já vám nezůstanu nic dlužen, spolehněte se. Mohu přece s klidným svědomím do svého hlášení napsat, že už v pětadesátém roce máte pověst perspektivního politika, že se v Praze všeobecně ví o vašem kulturním rozhledu a o vašich diplomatických schopnostech... Prostě že jste byl už před deseti roky mužem budoucnosti číslo jedna,” rozhořoval se Král stále nadšeněji. „Spolehněte se, ve třetím tisíciletí o vás bude každý vědět!”

Vrána už o ničem nepochyboval. Vstal a šel nalít sklenky na přispítek na rozloučenou.

„Když se na tebe podívám, hochu,” řekl dojatě, „vidím, že jsme nežili nadarmo. Tak tedy na naši budoucnost!”

„A na naši minulost!” odpověděl Král.

Když pak Vrána vyprovázel svého hosta do zahrady, nebylo mu už pranic líto polámané magnolie a nevadil mu hluboký sníh. Starostlivě Krále pozoroval, když se vyšplhal do kabiny svého stroje a zavřel za sebou odklopný kryt. Potom vyskočily po celém povrchu koule stovky malých modravých plamínků, záře sílila tolik, že si Vrána musel zaclonit oči. Pronikavé syčení se stupňovalo, Vránu až bolely ušní bubínky. Zůstal však netrpělivě stát ještě chvíli po startu, když už bublina s jeho poselstvím do třetího tisíciletí stoupala k obloze a zmizela v mlze.

Nezasvěcenec by se mohl domnívat, že je ve fotografově ateliéru. V holé místnosti stálo několik kovových stojanů s reflektory a na první pohled zde nebylo nic jiného.

Na židli bez opěradla, přišroubované k podlaze, seděl František Král. Leteckou kombinézu měl pomačkanou a uválenou, už několik dní se nemyl a neholil, stejně dlouho podle všeho také ani nespál. Do očí mu pražily dva reflektory.

„Vím o něm jenom tolik,“ opakoval malátně, „nic víc, nic jiného. Ladislav Vrána je uznávaný odborník na tělesnou výchovu, napsal o ní pojednání, které jsem přece v pořádku dovezl a odevzdal hned po přistání...“

Cvaklo to a vzplanul další reflektor, Král křečovitě sevřel oční víčka.

„Kdy jste se s ním sešel?“ ozval se za reflektorem hlas prvního vyšetřovatele.

„Šestého ledna devatenáct set šedesát pět.“

„Jak se jmenoval?“ ptal se druhý vyšetřovatel už nejméně potřicáté.

„Přece Vrána, Ladislav Vrána.“

Rozsvítili ještě jeden reflektor.

„Kde jste se s ním setkal?“ naléhal třetí hlas ze tmy, z pohodlné bezpečné tmy, odkud Král občas zaslechl cinknutí sklenice a žbluňkání piva, nalévaného z láhve.

„V Praze...“

„Kde v Praze?“ dotíral znovu ten první.

„Na ulici...na zahradě...pod stadionem, na stadionu,“ blábolil Král a otřel si pot s obličeje.

„Na kterém stadionu?“

„Na Strahově.“

Zase cvakly vypínače a náhle svítil jenom jeden reflektor, právě ten, který Krále oslňoval nejméně. Za okamžik rozeznal vyšetřovatele, usazené v pohodlných křeslech, sklenice s pivem na dosah ruky. Cívky magnetofonu se stále otáčely.

„Ve které ulici byla ta zahrada?“ ptal se první vyšetřova-

tel, zřejmě ten, který zhasl prve světla.

„Na stadionu...“ ovládl se Král. „Bydlel v Pětidomí, ale stadion je na Strahově.“

Zazářila celá serie světel, Král před nimi uhýbal hlavou jako udeřený.

„Kdo je Ladislav Vrána?“ uslyšel zase ze tmy.

„Zasloužilý stranický pracovník, má dokonalý přehled i po kultuře a talent pro diplomacii, prostě perspektivní politik, po jakém se jednou bude jmenovat ulice...! Když už v pětadesátém roce...“

„Ve kterém roce jste ho poznal?“

„Šedesát pět.“

„Nečekejte, že Vám pomůže Trunda,“ dodal první vyšetřovatel. „Vašeho tchána mají na grilu o dvoje dveře vedle.“

„Zapíráním přitěžujete jen sobě,“ navázal druhý. „My máme čas a horko nám není.“

„Třetí vyšetřovatel začal točit klikou reostatu. Světla všech reflektorů střídavě sílila a slábla.“

„Proč jste mluvil právě s Ladislavem Vránou?“

„A proč ne? Sami musíte vědět, že je to zasloužilý soudruh, náměstek ministra vnitra, takže...“

„On tedy nepracuje v tělovýchově?“

„Přinesl jsem přece důkaz,“ vzpamatoval se omámený Král. „Tu knihu, co...“

„Proč tedy tvrdíte, že je náměstkem ministra?“

„Třeba se jím stane. Případal mi velice schopný...“

„Nám také. Schopný všeho, naprosto všeho.“

„Nemohl bych dostat trochu vody?“

„Později,“ řekl druhý vyšetřovatel a zapnul další reflektory. „Čím si vás zfskal, že jste byl ochoten se s ním spojit?“

„Soudruzi, musíte uznat...“

„Král, pro vás nejsme soudruzi! rozkřikl se první vyšetřovatel. „A zrádce jako Vrána nebo vy není soudruh pro nás, pamatujte si to dobře!“

„Pánové, muselo dojít k nějakému omylu...“

„U nás omyl neexistuje,“ odpověděl ihned třetí.

První vyšetřovatel vykročil ze šera. Měl jenom košili, lí-

mec rozepnutý a vázanku povolenou. Pilot ho úzkostlivě pozoroval. Až potom viděl, že vyšetřovatel nese velký svazek spisů.

„Něco vám ukážu, Král,“ řekl vyšetřovatel a rozvazoval tkaničky desek. Číslo 512/75 Královi nic nenapovídalo. Sledoval vyšetřovatele spíš uvolněně, bez většího zájmu. „Podívejte,“ ozval se vyšetřovatel, nastčil Královi před oči rozepřené desky.

V záhlaví první stránky viděl Král trojdílnou fotografii. Takhle, čelně, z poloprofilu, fotografovali po převozu sem do věznice přece i jeho samotného. Na těchto snímcích byl ale Ladislav Vrána.

„Mějte rozum, člověče...“, řekl jeden z vyšetřovatelů. Který, Král nevěděl. Slyšel to přece už několikrát od každého z nich.

Vina Ladislava Vrány, obviněného z trestného činu vydáctví a velezrady, byla prokázána mimo veškerou pochybnost. Svědkové, příslušníci ostrahy, ho usvědčili ze spojení se zahraniční imperialistickou centrálou, uskutečňovaného prostřednictvím agenta, který v zahradě jeho vily přistál s helikoptérou.

Vránovi přitížilo vytrvalé zapírání a směšné, neuvěřitelné výmluvy. Samozřejmě mu nemohlo prospět ani trapné veličáctví, opakované prohlášení, že po něm se v Praze bude jednou jmenovat ulice. Tvrdil dokonce, že k tomu dojde přesně za osmadvacet let, v třetím roce příštího tisíciletí.

Žádost o milost byla zamítnuta. Ještě na popravišti odsouzený Ladislav Vrána vyhrožoval jakýmsi Františkem.

LOV NEBOLI SNY IVANŮ

/Hra neznámého autora. Její jevištní „ne-realizace“
patří k těm malým svědectvím epochy,
která - dle slov profesora Járy da Cimrmana -
tvoří díla větší a pravdivější/

IVAN STEIGER .

DIVADLO JÁRY DA CIMRMANA vzniklo nenápadně, uprostřed vlny divadelních produkcí šedesátých let. Kapka průzračného humoru, jež vyvolala oceán smíchu. Popularita "Cimrmanů" rostla geometrickou řadou. Ze studentských hříček a recesí vykrystalizovala svébytná divadelní forma, opírající se o "učení" fiktivního, nikdy neexistujícího profesora Cimrmana. **VŠECHNY PRODUKCE DIVADLA JÁRY DA CIMRMANA POJEDNÁVAJÍ O ŽIVOTĚ A DÍLE JÁRY DA CIMRMANA.**

A tím je dramaturgický půdorys divadla definován. Pomocí této záhadné formule lze vše složit, vyložit, vysvětlit, aplikovat, dokonce i rozložit - atom nebo ideologií - a sestavit do jevištního tvaru, do něhož se nevejde mozek cenzora.

Hra jako "houpačka" mezi realitou a fantazií, otevřely "Cimrmanům" cestu pražskými ulicemi; cestu za humorem, ať se nalézá kdekoli, kde sedí lidská hloupost a může to být třeba za čínskou zdí. Vtip je boule na čele, již jsi utržil při pohledu do zrcadla, přehlédnuv, že je skleněné.

Fiktivní postava profesora Cimrmana, který byl vše a uměl vše, přivalila na jeviště balvan smíchu. Neboť co je humor jiného, nežli odvaha říci pravdu, i když je řečena nepřímou.

U všech divadelních představení je autor přítomen. Buď přímo nebo nepřímou: jeho duch. A to v nejlepším případě. U "Cimrmanů" byl vždycky přítomen duch... standy! Metafora oblouku, jestli se dá napnout jako luk a vystřelit. Divadlo je přece vždycky spjato s přeháněním. Extrém vyjadřuje to, co je dáno jako možnost a může to být třeba ta nejhloupejší dialektika, která nás v této chvíli napadne.

Geniální outsider Cimrman stojí se svým humorem proti světu hlouposti. Nepociťuje tragiku, jež vymřela se Sárou Bernhardtovou, protože naše doba je hluboce tragikomická. Odmítá státnické akty, jelikož sám mohl být státníkem. Panuje království humoru v jednom městě ve střední Evropě. Jeho korunovaci nezkazil děšť, ani tanky v ulicích. Když mu trhají ruku nebo nohu, nekřičí, ale usmívá se. Je to smích, který posiluje, proto léčí. Smyslem divadla není to, aby postavy přišly na scéně strašily živé lekce morálky, nýbrž aby jim vnutily touhu se zasmát. Od srdce a naplno. I nad úplnou tragedií Sáry Bernhardtové. Na druhé straně - poučení celníkem Rousseauem, Chaplinem a Keatonem - víme, že pravým klíčem k humoru je vážnost. Někdy i tragická.

JAROSLAV GILLAR

O S O B Y

Ivan Ivánovič /první/

Ivan Ivánovič /druhý/

Sprzuchin

Gilberta, jeho matka

Medvěd Ivan Ivánovič

Náčelník újezdu

Hlas za dveřmi

Děje se za hlubokého carství v třikrát deváté zemi

/Selská vesnice. Uprostřed ní visí na níti kostka cukru. Oba Ivani mají žlutou paruku a kožich; pijí čaj a střeží uvázanou kostku.
Za okny sněh a meluzína/

Ivan I : Včera po cestě jsme šli.

Ivan II : Šli.

Ivan I : Kožich jsme našli.

Ivan II : Našli.

Ivan I : Vodku popili.

Ivan II : Popili.

Ivan I : Zvláštní věc. Kde je ten kožich?

Ivan II : Co je ti do kožichu, Ivane Ivánoviči? Artyčoky pojíme, vodky popijeme, medvěda vyslídneme a nový bude kožich.

Ivan I : Ty....

Ivan II : No ?

Ivan I : A kdy?

Ivan II : No tak, někdy. Pij!

/P a u z a /

Ivan I : Ty....

Ivan II : No ? !

Ivan I : Jsme už tady čtyřicet zim.

Ivan II : Ech! Bůh je daleko, car je blízko.

Ivan I : A pušku máme?

Ivan II : Nemáme! A co nemáme, to dostaneme.

Ivan I : Kdy?

Ivan II : No tak, někdy.

/ P a u z a /

- Ivan I : Ty....
- Ivan II : No ? !
- Ivan I : Tys už někdy střílel, Ivane Ivánoviči?
- Ivan II : Nestřílel, Ivane Ivánoviči.
- Ivan I : Ivane Ivánoviči, když medvěda nezastřelíme, jedenačtyřicátou zimu nepřežijeme. Už čtyřicet zim prostému lidu medvěda slibujeme! Gubernie si nás váží, živí...
- Ivan II : Napájí.
- Ivan I : Za vzor mladším bráchům uvádí a my ji podvádíme. Aj ! Aj ! Jsem-li já správný člověk; do sídelního města k tatíčkovi carovi nikdy nepřijdu.
- Ivan II : Dnes už nás svědomí nepotěší, že jsme vlastenci ve vsi zdejší.
- Ivan I : Gubernátor pravil.
- Ivan II : Co pravil ?
- Ivan I : Pravil, abych to napravil.
- Ivan II : Hodný člověk, tenhle gubernátor.
- Ivan I : Jinak nás zavře, pravil.
- Ivan II : Víš co, Ivane Ivánoviči? Medvěda zastřelíme, blahobyt vyrobíme, život si osladíme. Když jsem byl malý, vzal mě děda jednou na lov. Čfhali jsme čtyři měsíce. /pausa/
Medvěd.....
- Ivan I : No ?
- Ivan II : No nikde! Až za čtyři měsíce, cupy dupy, stopa vedla do hor. A tam? Co čert nechce, hned medvědi tři. Aj, jací zdatní medvědi. Ale děda měl jednu patronu. Tak jsme šli domů. A děda povídá: Ty...
- Ivan I : No ? !
- Ivan II : Ech, kvůli třem medvědům patrony škoda.
- Ivan I : Ty...
- Ivan II : No ? !

- Ivan I : A děda by pušku nepůjčil?
Ivan II : Nepůjčil. Spadla mu do mořského oka.
Ivan I : A kde je to mořské oko?
Ivan II : Daleko.
Ivan I : Jak daleko?
Ivan II : HODNĚ daleko.
Ivan I : A co přivést děda? Třeba by medvěda skolil.
Ivan II : Skolil, ale už osmdesát let nechce chodit.
Ivan I : Zvláštní věc. A co děda přinést? Ty vyslídíš medvěda a já přinesu děda.
Ivan II : A nebylo by lepší, abych já vyslídil děda a ty přinesl medvěda?
Ivan I : Hm! Podivná otázka.

/Bušení na dveře/

Hlas za

dveřmi : Ulovili jste medvěda?

Ivan II : Ještě ne.

Ivan I : A co dneska máme?

Hlas za

dveřmi : Kedlubny a vodku. Náčelník újezdu vzkazuje, že je to už naposledy!

Ivan I : Drž zobák, ty soví hovno! I medvěd jednou bude. A všem dobře bude. Co ty na to, Ivane Ivánoviči?

Oba Ivani: /zpívají/

Vše odešlo jako čápi s létem.

A mně moje máma říká,

kde jsem stále celé noci,

že jsem pořád přio opilý :

babím létem, babím létem.

/Tamtéž. Ivani přinášejí zasněženého děda.
Za okny sníh a meluzína/

- Ivan II : Brrr... to je zima. Tak co, dědo? Těšíš se na medvěda? /děda je zmrzlý a neodpovídá/
Zmrznul.
- Ivan I : To je tím, že je tady pořád zima. Musíme ho rozmrazit. /Oba na něho foukají/
Už rozmrz?
- Ivan II : Nerozmrz! Podzim byl studený; po jaru toužíme a léto nemáme. Co dělat?
- Ivan I : Potrestat děda.
/Oba ho tlučou/
Už má dost?
- Ivan II : Nemá dost!
/Oba se tlučením zadýchají/
- Ivan I : A já stejně vím, že někde zima není. Například v našem hlavním městě. /zasněně/ Ty paláce, záchody a plesy. Ministři chodí po ulicích, přímo před tvýma očima.
- Ivan II : Opravdu?
- Ivan I : Věř mi! Jednou jsem tam byl.
- Ivan II : Lžeš, skuhravý netopýře! Já tam nebyl! A rozrazím ti hlavu, protože jsi tam byl!
/Vezme sekyru a rozpřáhne se.
Vejde Sprzuchin /
- Sprzuchin: Zadrž! Krásný postoj! Ta ramena , boky, úhel nástroje. Tohle jsem od poslední revoluce hledal šedesát let. Kdybyste ještě chvílku vydržel v tom

gestu. Hemlit! Hemlit!...Jen si to poznamenám a nakreslím.

Ivan II : Kdo jste ?

Sprzuchin: Jsem Polykarp Sprzuchin, sběratel lidových písní. Třebaže původem šlechtic, jsem chudé dítě. Využiv poměrů, vystudoval jsem na pěti univerzitách mezinárodní právo a týral svou nebožku matku, která mne zastřelila na transoceánské lodi při cestě na... /vzdychne/ Miluji lid, ale lid nemiluje mne. Proslul jsem při každé z potlačovaných revolucí svou nesmírnou krutostí, což neodporuje mému humanistickému přesvědčení. Mám rád kuřata a snesu jakoukoli morálku, která je pro mne výhodná. Jsem ctižádostivý, chlípový, obezřetný, vzdělaný a vůbec, mám mnoho zlovyků. Nenávidím revolucionáře, při jídle mlaskám a v noci filosofuji. Také trpím zánětem močového měchýře. Nic mi nevádí. Ať žije věda! Stejně je pro kočku. Nedáte mi čaj?

Ivan II : Ne.

Sprzuchin: Děkuji. Čím se trápíte ?

Ivan I : Rozmrazujeme děda.

Sprzuchin: Miluji tropické podnebí; dá se v něm pít whisky a politiku dělají mrtvoly. Tady je jenom podzim, zima a neštěstí. Slyšeli jste někdy slovo slunce? Víte co je to teplo?

Ivan II : Nevíme a nezajímá nás to.

Ivan I : Nás zajímá jenom děda.

Sprzuchin: A mě zajímáte jenom vy! Až vás dobře prostuduji a dokonale sprzním, budou z vás teprve lidi. Musíte se naučit žít. Uvidíme, kdo z nás má pravdu.

Oba Ivani: My !

/Bušení na dveře/

Hlas za

dveřmi : Co děda ? Rozmrz ?

Ivan II : Nerozmrz ! Podzim byl studený,

Ivan I : Co máme k jídlu, oslí hlavo ?

Hlas za

dveřmi : Kedlubny a vodku. Náčelník újezdu vzkazuje,
že už je to naposledy.

Ivan II : Mlč, skřete ! Přišel k nám Sprzuchin, Buď děda
rozmrzaf, nebo ho zabijeme, úplně podle folk-
lóru. Sprzuchine, rozmrazuj !

/Sprzuchin rozmrazuje/

Oba Ivani : /zpívají/

Podzim zbarvil javory do zlatova.

A mně moje máma říká,

kde jsem stále celé noci ;

že jsem pořád pfiopilý :

babím létem, babím létem.

/Tamtéž. Ivani spokojeně bafají z dýmek.
Sprzuchin stále rozmrazuje děda.
Za okny sníh a meluzína/

- Ivan I : Rozmrazuješ, rozmrazuješ?
Sprzuchin: Rozmrazuju. Ale od té doby co se osvědčili lidoví rozmrazovači, je to pro vědeckého pracovníka, který nevyšel z lidu, krajně obtížné.
- Ivan II : S tím si nedělej starosti, milý Sprzuchine, na to tady máme jiné orgány a jiné ustalovače. To by bylo, aby na sůl nebylo! Doba se často obrací i proti jejím nejmocnějším tvůrcům. Dnes mluvíme řečí vzdělanců my a ty se svou zdegradovanou filosofií můžeš rozmrazovat jediné mrtvoly panovníků. Koho dnes přesvědčíš se svými názory?
- Ivan I: A koho by měl přesvědčovat, Ivane Ivánoviči? Hele, Sprzuchine, moc neposlouchej, rozmrazuj a ohlas, že nemáš žádné názory.
- Sprzuchin: Hlásím velevázení, že nemám žádné názory. O rozum jsem přišel, majetek mi vzali, palicí do světa rázně vyhnali.
- Ivan II : Vidíš, vidíš, jak to umíš hezky říct, když chceš. Vždyť jsi naše dítě. Daň jsme ti šaty a udělali z tebe rozmrazovače. Taky tě možná zabijeme, ale věř nám, že to uděláme po dlouhém uvážení, z třídního hlediska a jen pro tvé dobro. Ty náš bucláčku, pucláčku, počkej, jak krásně tě budou zdejší vlci trhat.

Sprzuchin: Jak jste milí, dobří lidé.

Ivan I : Ivane Ivánoviči, že se umím výborně proměnit v šerého vlka?

Ivan II : Pchá! Tvůj vlk je opelichaný, na levou zadní napadá a bojí se lidí.

Ivan I : A tvůj zase nemá zuby! Čímpak, čímpak můžeš kousat.

Ivan II : Tímhle, tímhle šerý vlku.
Spolykám ho jako straku.

Ivan I : Rozkoušu ho na to tata,
jako sedlákovi vrata.

Ivan II : Dej sem prstík, Sprzuchine,
naše pomsta tě nemine.

Oba Ivani : Hatřš - haftrštrš,
drž ho, drž ho drž!

/Promění se ve vlky, vrhnou se na Sprzuchina a trhají ho.
Sprzuchin vříská/

Ivan II : Nech ho už, Ivane Ivánoviči! Takhle nám dědu nerozmrazí. Abychom ho uklidnili, budeme mu vyprávět pohádky. /sladce/ To víš, Sprzuchine, že medvěd je přítelem člověka? Podívej se, Ivane Ivánoviči, on to neví.

Ivan I : Tak se s ním nebav! Popravíme ho, protože dědu stejně nezozmrazí.
/vezme sekyru a jde na Sprzuchina/

Ivan II : Počkej s tím chvilku, Ivane Ivánoviči! Poprav jsme měli už dost.

Ivan I : Co to povídáš, Ivane Ivánoviči? To se ti už nelíbí hrát si na šerého vlka a být vládcem celé gubernie? Moc se poslední dobou vzděláváš, knihy čteš, popravy tě nebaví... /přesvědčivě/ Jen abych to neoznámil, a koňakem si život neosládil! A přilepšil si, přilepšil. /vzdychne/ Nu, vyprávěj, Ivane Ivánoviči, vyprávěj, vyposlechnu si tě!

Ivan II : /po krátké pause/ Kdysi dávno, kdy ještě žil člověk s medvědem ve shodě, byl medvěd přítelem člověka. Medvěd zdravil člověka; člověk zdravil medvěda. Až jednou medvěd onemocněl a požádal člověka, aby mu přinesl doušek živé vody z třikrát sedmého carství, za třikrát devatero horami a devatero řekami. Ale člověk to neučinil. Místo toho mu přinesl náruč kopřiv a řekl: Když to sníš, taky něco vypotíš! To je pramenitá voda. Co v tebe pojde, to z tebe vyjde. To je živá voda." Od té doby začali medvědi člověka nenávidět. Ale k čemu jim to bylo? Člověk je začal střílet a chodit po jejich vydělané kůži. Z toho vychází poučení: nepodávej příteli vod, i když má žízeň; aspoň z něho nebudeš muset stahovat kůži.

Sprzuchin: Mohu zpívat?

Ivan I : /zařve/ Ne!

Sprzuchin: Proč ne?

Ivan I : Protože jsi Sprzuchin! Jasně?

Sprzuchin: Ne. Znáte minima jak zacházet s vězni?

Oba Ivani: Ne.

Sprzuchin: To se domluvíme.

Oba Ivani: Ne.

Sprzuchin: Přesto si myslím, že vaše právo...

Ivan II : Mlčte, brebto! Jaké nesmysly to povídáte? Naše právo vyrůstá na krásné zásadě: účel světí prostředky. A my je světíme.

Sprzuchin: /klečí/ Jsem básník. Pusťte mne odsud! Napíši oslavnou kantátu a odjedu do ... /přemýšlí/

Ivan I : To zrovna. Rozmrzuj, rozmrazuj a poslouvej pohádky! Těch my známe moc. Jednou jsem šel hlubokým lesem. Tak hlubokým, že nebylo na palec u nohy vidět. A tu proti mně vyjde velká

sibiřská hyena. Vyplivne jeden zub a zaskřehotá: „Co tu děláš? ” „I nic”, povídám, „jahody hledám a perníkovou chaloupku na kuří nožce” - „V ní je baba Jaga”, odfrkne hyena, „a ta má plno zpráv! Jsi špion, kmotr Satanáše a jsi na výzvědách. Za to životem zaplatíš!”

Sprzuchin: Děda smrdí.

Ivan II : Tak se rozmrazuje. Dopověz to ve zkratce, Ivane Ivánoviči.

Ivan I : To je konec. Jak se nám nyní žije krásně. Perníky byly ztrhány ze střech, baba Jaga je na ministerstvu, jen sibiřská hyena straší pocestné dál.

Iva II : Inu, doba se mění. Ti, co nás kdysi nutili lovit medvědy, rozmrazují staré lovce. A my lovíme pro celou gubernii. Nespi, Sprzuchine!

Ivan I : A náčelník našeho újezdu nás má rád. A všs proč, Ivane Ivánoviči? Protože jsme novotáři. Novotáři! Však on sám je novotář, třebaže navenek vystupuje velmi loyálně, má špatný vkus a lidi nechá mrskat jenom pro pořádek. Ale nový svět bez pořádku nepostavíš, nepostavíš. Každá židle musí stát na čtyřech nohou.

Ivan II : A co když má tři nohy?

Ivan I : To nevím. O tom jsem neslyšel. Se vzděláním daleko nedojdeš. /zuřivě/ Sprzuchine, rozmrazuješ?

Ivan II : Nerozmrazuje, tak mu trochu pomůžeme!

Ivan I : /třískají Sprzuchina/
Rozmrazuj, rozmrazuj,
a ty větře pořád duj!
Do nebíčka, do peklíčka,
malá je v tobě dušička.
Rozmrazuj, rozmrazuj
a ty větře pořád duj!

Sprzuchin: Občané, už nemůžu, už nemůžu! Záda mě pálí, boky mám rozedrané, ztrácím dech, modlím se, v uších mi zvoní... Zachraňte mne! Anebo raději ne. Takle pravda stejně vejde do dějin. Co mi řeknete?

Oba Ivani: Tohle!

/znovu mrskají řvoucího Sprzuchina/

Sprzuchin: Maminko! Maminko! Slyšíš mě?

/z dálky přijíždí trojka/

Ivan I : Někdo sem jede, Ivane Ivánoviči.

Ivan II : Nebav se a mlať! Alespoň se k tobě nepriblíží duchové.

/zabušení na dveře. Ticho. Nové zabušení. Vejde Gilberta v nádherném kostýmku a sobolí čapce, s příručním kuffíkem/

Gilberta: Jmenuji se Gilberta von Paziensky, operetní subreta; mám šedý zákal na levém oku a bérčové vředy. Ale přes tyto drobnosti jsem pořád zůstala kněžnou. Ten tlučení sběratel lidových písní a padělatel ikon je můj syn. Je to podivuhodný parchant. Slyšela jsem jeho křik přes údolí. Nechte se rušit v práci. Stlučte ho jak se patří. Pak si zatančíme kolo. */Ivani pokračují v bití Sprzuchina/*

Vidíš, že jsi mi neunikl, Sprzuchine! -

Tak už dost, mameluci! Tančeme kolo! -

/Sprzuchinovi/ Vzpamatuj se, Polykarpe, máš ještě deset minut čas. /všichni tančí kolo/

Oba Ivani: Sprzuchine, tanči s námi,
my jsme jako očarováni.

/vtáhnou Sprzuchina do kola, podupávají, křepčí; děda se rozmrazuje/

- Děda : Už jsem se probudil, děti, řeknu vám velké proroctví: zem zaslíbená pojde hlady.
- Gilberta: Nechte mne s Polykarpem o samotě.
- Ivan I : Museli bychom ven.
- Sprzuchin: To museli. /řve/ A ven, nefádi, chcíplotiny, potvory!
- Ivan II : Ivane Ivánoviči, asi se nám něco zdálo. /Sprzuchinovi/ Ano, blahorodí, už jsme venku.
- Ivan I : Půjdem s dědou na lov. Tam se pobavíme, duši uklidníme, velkého medvěda zastřelíme.
- Ivan II : Kde je patrona?
- Ivan I : Patronu jsme vyměnili za vodku u krčmáře.
- Ivan II : Kde je vodka?
- Ivan I : Tu jsme vypili.
- Ivan II : Kde je krčmář?
- Ivan I : Odjel na saních prodat kůže. Vráť se příští zimu.
- Děda : Řeknu vám další velké proroctví: kdo jde s patronou k carovi, odejde za medvědy na Ural.
- Sprzuchin: /zařve/
Vyhodte, ho idioti!
/Ivani vyhodí dědu/
- Ivan II : Nemůžeme tady zůstat?
- Sprzuchin: /rozzuřeně/
Kde mám ten bič, kde mám ten bič!
/práská bičem, Ivani vyběhnou/
Gilberto!
- Gilberta: Mluv se mnou jako s matkou. Jedu za tebou přes tři oceány, abych ti přinesla novou hlavu. /vynadá hlavu z kufru/ Podívej se, jak je hezká. Tuhle co máš, ta se do dnešní doby nehodí. V ní jsi naprostý lump, politický dobrodruh a typický gauner. Nejen, že jsi mne okradl o rodinné zlato, ale zvracel jsi do křtitelnice. A kolikrát! Nelži! Já to viděla! Vyprávěl jsi mi žvásty o budoucnos-

ti, rozbil klavír, polámal křesla, přivedl do domu ty nejsprostší kumpány, tiskl noviny, lhal, lhal! Prostě propůjčil ses ke všemu, ke všemu I mne jsi spolíčkoval na nádraží, když jsem chtěla včas odjet z tohoto strašného světa. Udal jsi otce, zastřelil bratry, znásilnil malou sestřičku; nešťátil ses ničeho. Boha jsi zavrhl, pravdu poplival, zapřel svůj stav a když jsi všechno zničil, odjel sis do Prahy! Jsi koketér, zbabělec a zřícenina člověka. Musela jsem tě zastřelit. A udělám to pokaždé, dokud se nezměníš. Poslechni, vem si druhou hlavu. To tě sice nenapraví, ale alespoň lépe připraví na život.

Sprzuchin: Nechci život, chci smrt. Se životem jsem už dávno skoncoval. Co bylo, bylo. K tomu co bude, nechci dožít. Můj život je pád. Nebylo v něm nic co stálo za to, co by se dalo zopakovat. Ale proč vracet pořád něco hrozného. Zastřel mě znovu, maminko. Nová vláda to jistě přijme s povděkem.

Gilberta: Jsi nenapravitelný, Polykarpe.

Sprzuchin: Jsem vědec, maminko.

Gilberta: /vytáhne pistoli/

Chceš mi ještě něco říct?

Sprzuchin: Že seš pěkná děvka a nejodpornější bestie pod sluncem.

Gilberta: Vid! Já se dovedu ve světě orientovat. Ty jsi starý blbec a v mém věku budeš úplně tupý. Neboj se, nezastřelím tě. Bude to jako tenkrát. Ty umřeš, já oživnu. Teď jsme oba zakletí.

Sprzuchin: /pateticky/

Doba, ten malicherný, krutý čas
nás k sobě připoutal,
jak z pekla ďas.
Co všechno mi svět vzal.

Stáhněte vlajky do půl žerdi.
Odcházím; knot uhasl,
džbán krví přeplněn,
sirény ječí: bolest, bolest. Výstřely.
Je mi lehký, cítím se uvolněn...

Gilberta: Nezměníš se?

Sprzuchin: Nemohu, maminko. Ponech mi aspoň charakter.

Gilberta: Jsi básník. Změníš se rychle v to, co chci!

/vystřelí/

Změnil ses?

Sprzuchin: Ne. /drží si břicho/

Gilberta: /vystřelí/

Ještě ne?

Sprzuchin: /kroutí se a chechtá/

Ne.

Gilberta: /vystřelí/

Ještě ne?

Sprzuchin: /padne na kolena a koulí očima/

Ne.

Gilberta: /vystřelí/

Ještě ne?

Sprzuchin: /krev mu teče z úst; s hrůzou/

Vlastně ano. Copak jsem tohle já? Nemohu stát,
nemohu mluvit; teď jsem asi nejpohodnější.
Opravdový člověk. Nikdy bych neřekl, že to vez-
me takový konec. A doba je vždycky horší než
se zdá. Ať zemře svoboda! Umírám. Maminko,
pojď mě pohladit.

Gilberta: /vezme mu hlavu do dlaní/

Jsem zoufale morbidní, Polykarpe! Už tenkrát
na parníku jsem změnila třikrát zásobník. Co od-
kážeš světu?

Sprzuchin: Nic.

/umře/

- Gilberta: /s pistolí u spánku/
Odejdu za tebou...
- Ivan I : /vběhne/
Děda dostal nápad, děda dostal nápad!
/vyběhne/
- Gilberta: Opory povolují,
ztrácí se naděje,
kdo dříve žil -
ten dnes už nežije.
- Ivan II : /vběhne/
Děda dostal nápad, děda dostal nápad!
/vyběhne/
- Gilberta: Šílenství jde sem strašné,
pod kterým zmizí den.
Kdo neodejde včas -
ten bude zavražděn.
/rozradostnění Ivani přivlečou děda/
- Ivan II : Mluv, dědku, řekni to! Končí tvá prorocství.
- Ivan I : Praštím ho klackem, ať už promluví. V dnešní
době si nemůžeme dovolit taková zdržení.
/praští děda klackem/
- Děda : Au! Au!... domluvte se s medvědem!
/klesne provždy/
- Ivan II : Zabil jsi mi děda, Ivane Ivánoviči.
- Ivan I : Tak promiň, Ivane Ivánoviči. Ale co s ním, když
nechtěl s pravdou ven. Stejně byl přestárlý a ka-
zil mládež.
- Ivan II : Tak je to lepší.
- Ivan I : Rozhodně lepší, Ivane Ivánoviči. Ale kde seže-
neme medvěda?
- Ivan II : V lese. To je všechno sen.
- Gilberta: Já jsem se zrovna probudila. Pánové, to mě ne-
cháte o samotě s mrtvým dědou?
- 146 Ivan II : My ho zakopeme.

- Gilberta: /svůdně/;
Hm... a kam ho zakopete?
- Ivan I : Ale třeba tady pod podlahu.
/vezmou motyky a začnou kopat hrob. Gilberta se pomalu svléká/
- Gilberta: Děda byl hezký mládenec.
- Ivan II : Kdysi. Posledních sto let už za nic nestál.
- Gilberta: Že bych se do té jámy taky vešla.
- Ivan I : No jéjéj, tam by se vešlo lidí.
/zarazí se, když vidí polosvlečenou Gilbertu/
- Ivan II : Nekoukej, Ivane Ivánoviči, a kopej! My toho vašeho syna, milostivá, přihodíme beze všeho do díry. Byl to přece talent, tenhle Sprzuchin...
- Gilberta: Však jsem ho udělala! Budiž mu země lehká.
- Ivan I : Ba... a zrovna takoví nám nejvíc odcházejí.
/pokračuje ve svlékání/
Není nad rozkoše. Poznali jste někdy vy vůbec co to je?
- Ivan I : Ne.
- Ivan II : On ne. Ale hovořilo se o tom u nás v gubernii. Náčelník újezdu sám něco podobného podniká.
- Gilberta: Je noc. Vichr burácí; u krbu teplo, v ložnici pach nebožtíka. Pije se, dohořívá svíce; polena praskají, vytéká pryskyřice; jen se svlékat, jen se svlékat...
- Oba Ivani: Jen se svlékat, jen se svlékat.
/svlékají se/
- Gilberta: Těla svoje k sobě hroužit.
/Ivani jí těsně obklopí/
Oči mhouřit. Tisknout se a vrnět.
/Ivani jí tisknou, vmí, položí na židle/
Někdo tiše líbá nožku. Něčí ruka sevře hrdlo.
/Ivan I líbá Gilbertě nožku; Ivan II jí sevře hrdlo/ Dělej, dělej, tiskni víc. Já od života po revo-

luci už nic nečekám!

/Ivan tiskne víc/

Ano, ano, tak jsem chtěla vždycky skončit.

/škusne sebou. Ivani odskočí/

Žijte blaze přátelé. Vzpomeňte si každý rok.

/umře/

Ivan I : Co stojíš Ivane Ivánoviči? Pojď to hodit všechno do jámy! Hodíme tam rozum, knížky a všechny tyhle přežitky a zalejeme to vápnem.

Ivan II : Postojím ještě chvíli...

Ivan I : Že ses zamiloval, Ivane Ivánoviči? Ale proč zrovna do mrtvé? Proč ne třeba do té souchoťinářky, co její táta jedl čmeláky. Když se jednou proměnil v tura se zlatými rohy, tak ho zastřelil Volodja Primuchin, ten patlák z oudolíčka. To byl střelec. Ten když zamířil, tak se všichni medvědi na Kamčatce utíkali schovat za polární kruh. Však si ho taky zavolali na ministerstvo, jestli by náhodou nezastřelil polární záři, že by bylo všude tma a ušetřilo by se trochu slunce pro příští rok na obilí. Nu, není to snad dobrý nápad, Ivane Ivánoviči? Hrome, proč já na nic podobného nikdy nepřijdu!

/krátká pauza/

A druzí jen vyznamenání berou. Ale já je oznámím a vyšplhám se po jejich hřbetech až ke gubernátorovi. Jemu budu boty leštit! Co tomu říkáš, Ivane Ivánoviči? To koukáš, kde se ve mně mohla zrodit taková myšlenka? !

Ivan II : To koukám, Ivane Ivánoviči, obdivuji se ti, ale přece mám víc ducha než ty. A při tom jsem ji, ach já ubohý, těmahle rukama zardousil!

/Sedne si do kouta; bije hlavou o stěnu/

148 Ivan I : Zardousil, zardousil, Ivane Ivánoviči. To je osud.

Ani katů se doba neptá, jestli mají chuť pracovat nebo ne; ale zavolá si je a poručí. To je úděl. Vlastně jsem ji taky miloval.

/rozpláče se/

Gilberto, Gilberto...

Oba Ivani: */zplavají/*

Oči černé, plné vášně;

oči žhavé, oči...;

/Zabušení na dveře/

Ivan II : Kdo tam?

/nové bušení/

Ivan I : Já se bojím.

Ivan II : Kuš! A já se nemám bát?

/Další údery; vrata se rozlomí/

Ivan I : Ale já za to opravdu nemůžu, že se tak bojím.

Například teď vidím před sebou medvěda.

/Vejde medvěd/

Jéééé... */zaleze do kouta/*

Ivan I

Ivan II : */zády k medvědovi/*

Když vidím medvěda tak nelezu do kouta, ale přímo se zeptám: z kterépak jsi gubernie, maličkej?

Medvěd: Z téhle.

/Ivan II se otočí po hlase: stojí před medvědem; roztřesou se mu kolena/

Jsem vládce lesů Ivan Ivánovič a všechny vás sním.

Ivan II : Nejsem zrovna nejučtější, Vaše vysokoblahorodí medvěde Ivane Ivánoviči, sluníčko jasné. Tímhle Ivan Ivánovič má chutnější maso...

Medvěd: Máte med?

Ivan I : Nemáme, vaše vysokoblahorodí medvěde Ivane Ivánoviči, sluníčko jasné. Ale támhle Ivan Ivá-

- novič má krev slaďoučkou jako ptáče ptáčátko.
- Medvěd: Přestaňte kňučet, sic vás roztrhnu na dvě části! Už po tři zimy piju neslazený čaj a mám ze žaludku potrubí. Kolik pudů medu mi dáte, když vás neroztrhám a na vašem jícnu si nepochutnám?
- Ivan II : Jak bych to vyjádřil, Vaše vysokoblahorodí medvěde Ivane Ivánoviči, slunéčko jasné... nemám slov, naprosto nemám slov...
- Medvěd: /hrozivě/
Kde máš med, drzý spratku?
- Ivan II : Tady... tady..., vysokoblahorodí...
/Ukáže na cukr na nítí/
To je stoletá homole. Už můj děda se na ni jenom díval.
- Medvěd: /se smíchem/
To je dobré.
- Ivan I : /se smíchem/
Blahorodí, blahorodí... To jsem rád, že jsme se tak sešli. A věřil byste, že jsme vás měli zastřešit, aby všem bylo dobře a nám bylo dobře?
- Medvěd: /kousne do cukru; zařve/
Na tom si zuby vylámu! Bídáci, ukažte mi zá soby, jinak nebude dobře!
- Ivan II : Vaše vysokoblahorodí, slunéčko jasné, vždyť už nemůže být hůř! Slitujte se nad námi, ubohými sirotky, v téhle pustině. Přísahám, že jiných zá sob než tuhle homolku cukru nemáme. Musíme s ní vydržet až do konce života a je na to heslo...
- Ivan I : Ach, vysokoblahorodí... na hrozně složité heslo!
- Medvěd: Co to meleš! A ty zalez do kouta! Pomodli se, nebo dej medvědovi Ivanovi homoli cukru!
- Ivan II : /pláží se u medvědových nohou/
Nelžu, Vaše vysokoblahorodí, medvěde Ivane Ivánoviči, slunéčko jasné, copak má smysl v tomhle širém, pustém světě

hle širém, pustém světě lhát? Je to na heslo, ale mě ho neřekli. Už můj otec ho nevěděl, aby cukr Nesežral. Je to tajné, Vaše vysokoblahorodí.

Ivan I : Ano, tajné...

Medvěd: Mlčte, vy hňupové! Víte co jsem? Plukovník.

Ivan II : Blahorodí, to nám neřekli.

Ivan I : Slíbili nám kožich z vaší kůže.

Ivan II : A guláš z vašich pracek.

Medvěd: Proklatí tupci! Kdy už konečně pochopíte, že jsem nepřišel k vůli medu, ale kvůli kompromisu.

Ivan I : Tak vy nás, blahorodí, nezakousnete?

Medvěd: Co já vím. Buďme k sobě trochu upřímní. Říkejte mi prostě Ivane Ivánoviči.

Oba Ivani: A vy nám taky říkejte...

Medvěd: Hovno! Mlčet! Čtyřicet zim už medvěda honíte a já žádám už čtyřicet zim o přeložení do sídelního města. Ale kdepak, plukovníků je dnes habaděj. Kam se otočíš, tam jsou nějaké epolety. To je život.

Ivan II : Neplačte.

Medvěd: Já nepláču, já řvu kudy chodím. Pozor! Pohov. Vlastně jsem úplný blbec, když tohle křičím po horách. Proto chci do města, abych to mohl řvát na lidi!

Ivan I : A co pro to můžeme udělat, medvěde Ivane Ivánoviči?

Medvěd: Vesnici svoláte a lidu oznámíte, že jste velkého medvěda ulovili. Čtrnáct dní mne ukazovat budete; blahobyt bude a všeho bude; pak se mnou pojedete do sídelního města, protože tam medvěda v životě neviděli. A zažijeme tam bály, pleisy, tiskové konference. Však uvidíte.

/bušení na dveře/

Hlas za
dveřmi: Ulovili jste medvěda?
Oba Ivani: /zařvou/
Ulovili! Radostí jsme se zbláznili!
/Radostný pokřik za dveřmi letí po celé vesnici/
Oba Ivani: /zpívají/
Vše změnilo se, z rána do večera;
věčný zůstal jenom horský sníh.
A mně moje máma říká,
kde jsem stále celé noci;
že jsem pořád přiopilý:
novým sněhem, novým sněhem.
Medvěd: /sundá kaširovanou hlavu/
Jak jsem nyní šťasten... mám zajištěnu kariéru -
/Z vesnice doléhají zvony/
/Ivani stojí úplně zkoprnělí/

Čtvrté dějství

/Tamtéž. Oba Ivani se povalují na peci. Za okny sníh a meluzína/

Ivan I : Ty...

Ivan II : No...

Ivan I : Jak se ti žije?

/pauza/

Ivan II : Ty...

Ivan I : No?!

Ivan II : A jak tobě?

/pauza/

Ivan I : Medvěda máme.

Ivan II : Blahobyt máme.

Ivan I : Všechno máme.

Ivan II : Všechno máme.

Oba Ivani: Všechno máme, všechno máme,

i léto si uděláme!

/pauza/

Ivan I : Ty...

Ivan II : No?!

Ivan I : Slyšel jsi, jak se o nás mluví?

Ivan II : A to ti vadí?

Ivan I : Nevadí. /pauza/ Cítíš něco, Ivane Ivánoviči?

/pauza/

Ivan II : Necítím, Ivane Ivánoviči. /pauza/ Ty...

Ivan I : No?!

Ivan II : Já něco cítím.

Ivan I : To je hrozné. U mne se to pořád stupňuje. Já se bojím. A víš proč se bojím? /tiše/ Protože si

- všichni myslí, že jsme medvěda opravdu ulovili.
- Ivan II : Ale to máš se vším! Kam se podíváš, všude samá...
- Ivan I : Pssst!
- Ivan II : ... a pak jsi v tom až po uši! /pauza/ Ivane Ivá-
noviči, pojď si něco vyprávět.
/pauza/
- Ivan I : Včera po cestě jsme šli.
- Ivan II : Šli.
- Ivan I : Slupku od melouna jsme našli.
- Ivan II : Našli.
- Ivan I : Vodku popili.
- Ivan II : Zvláštní věc. Kde je meloun?
/pauza/
- Ivan I : /tiše/
Žili nebo nežili dva Ivani?
/pauza/
Navštívili je zlí lidé nebo nenavštívili?
/pauza/
Já myslím, že nenavštívili. Zlí lidé jsou o moc
horší než duchové nebo hyeny - než pět medvě-
dů v lese...
/pauza/
Byl blahobyt nebo nebyl, to se ptám -
- Ivan II :
- Pssst!
- Ivan I :
- ...až naposled!
/Zabušení na dveře. Oba Ivani padnou na kolena.
Vstoupí náčelník újezdu/
- Sbor duchů: /v dálce/
Byl - nebyl; nebyl - byl...
- Náčelník :
- ...gubernátor Sprzuchin přijíždí do újezdu.
Máte za úkol chytiti medvěda!

/Odejde. Stmívá se. Siluety Ivanů připomínají
lesní pařezy/

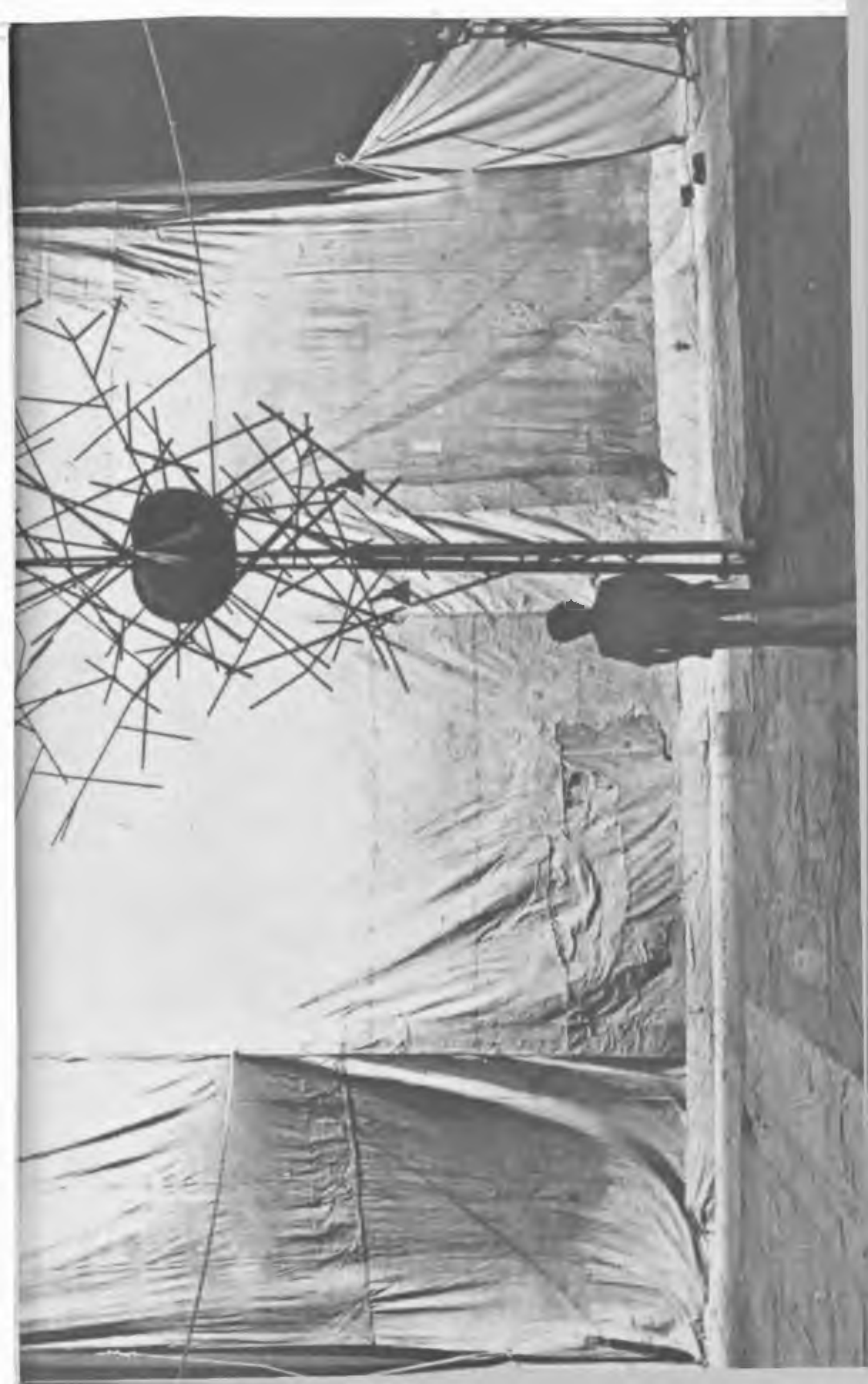
Sbor duchů:

Svatý Medvěde! Oroduj za nás...

/Z dálky se blíží zvuk pásových vozidel/

-gll-

Vydává KONFRONTATION SA, Postfach 3170, CH-8048 Zuerich.
Odpovědný redaktor V.Škutina. Technická redakce K.R.Matějovský.
Tiskárna SPEICH AG, Nidelbadstrasse 2, 8060 Zuerich.

Revue vychází šestkrát ročně.

Číslo účtu pošt. šek. úřadu: 80-17663, Zuerich.

Bankovní spojení: Aargauische Hypotheken und Handelsbank,
CH-5200 Brugg, Kto: K1-553889.6. For Konfrontation.

Zahraniční odběratelé mohou platit buď bankovním příkazem nebo
mezinárodní poštovní poukázkou.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Eigentuermer, Herausgeber und Verleger: KONFRONTATION AG,
Postfach 3170, CH-8048 Zuerich.

Verantwortlicher Redaktor V. Škutina. Layout K.R.Matějovský.

Druck: SPEICH AG, Nidelbadstrasse 2, 8060 Zuerich.

Erscheint sechsmal jährlich.

Postscheckamt Zuerich, 80-17663.

Bankverbindung: Aargauische Hypotheken und Handelsbank,
CH-5200 Brugg. Kto: K1-553889.6. Ref. Konfrontation.

Die Abonnenten im Ausland koennen auch mit Bankueberweisung oder
Money Order bezahlen. Nicht zurueckgeforderte Manuskripte werden nicht
retournieren.

Owner, publisher and editor KONFRONTATION SA, Postfach 3170,
CH-8048 Zuerich.

Editor in charge: V. Škutina. Layout K.R.Matějovský. Printer SPEICH AG,
Nidelbadstrasse 2, 8060 Zuerich. Published six times yearly.

Postcheque office: 80-17663, Zuerich.

Bank: Aargauische Hypotheken und Handelsbank, CH-5200 Brugg, Kto:
K1-553889.6. For Konfrontation.

Subscribers can also transfer their money by bank or money-order.

Original manuscripts will only be returned upon request.

Roční předplatné /6 čísel/
One year subscrip./6 copys/
Jahresabon./6 Ausgaben/

sFr	49.50
DM	52.50
Oes	390.-
L	14.50
Hfl	57.50
FF	118.80
bFr	829.-
sKr	119.-
dKr	139.50
nKr	139.50
US S	25.90
can S	28.-
aus S	24.90

Jednotlivé číslo:
Single copy:
Einzelnummer:

sFr	9.80
DM	10.25
Oes	77.-
L	2.85
Hfl	11.50
FF	23.50
bFr	165.-
sKr	24.-
dKr	28.40
nKr	28.40
US S	4.95
can S	5.45
aus S	4.90

